BARBARA DOOLEY

Secretul lui Megan

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS

Capitolul 1

La treizeci de ani, Megan Louise Harper era obișnuită să intre în complicații și să iasă cu bine din ele. Într-un fel, necazurile erau ocupația ei. O afacere de familie. Cu alte cuvinte, era dificil s-o descumpănești pe Megan Harper.

Dificil.... până la o anumită limită.

Să se trezească într-o cameră necunoscută, într-un pat necunoscut, purtând doar un tricou necunoscut, prea mare pentru ea, era de-ajuns s-o tulbure într-un mod acceptabil. La asta se adăuga un cântăreț de rock pe jumătate dezbrăcat, sprijinit într-un cot lângă ea...

– Bună, spuse cântărețul de rock, pe jumătate gol.

Vocea sa, bogăție de tonuri catifelate, era voalată de o asprime misterioasă. Un frison trecu pe șira spinării a lui Megan când el își sublinie răspunsul cu un zâmbet senzual. Acest zâmbet ar fi putut topi și ghețurile polare! Și cum o privea! Ea se cufundă în ochii cenușii cu reflexe argintii timp de câteva secunde, gândindu-se că era la fel de nesigur ca și ea asupra situației și nu reușea să se decidă asupra a ce voia să facă. Apoi, ceva periculos de viril urcă din profunzimile magnifice ale privirii lui, informând-o fără greșeală că el știa exact ce voia, dar nu știa cu ce să înceapă.

Sprâncenele întunecate se arcuiră cu o aroganță neascunsă.

– Bună, repetă el. Nu este nimeni aici?

– Hm... Bună.

Ea înghiți greu, încercând să-și adune gândurile risipite. Poate... poate era vorba de un vis? se gândi ea, plină de speranță. "Ai avut deja vise bizare, Megan, amintește-ți. Acela cu Mickey, la Turnul Eifel? Oricum, există o explicație. Nu crezi cu adevărat că este pe cale să se întâmple, nu-i așa?"

Din nefericire, credea. Și, Dumnezeule! putea să-și imagineze ce va spune fratele ei mai mic Kyle, când... nu, dacă ar afla de aventură! Kyle, exagerat de protector și detectiv cu experiență cum era, avusese câteva rezerve privind angajarea surorii lui în această misiune deosebită. Dar tatăl lor, patronul agenției Harper Security Inc., hotărâse că această treabă era exact pe puterile ei.

Pe puterile ei.

Foarte bine. Și ea își dăduse deja peste cap rolul înainte de a intra cu adevărat în acțiune!

Și, vorbind de acțiuni.... cum făcuse oare să se regăsească în această încăpere lipsită complet de mobile, cu excepția patului cu cearșafuri de satin negru, mare cât principatul Monaco?

Mai precis, cum de se găsea în acest pat cu Colin Swann – Dumnezeule!

Colin Swann în persoană! Colin Swann, de o frumusețe devastatoare, cântărețul vedetă și primul chitarist al "Diavolilor" grupul rock atât de înfocat încât părea radioactiv.

Colin Swann, membru prin naștere al aristocrației de la Hollywood. Membru prin geniu al imperiului rockului.

Colin Swann, bărbatul pe care Harper Security Inc. trebuia să-l protejeze în mod secret. Bărbatul pe care ea trebuia să-l supravegheze de aproape, dar nu atât de aproape!

– Așadar, poți vorbi, murmură Swann, întrerupându-i firul gândurilor, aplecându-se ușor, cu o privire provocatoare în ochii lui irezistibili. Bună, așadar.

Și o sărută.

La început, sărutul fu ușor ca o adiere, dar oricât de vaporos fu contactul, un fior de anticipare o străbătu pe Megan. Apoi, un val de senzații se năpusti în venele ei în timp ce buzele lui Swann puneau treptat stăpânire pe gura ei prin mici sacade erotice. O secundă mai târziu, simți prin țesătura subțire a tricoului atingerea unei mâini senzuale... plăcută, ca o mângâiere de amant.

Megan se ridică brusc în capul oaselor, ca paiața pe arc apărând din cutia ei. Tremura de enervare, cu părul roșcat ridicat în vârful capului.

Tricoul prea mare afișa pe piept emblema "Diavolilor" și-i alunecase de pe umăr. Îl îndreptă și-și privi partenerul de pat:

– Ce crezi că faci?

Colin Swann se ridică la rândul lui cu o mișcare suplă a mușchilor lui de panteră. Avea pielea bronzată și un triunghi de păr închis la culoare se îngusta în scobitura abdomenului. Severitatea trăsăturilor lui cizelate erau accentuate – și nu îmblânzite – de un amestec de amuzament și de inteligență prudentă. Ochii erau ca niște oglinzi reflectând și absorbind lumina.

– Așadar? insistă ea.

– Dacă înțeleg bine, nu ești cadoul de sărbătorire a mutării într-o casă nouă pe care mi l-au făcut prietenii?

– Poftim? În ciuda presiunii galopante a sângelui, fu fericită să constate că vocea nu-i tremura. Nici mâinile, de altfel, atâta timp cât își ținea ferm pumnii strânși.

– Boomer, Rick și Coney, preciză el calm, oferindu-mi aceste cearșafuri – îi arătă cu ironie satinul negru – m-au anunțat că vor fi însoțite de un cadou mai... special.

Ușoara ezitare dinaintea adjectivului era în mod intenționat provocatoare. Megan făcu ceea ce considerase întotdeauna drept blestemele roșcovanelor, se înroși.

– Domnule Swann, scrâșni ea. Orice ar fi sugerat grupul "Diavolilor", nu este vorba despre mine.

– Tocmai la asta mă gândeam și eu. Ce păcat...

– Poftim? îl măsură ea din nou, dorind să fie mai puțin tulburată de prezența lui fizică.

– Hm... Voiam să spun...

– Ascultă.... îl întrerupse ea tăios, luptând cu alt blestem al roșcatelor: temperamentul clocotitor. Poți doar să-mi spui cum eu.... cum noi.... În fine, ce s-a întâmplat ieri-seară?

Swann își redresă capul:

– Nu-ți amintești?

– Crezi că aș fi pus întrebarea dacă îmi aminteam?

Dumnezeule, de ce nu reușea să-și amintească? Prima parte a recepției rămânea destul de clară în mintea ei încât să poată depune mărturie sub jurământ. Apoi, la un moment dat – bum! întuneric total.

– Te vei simți mai bine dacă promit că niciodată n-o să mă laud cu norocul meu? întrebă el. În ciuda a tot ce ai putut citi în reviste...

– Cum.... nu! izbucni ea, un nou val de sânge urcându-i în obraji.

Umorul întrebării deschidea calea unor zeci de posibilități foarte tulburătoare.

– Domnule Swann...

– Doar Swann, o corectă el.

– Eu.... Cum?

– Swann. Fără domnule. Colin dacă preferi. Dar numai mama îmi mai spune așa. Așadar...

– De acord. Vrei te rog, să-mi spui...

– Și tu ești....? o opri el cu blândețe.

Megan făcu ochii mari. "Sunt într-o situație fără ieșire", vru ea să strige. Poate Colin Swann era obișnuit să se trezească lângă cineva de care nu-și amintea cum ajunsese în patul lui, dar nu ea! Nu-și amintea nici măcar dacă fusese prezentată acestui bărbat! Voia o explicație, nu o lecție asupra protocolului de a doua zi dimineața.

– Nu-ți amintești nici numele?

– Bineînțeles că da!

– Atunci?

– Megan. Numele meu este Megan.

O fracțiune de secundă, avu impresia că acest nume trezea în el ceva familiar, apoi alungă ideea. Colin Swann habar n-avea de ea.

– Megan...

Rosti silabele ca și cum savura un parfum. Sub timbrul răgușit al vocii lui catifelate, se transformau într-o incantație senzuală. Megan simți că se înfioară. Ea putea să fie tulburată, furioasă, neliniștită sde altercațiile care vor urma cu agenția paternă, dar nu era imunizată nici contra puterii acestei voci, nici contra atracției animalice a acestui bărbat. Reacția sa era tot atât de exasperantă pe cât de neașteptată. Nu fusese sensibilă la sexul masculin de la eșecul căsătoriei și divorțul de Doug Carlyle, de acum un an. Familia ei, care se neliniștea de altfel de rezerva sa, încerca – cu grade diferite de subtilitate – s-o determine să revină în viața socială.

Viața socială! Poate tocmai experimentase prima ei aventură de o noapte și nu avea nici o amintire despre ea!

Își umezi buzele. "Îndrăznește, Megan. Stai într-un pat cu acest bărbat, ai depășit limita timidității".

– Swann.... Eu... în legătură cu ce s-a întâmplat... între noi. Spuneai.... Vreau să spun, tu și cu mine.... noi am....?

El puse capăt încurcăturii ei cu un singur cuvânt:

– Nu.

– Nu?

Învățase în profesia ei că trebuia întotdeauna să se asigure de două ori asupra faptelor. În mod special într-o situație delicată.

– Nu, repetă el.

– Mulțumesc, Dumnezeule!

Lăsă să-i scape un oftat adânc de ușurare. Greutatea întrebărilor nerezolvate din noaptea trecută apăsa încă asupra ei, dar neliniștea ei scăzuse puțin.

– Reacția ta nu este foarte măgulitoare, să știi, observă Swann după câteva secunde de tăcere.

– Reacția mea?

Ea își ridicase fața și în același timp tricoul care începea din nou să-i alunece de pe umăr.

– Ușurarea ta evidentă descoperind că n-am făcut dragoste.

Tonul lui oscila între indignare și neîncredere. Ea cunoștea foarte bine reputația lui Colin Swann de amant legendar. Chiar dacă agenția nu adunase asupra lui un dosar foarte consistent, trebuia să fi trăit într-o peșteră ca să nu fie la curent cu nebuniile lui. Isprăvile lui amoroase făceau deliciul tuturor revistelor. Dar totuși! Era oare atât de arogant încât să se aștepte să regrete că nu cunoscuse extazul în brațele lui?

– Ca să nu mai spunem, continuă el, sugestia ta că aș fi capabil să profit de o femeie drogată până la a-și pierde cunoștința...

– Drogată....? repetă Megan, siderată.

El o credea drogată?

– Da, confirmă el. Și gândindu-mă la asta, nu sunt foarte flatat nici la ideea că aș fi destul de degenerat încât să profit de tine, astfel că vei găsi normal să uit această experiență sublimă...

Își sublinie cuvintele trasând cu un deget ovalul feței ei. Ea resimți efectele acestui contact până în vârful unghiilor și se trase înapoi:

– Tu.... crezi că ieri seară eram drogată? izbucni ea, hotărând să treacă sub tăcere orgoliul uimitor al ultimei lui observații, cel puțin pentru moment. Crezi că narcoticele m-au făcut să-mi pierd memoria?

Swann îi ridică bărbia ca s-o forțeze să-i întâlnească ochii.

– Frumoasa mea, erai departe de lumea asta când te-am scos din piscină, în zorii zilei, o informă el fără să pară că glumește.

Pe Megan o marcă șocul:

– Din piscină?

– Din piscină, încuviință el abandonându-i bărbia. Îți pierdusem urma spre miezul nopții. Am presupus că trebuie să fi hoinărit pe afară. Chelnerii erau pe cale să debaraseze după plecarea invitaților când ai apărut brusc dintr-o cabină de baie și te-ai aruncat în piscină. Oamenii au strigat și eu am plonjat ca să te salvez. După modul cum reacționau pupilele când ți-am examinat frumoșii ochi albaștri, mi-am spus că ai ajuns acolo venind de foarte, foarte departe.

El o privi cu un ochi fugitiv, înghețat.

– Ciudat.... Când te remarcasem, seara, văzusem în tine o femeie inteligentă și cu siguranță departe de a se deda acestui gen de stupidități.

Dacă Megan ar fi digerat toate implicațiile celor ce aflase, ar fi murit din cauza șocului. Dar în mod ciudat, mintea ei rămânea fixată asupra mărturisirii atât de deschise că Swann se interesase de ea în timpul recepției.

Își reveni în fire. Trebuia mai întâi să clarifice confuzia asupra evenimentelor nopții, oricare ar fi fost aceste evenimente. În orice caz, nu ce dedusese el.

– Ascultă, Swann. Poate am ieșit să hoinăresc pe afară la un anumit moment. Poate eu.... hm, am căzut în piscină...

– Ai leșinat în piscină, o corectă el.

– De acord. De acord. Am leșinat în piscină.

Dar nu pentru că eram drogată! Înțelegi?

Ea avea prea mult respect pentru sănătatea ei mentală și fizică – și mulțumită tatălui ei și profesiei lor comune, prea mult respect pentru lege – pentru a lua stupefiante.

– Singura pudră pe care am înghițit-o se găsește în pilulele antialergice și pentru singurul motiv că nu vreau să-mi petrec viața strănutând și scărpinându-mă din cauza urticariei.

– Pilule antialergice?

Sprâncenele negre se apropiaseră. Scutură din cap cu emfază, mulțumită că făcuse impresie.

– Eu nu beau niciodată, din cauza medicamentului, adăugă ea.

Declarația ei nu obținu reacția scontată.

– Nu bei ce? insistă el.

– Alcool!

Despre ce credea că vorbea? Despre lapte de capră? După un moment de uluire, trăsăturile senzuale ale lui Swann schițară un zâmbet.

– În cazul ăsta, Megan, ești teribil de norocoasă că nu te-ai trezit la serviciul de urgență pentru spălătură stomacală. Doamne! Ai avut chiar noroc să fii doar trezită, după doza de cocteiluri pe care te-am văzut înghițindu-le!

O dată mai mult, o făcea să afle că o urmărise cu privirea o bună parte din seară. În alte circumstanțe, ar fi fost flatată. Dar acum...

– Nu erau decât cocteiluri din sucuri de fructe, îl contrazise ea, sfidându-l cu bărbia.

Cocteiluri care-i lăsaseră vii amintiri. Mai întâi, nu era ușor să uite o băutură atât de delicios de răcoritoare, care avea particularitatea de a fi de un roz fosforescent în care se îngrămădeau felii de kiwi, de ananas, de cireșe. Apoi, păstra imaginea de neuitat a bărbatului care le prepara și pe care-l recunoscuse imediat: Albert "Booner" Jankowski, bateristul

"Diavolilor". Era un fel de uriaș cu o claie de păr roșu ciufulit – mai roșu decât al ei dacă era posibil, care avea farmecul nonșalant al unui urs polar.

– Ceea ce numește Boomer cocteil de fructe este o rețetă personală din toate alcoolurile "de fructe" care pot exista: pere, prune, corcodușe, alune, banane. Le atenuează cu sucuri de mere, lămâi verzi, nuci de cocos și de fructe exotice pe care le presează fără îndoială cu picioarele: kiwi, mango, ananas....

– Alcooluri.... de fructe?

Megan simți mici perle de transpirație pe frunte. Swann avea dreptate, avusese noroc să nu ajungă la serviciul de urgență al unui spital! Băuse trei pahare din acest amestec mortal!

– Megan?.... Te simți bine? Ești verde la față.

– Se pare că verdele îmi vine bine, se strâmbă ea într-o tentativă de umor.

– Nu, serios...

– E în ordine, îl liniști ea. Eu.... În fine, nu e deloc uimitor că am leșinat.

Cum putuse să fie atât de naivă încât să-și imagineze că se serveau cocteiluri de fructe la o recepție care reunea membrii cei mai celebri din lumea rockului?

– Și.... presupun că este de înțeles că te-ai gândit la.... drog. Dar, într-adevăr, eu....

El îi impuse tăcere punându-i două degete pe buze:

– Sunt sigur... Așa cum ți-am spus, te-am considerat imediat inteligentă, rațională. Și de obicei sunt destul de perspicace la prima privire.... Acum, dacă te-ai îmbrăca? Mă găsești jos, voi pregăti cafea.

Megan deschise gura să răspundă, dar cuvintele i se opriră în gât în timp ce cântărețul de rock pe jumătate gol, adică purtând doar un slip, coborî din pat. Megan Louise Harper nu era ipocrită, la urma urmei

crescuse cu doi frați și fusese căsătorită cinci ani. Dar nu era obișnuită să asiste la trezirea unui necunoscut. Și Colin Swann avea mișcările grațioase și puternice ale unei feline.

Ochii cenușii întâlniră ochii ei albaștri. Un curent o străbătu. El era mulțumit de corpul lui! Părea că se miră că ea rămâne pironită pe pernă, ascunsă de cearșaf și tricou.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să port o pijama dacă aș avea una, spuse el malițios, aplecându-se din pat să-și ia de pe jos blugii negri.

– Eu.... nu credeam că te privesc cu atâta indiscreție, mormăi ea, roșind din nou.

Swann închise fermoarul blugilor care se mula pe mușchii perfecți ai coapselor lui.

– Nu trebuie să te scuzi. Poți privi cât vrei. Sunt obișnuit...

– Dar...

– Și pe de altă parte, dacă pozițiile erau inversate, eu nu m-aș jena să te privesc. Ea avea obrajii roșii ca focul. Afurisit bărbat! O făcea să-și dorească să poarte un sac pe cap, în permanență!

– Mă voi lipsi de rândul meu, mulțumesc, spuse ea cu o voce încordată. El zâmbi:

– De acord. Cobor să prepar cafeaua. Hainele tale sunt în baia de alături. Mă tem că nu arată la fel de bine ca ieri, și-ți lipsesc pantofii.

– Da, înțeleg...

Ea își mușcă buzele, privindu-l cum se întoarce spre ușă.

– Swann?

– Da?

– Eu.... Tu ești cel care... m-ai dezbrăcat?

El clătină din cap.

– Erai udă. Era cel mai mic lucru pe care-l puteam face după ce ți-am examinat pupilele și ți-am luat pulsul. Eram de asemenea gata să-ți fac respirație artificială, dar n-aveai nevoie.

– Oh...

Din fericire, nu-i lua pulsul acum. Era un concert de tam-tam. Dumnezeule! Cum va relata toate astea în raportul ei? Tatăl ei, care era atât de sever în privința eticii profesionale... va face o sincopă!

– Megan? Ai rămas pe gânduri?

Ea își ridică ochii.

– Poți să-mi explici de ce m-ai adus în patul tău?

Intempestiva Megan Louise. Foarte intempestivă. Dar situația era și ea atât de stranie... Licăriri malițioase se aprinseră în ochii deveniți argint topit, dar demn de apreciat, Swann nu profită de avantajul oferit.

– Deoarece este singurul pat din casă, răspunse el simplu. Pe curând, Megan.

Cum îi promisese, își găsi hainele în sala de baie, o rochie de cocteil grej, fără mâneci, din fericire din crepon, neavând așadar neapărat nevoie să fie călcată. Avea cel puțin avantajul că era uscată, ca și lenjeria. Dar vesta crem cu verde care completa ansamblul era un adevărat dezastru. Rotindu-și ochii, își imagină ce s-ar întâmpla dacă ar trece înlocuirea ei în cheltuielile misiunii. Și, firește, fără să mai vorbească de pantofii și de geanta ei, de asemenea dispărute...

Îmbrăcându-se, observă decorul. Sala de baie era de mărimea salonului din apartamentul ei. Nu-și mai amintea de piscină, dar cada era probabil olimpică. Ansamblul era rafinat și voluptuos în cel mai înalt grad. Faianță neagră, marmură cu vine verzi, mocheta groasă de culoarea perlei agrementată cu un covor pastel se reflectau interminabil în oglinzile perfect șlefuite de pe cei patru pereți. În locul accesoriilor obișnuite într-o sală de baie, exista un telefon cu trei linii, televizor în culori și micul frigider care conținea șampanie și icre negre.

Deși-i plăcea luxul la fel de mult ca oricui, Megan se simți vag stânjenită în fața acestei etalări de hedonism. Exista de asemenea ceva enervant să fie confruntată cu imaginea ei proprie reflectată la infinit de

cei patru pereți. Își petrecu zadarnic câteva minute încercând să-și disciplineze buclele rebele. Nu era frumoasă. Fața ei colțuroasă era mai degrabă... interesantă. Dacă frumusețea exista, era o frumusețe complexă, ochii ei mari albaștri făcând-o să pară mai tânără, dar unghiul voluntar al maxilarului și buzele pline dezvăluiau maturitate și pasiune.

Făcu o strâmbătură, abandonând eforturile de a-și stăpâni părul. De acord, nu era în avantajul ei în această dimineață. Nu era nici mai rău, ceea ce era surprinzător după ce i se întâmplase. Se înfioră. La urma urmei, avusese mult, mult noroc.

Spunându-și că era vorba de curiozitate profesională, făcu o cercetare rapidă a încăperilor de la etaj. Alte trei camere proporționate generos și alte două săli de baie.

Și nici un alt pat.

Încercă să nu se gândească la implicațiile acestui amănunt, nici să speculeze prea mult asupra dispariției pantofilor și a poșetei, apoi coborî.

Noua casă a lui Swann era situată în acea enclavă extrem de privată din California și cunoscută pentru celebritățile ei artistice, drept Malibu. Scara ducea direct de la etaj în camera de zi spațioasă, albă. Grinzile aparente și parchetul de stejar încălzeau atmosfera, a cărei dezinvoltură datora mult absenței mobilelor, înlocuite de taburete și perne, părând că provin dintr-un magazin din Marrakech.

Nici o mobilă. Cum era posibil? Își amintea că în ajun rămăsese așezată pe o canapea confortabilă de piele, lângă instalația de sonorizare punctată de fleșuri multicolore. Gânditoare, privi ușa-fereastră care se deschidea în dreapta ei, spre o piscină. Faimoasa piscină, fără îndoială. În spate, se întindea Oceanul Pacific. În lumina razantă a acestei dimineți de iunie, vederea era grandioasă. Nu era deloc uimitor că pașii o aduseseră aici, în zorii zilei, la sfârșitul

recepției. În ciuda nefericitei tendințe de a face insolație, îi plăcuse întotdeauna apa, plaja, aerul liber. Una din prietenele ei de la universitate, biologă și cu serioase înclinații pentru astronomie, îi spusese că era o trăsătură de caracter a semnului ei zodiacal, Vărsătorul.

"Uită piscina, Megan, îi recomandă ea cu fermitate, întorcându-se de la peisajul feeric. Uită totul despre acest loc, și în special bărbatul care este proprietarul lui. Harper Security va trebui să plaseze pe altcineva pentru partea "internă" a acestei misiuni. După ce s-a întâmplat, ai stricat definitiv totul!"

După câteva piste false, găsi bucătăria unde așteptau Swann și cafeaua promisă. Era o încăpere spațioasă, proporțională cu restul vilei, cu pereți albi, pardosită cu cărămizi arse și cu amenajări ultramoderne. Oferea de asemenea o vedere splendidă spre ocean.

– Cred că ți-am găsit geanta, o anunță Swann când intră, indicându-i o poșetă plată din piele de șopârlă verde pe masa de lângă el.

Cu un oftat de ușurare, Megan o deschise ca să facă un inventar mental rapid.

– În cazul că-ți faci griji, n-am scotocit în ea.

Ea închise poșeta și ridică ochii:

– Nu m-am gândit nici o clipă că ai făcut-o, spuse ea sincer.

Ce-i drept, n-ar fi avut nici o importanță. Ea nu lăsa niciodată în urma ei vreun semn despre activitatea ei profesională secretă.

Sprâncenele lui Swann se ridicară:

– Este încurajant să aflu că opinia ta despre mine nu este în întregime negativă.... Cafea?

Ea murmură un vag mulțumesc, roșind din nou.

– Ți-aș fi oferit cu plăcere zahăr și frișcă, dar dulapurile mele sunt goale în acest moment.

– O beau neagră.

– Ah, în fine, o femeie pe gustul meu.

– Îmi imaginez că există multe, replică ea, cu ochii îngustați.

Hotărât lucru, lumina zilei îi era favorabilă. Soarele care intra în valuri în bucătărie sculpta severitatea frumoaselor lui trăsături, făcându-l să pară mai tânăr.... mai accesibil.

– Reputația mi-o ia înainte, dacă înțeleg bine, spuse el fără să se lase ofensat de sarcasmul ei.

– Discreția nu pare să fie.... punctul tău forte.

– Probabil că nu, recunoscu el cu o ridicare din umeri. Dar, pentru a respecta adevărul, trebuie să admit că nu inima mea urmărește femeile de obicei. Corpul și carnetul meu de cecuri, da. Dar inima mea...

Megan hotărî că era timpul să schimbe subiectul:

– Poate să pară ciudat... răspunse ea după o tăcere, dar aș fi jurat că existau mobile, ieri seară.

– Existau. Furnizorii le-au luat înapoi.

– Vrei să spui că ai închiriat toate acele mobile pentru o recepție?

Această extravaganță o stupefia aproape la fel de mult ca luxul din sala de baie. Colin Swann își permitea un stil de viață pe care ea putea cu greu să și-l imagineze... încă mai puțin să și-l ofere.

– Numai pentru parter, o informă el. Este o reducere de impozite și mai puțin scump decât pare... Oricum, trebuia să am ceva pe care să se așeze oamenii, nu-i așa? Aveam intenția să mobilez înainte de a sărbători instalarea într-o casă nouă, dar n-am avut timp să mă ocup.

– Te ocupi personal de decorare?

El zâmbi.

– Crezi că singurul lucru pe care un cântăreț rock știe să-l facă mobilelor, este să le strice?

– Nu, bineînțeles că nu. Mă gândeam doar că.... ai un decorator.

– Oh, am avut unul, zâmbi el. Waldo Vandergloss.

Recomandat de mama mea.

– Nu-l mai ai?

Nu întrebă de ce Swann se adresa mamei lui în materie de decorare. Alexandra Collins – regina ecranului pe jumătate retrasă, soția adorată a producătorului-realizator sir Richard Swann și gazdă extraordinară la Hollywood – era recunoscută că dădea tonul în modă.

– L-am dat afară după o simplă privire în sala de baie învecinată cu camera mea.

– Oh! Este o încăpere, hm, foarte.... impresionantă.

– Prețul a fost și el destul de impresionant. Dar sper să recuperez o parte din cheltuieli. Unul din prietenii mei turnează un videoclip într-un decor de imperiu roman. Vrea să-i închiriez sala de baie pentru una din secvențe.

Megan nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Da, de fapt, m-a făcut să mă gândesc la ultimele zile ale Pompeiului.

El zâmbi la rândul lui.

– Nu lipsește decât vulcanul. Probabil că Waldo l-ar fi instalat dacă întârziam să-l alung. Cutiile de caviar de o sută de dolari din frigider au fost picătura care a umplut paharul. Prima și ultima dată când am mâncat icre negre, aveam opt ani. Luasem o felie de pâine prăjită de la bufet în timpul unei recepții de-a mamei mele. Este lucrul cel mai îngrozitor pe care l-am gustat vreodată și niciodată n-am mai vrut să repet experiența.

Ea râse.

– Waldo Vandergloss nu s-a revoltat când l-ai dat afară?

– Nicidecum. Grija lui principală este să n-o ofenseze pe mama, una din cele mai bune cliente ale lui. De la început, a considerat în mod vizibil această treabă cam meschină.

Waldo nu face niciodată lucruri simple. Este sub demnitatea lui.

– Cel puțin, datorită lui, ai telefon în sala de baie. M-am gândit întotdeauna că este culmea confortului.

– Oh, trebuie să fie culmea a ceva... Apropo de telefon, nu există cineva pe care ai vrea să-l suni?

– Să sun? repetă ea, uluită.

Trebuia să ia legătura cu tatăl ei, firește, dar Swann nu era desigur la curent cu asta și nu risca să-l informeze.

– Da, făcu el, evident. Există cineva care trebuie să se întrebe unde ți-ai petrecut această noapte...

Ea făcu ochii mari, înțelegând brusc ce voia cu adevărat să afle. Se informa chiar puțin cam târziu.

– Nu crezi că ai fi putut să-mi pui această întrebare mai devreme?

El ridică ochii.

– Vrei să spui....

– Da.

– Probabil, admise el.

Dar cum n-am făcut-o, poți să-mi spui acum dacă trebuie să mă aștept la un amant sau la un soț furios care să apară aici cu un revolver în mână fiindcă ai amestecat alcoolul și pilulele antialergice ca să termini în patul meu?

Întrebarea lui îi stârni un frison dezagreabil.

– Nu există un soț furios, spuse ea, ascunzând brusca indispoziție.

Cineva putea foarte bine să apară cu revolverul în mână și să-l omoare pe Colin Swann. Tocmai pentru acest motiv se făcuse apel la Harper Security.

– Și amanții geloși? insistă el.

Ea își întoarse privirea.

– N-ai de ce să-ți faci griji nici în această privință.

În ciuda insistenței familiei, Megan de-abia ieșise după divorț.

Îi trebuise mult timp să-și revină după descoperirea infidelităților lui Doug și după traumatismul separării.

Swann o studie un timp cu o intensitate agasantă.

– Înțeleg. Și cel care te-a adus la recepție, ieri seară?

Megan ezită. Ajunseseră pe un teren mișcător. Kyle, care-și făcuse pregătirea la CIA, o învățase că improvizația era o parte importantă a misiunilor secrete. Dar la acest punct, tot ce putea să improvizeze trebuia să se apropie cât mai mult posibil de adevăr.

– "Cel" care m-a adus aici este impresarul tău.

"Este deopotrivă cel care, adăugă ea pentru sine a afăcut apel la agenția de securitate a tatălui meu ca să te protejeze".

– Bernie? exclamă Swann, stupefiat. Bernie McGillis?

– Da.

– Ai venit într-adevăr cu....

Se opri brusc, cu ochii îngustați:

– Așteaptă o secundă. Te numești Megan? Nu Megan.... Howard, sau ceva în genul ăsta?

– Harper, îl corectă ea, din ce în ce mai stânjenită.

– Harper, repetă el. Megan Harper.

Și izbucni în râs.

– Nu-mi vine să cred...

– Să crezi ce? se strâmbă ea, suspicioasă.

– Tu ești femeia pe care Bernie vrea să mă facă s-o angajez drept guvernanta fiului meu.

Capitolul 2

– Prin urmare, anunță Bernie McGillis, cinci ore mai târziu, clătinând din cap mulțumit, totul este rezolvat.

În spatele harababurii extraordinare de pe biroul lui, ochii impresarului lui Swann treceau de la Megan la fratele ei Kyle, apoi la tatăl lor Simon. În vârstă de vreo cincizeci de ani, Bernie era durduliu, cu o burtă revărsată și început de calviție. Șifonat părea cuvântul cheie al concepției sale asupra modei; dacă se putea admite o concepție despre modă la un bărbat afișând un papion de fibre sintetice verde ca lămâia.

Bernie McGillis nu făcea prin nimic o foarte bună impresie, cu excepția ochilor. Ei trădau o inteligență și o perspicacitate care cu siguranță era preferabil să nu fie subestimate.

Megan se baza mult pe ceea ce citea în ochii oamenilor. Experiența îi demonstrase că există o mare parte de adevăr în dictonul care spune că ochii sunt ferestrele sufletului. Aflase că cei cinci ani de căsătorie erau iremediabil distruși privind ochii lui Doug în noaptea când îl confruntase cu evidența infidelităților lui.

El mințise, încercând să scape cu săruturi mai degrabă decât cu cuvinte, dar privirea îl trădase.

Poate, se gândi ea într-o clipă de clarviziune, ceea ce-l făcea pe Colin Swann atât de stânjenitor – în afara celebrității sale, a virilității lui și situația în care se afla – erau ochii lui, care o tulburau. Erau mai mult oglinzi decât ferestre. În ciuda expresiei lor, ochii cu sclipiri de argint rămâneau o enigmă.

– Noi am încheiat o înțelegere cu concesionarul automobilului domnului Swann, îi explicase Kyle cu felul lui îndrăzneț de a ține frâiele care-i era propriu.

Cu doi ani mai mic ca Megan, era pe cât de frumos, pe atât de tenace. Genul de om pe care bărbații îl admiră și pentru care femeile se prăpădesc. Megan nu ignorase începutul unui flirt cu frumoasa secretară a lui McGillis.

– Intru în companie ca șofer, continuă el. Cu Megan, atuul nostru din interior, vom putea supraveghea totul din apropierea lui Swann.

– Se pare că "atuul nostru din interior" nu spune mare lucru.

Vocea aspră a lui Simon Harper nu se făcea deseori auzită, dar ea era aceea care conta. Tatăl lui Megan era un fel de buldog impozant care înființase Harper Security acum douăzeci de ani, după un accident în misiune ca ofițer de poliție la Los Angeles, care îl forțase să se pensioneze. De douăzeci de ani, stătea într-un scaun cu rotile. Era un bărbat cu o voință și o integritate de fier.

Megan roși. Făcuse un raport foarte succint tatălui și fratelui ei – bine, de acord, în întregime născocit – despre evenimentele din ajun. Se așteptase să-l audă pe McGillis anunțând că noul lor client nu dorea acest gen de femeie pentru a avea grijă de fiul lui. Dar nu. Impresarul primise un telefon de la Swann, spunând că Megan era exact guvernanta pe care o căuta.

Acum, se legase strâns în minciuna ei. Singura speranță să scape de misiune – deoarece nu dorea să-l revadă pe Colin Swann, după ce se întâmplase, nu-i așa? – rămânea copilul.

Trebuia să-i convingă pe cei trei bărbați că va fi detestată de la prima privire.

– Mă întreb dacă nu sunt puțin.... novice. Cunosc totul despre protecție și securitate, în teorie. Dar experiența mea practică se mărginește la misiuni mai puțin.... misterioase. Totul este atât de ciudat...

– Da, oftă McGillis. Cel puțin dacă am ști cine trimite acele scrisori de amenințare. Și pentru ce. N-am nevoie să vă informez că celebritățile ca Swann atrag dezaxații. Poate acest.... corespondent nu este decât un nebun inofensiv. Sper.

– Nu sunt la fel de optimist ca dumneata, spuse Simon Harper. Tonul scrisorilor devine din ce în ce mai sinistru în ultimele două luni, și amenințările mai precise. S-ar spune că persoana care le trimite se pregătește să acționeze. Și grafologul nostru a detectat semne importante de perturbare emoțională.

– Care sunt reticențele tale, Megan? o întrebă Kyle. Experiența ta cu copiii face din tine candidatul perfect pentru acest rol de guvernantă...

– Aș prefera doar să existe mai puține secrete în jurul funcției mele. Este deja greu că nu se știe unde se situează agresiunea, fără să se mai ascundă de cel pe care-l protejează...

– Înțeleg că ești jenată, o întrerupse Bernie.

Ea îi captă privirea și se întrebă deodată ce-i povestise exact Swann la telefon.

– Și credeți-mă, reluă el, ideea de a-l înșela nu mă bucură nici pe mine. Deoarece îl cunosc și știu ce devine când descoperă că este mințit. Ar fi capabil să mă linșeze. Dar, la naiba! Noi acționăm spre binele lui!

– Și.... fiul lui? întrebă Megan, hotărâtă să avanseze proprii ei pioni. Dacă ține la fiul lui atât de mult cum ai spus...

– Este nebun după J.P.

Dar siguranța copilului n-a fost în cauză până în prezent. De la plecarea fostei lui guvernante, acum trei luni, el trăiește la bunicii lui.

– După Steve, Alexandra Collins și sir Richard Swann posedă cel mai bun sistem de siguranță din Hollywood, comentă Kyle.

Steve, fratele mai mare al lui Megan și geniul electronic al agenției, revenise de curând dintr-o lungă misiune în străinătate.

– Da, încuviință McGillis. Se pare că au pus să se monteze aparatură de care CIA nu dispune încă.... Ascultă, Megan. Crede-mă, am încercat să-l folosesc pe J.P. pentru a inocula puțin bun-simț în capul lui de catâr, dar Swann nu vrea să audă nimic. Dacă oricare altul din orchestră ar primi acest gen de scrisori, el ar fi primul care să ceară protecție pentru el. Dar atâta timp cât este singurul în cauză, nimic de făcut. Și nu-mi cereți să explic. Asta este situația.

– Presupun că răpirea lui când era copil nu este străină de reacția sa actuală, interveni Simon Harper.

Un moment, impresarul păru surprins apoi clătină din cap:

– Ah, este adevărat, erați în poliția din Los Angeles, pe vremea aceea...

– Dar despre ce vorbiți? făcu Megan, uluită.

– Cu o mamă star de cinema și un tată atotputernic în industria cinematografică, puteți să vă imaginați că Swann a avut o copilărie destul de publică. A avut multe amenințări de răpire și o tentativă aproape reușită, când avea nouă sau zece ani. Alexandra devenise paranoică și a angajat o adevărată armată pentru apărarea sa. Fără să cunosc detaliile, știu că Swann nu făcea un pas fără escortă, până la terminarea universității.

Kyle scoase un fluierat.

– După asta, oricine ar avea aversiune față de gărzile de corp.

Gânditoare, Megan era firește de părerea lui. Bernie îi fixa rând pe rând cu ochii lui pătrunzători și se opri din nou asupra ei:

– Megan, accepți să-l întâlnești pe J.P. mâine după-amiază acasă la lady Swann, în Beverly Hills? Dacă totul se petrece cum prevăd – acest copil este adorabil, credeți-mă – vom fi pregătiți.

"Pregătiți pentru ce? se gândi ea. Asta este problema".

Zece minute mai târziu, cei trei Harper așteptau liftul la ieșirea din biroul lui Bernie McGills. Când acesta sosi, Megan se lansă în ce spera să fie o imitație convingătoare a cuiva care tocmai își amintise ceva important.

– Oh, am uitat să întreb la ce oră este întâlnirea mea la lady Swann!

– Îl vei suna pe McGillis de la agenție, îi sugeră fratele ei urcând și apăsând butonul care menținea ușile deschise înainte de a manevra scaunul rulant al tatălui lui în interior.

– Nu, spuse ea foarte repede. Prefer să rezolv asta imediat. Inutil să mă așteptați. Mașina mea este jos.

Avea de discutat câteva amănunte cu McGillis. Între patru ochi.

– Pe curând, atunci, spuse tatăl ei.

Bernie McGillis nu păru deloc surprins s-o vadă reapărând fără familie.

– Mă gândeam că vei reveni.

– Adevărat?

Rămase în picioare în fața biroului aflat într-o dezordine de nedescris. Cum putea oare găsi ceva în acest haos de contracte, coperte de albume, fotografii, ziare vechi și reviste?

– Da. Rezervele dumitale față de această misiune n-au din întâmplare legătură cu faptul că Swann a pescuit o pereche de sandale din piele de șopârlă verde pe fundul piscinei sale?

Ea deveni stacojie.

– San.... sandale? făcu ea cu toată demnitatea de care era în stare.

Insistase ca taxiul să vină s-o ia din fața ușii vilei. Fusese destul de umilitor să se întoarcă acasă în picioarele goale, în rochia de cocteil

care-și pierduse strălucirea fără să mai înfrunte presupunerile jenante ale impresarului.

– Swann mi-a cerut să te anunț că le găsise, atunci când a sunat.

Un candidat la canonizare n-ar fi avut, în acest moment, o expresie mai inocentă decât cea a lui Bernie. Megan știa destule despre firea umană pentru a recunoaște că era manevrată cu mână de maestru.

– Permiteți-mi să vă atrag atenția, domnule McGillis, că m-ați lăsat într-o situație... stânjenitoare, noaptea trecută.

Tatăl ei era la fel de abil în manevrarea celorlalți și ea învățase de mult că cea mai bună apărare era atacul.

– Ah?

– Da. M-ați adus la această recepție de mutare în casă nouă pentru.... cum ați spus? a lua contact cu atmosfera. Apoi, m-ați abandonat...

– Abandonat? Hei, o clipă! Te-am căutat peste tot când am hotărât să plec. Imposibil să te găsesc. M-am gândit că ai întâlnit pe cineva pe care-l cunoșteai.... Ești o celibatară minunată, nu chiar genul care să treacă neobservat.

Megan își mușcă buzele. Era oare o aluzie voalată la faptul că Swann o remarcase?

– În timp ce pretindeți că mă căutați, eu eram afară, lângă piscină, în care am leșinat după ce am băut mixtura făcută de Boomer, care a intrat în reacție cu un medicament.

– – Ai leșinat?

– În piscină!

Bernie primi vestea cu calm:

– Hm.... Dacă înțeleg bine, nu ți-ai pus familia la curent?

Megan se încordă, începând să-și piardă răbdarea:

– Din vina dumitale, m-am trezit în această dimineață în patul lui Colin Swann, care nu avea altul!

Cum ar fi putut să povestească asta tatălui ei sau lui Kyle? McGillis zâmbi:

– Am văzut cum te privea Swann, dar nu te neliniști pentru o noapte episodică. Dacă ești guvernanta fiului lui, asta nu se va mai repeta.

– Dar nu s-a întâmplat nimic!

Urmă o tăcere jenantă și Megan își dădu seama că bătuse din picior pentru a-și susține declarația. Se potoli, strângând buzele.

– Nu cred că sunt calificată pentru această muncă, încheie ea calm dar ferm.

Bernie oftă.

– Eu cred că ești la fel de bine pentru a veghea asupra lui J.P. cât și pentru a-l proteja pe Swann din interior. Tatăl dumitale crede la fel și se poate avea încredere în judecata lui în acest gen de situație. Vei întâlni copilul mâine. Dacă după aceea nu vei mai avea rezerve, ne vom înclina în fața deciziei și-i voi spune lui Swann să-ți trimită sandalele.

***

Părinții lui Swann locuiau într-o casă încântătoare în stil de conac englezesc.

Parcul cu peluze impecabile, cu arbuști tunși cu grijă, l-ar fi făcut să moară de gelozie pe grădinarul lui Ludovic al XIV-lea. Era un loc imens și armonios, care respira bogăția fără un dram de ostentație sau de prost gust.

– Domnișoara Harper?

Majordomul care o primi păstra o urmă rafinată de accent britanic.

– Da, confirmă ea, ridicându-și umerii și bărbia.

Era sigură că privirea rapidă care o măsurase din cap până-n picioare evaluase până la ultima centimă prețul taiorului ei bleumarin și al bluzei de bumbac alb. Era de asemenea sigură că prețul total al ținutei ei nu atingea onorariile pe care stăpâna casei le lăsa în fiecare săptămână pentru pedichiura ei.

– Pe aici. Doamna contesă vă așteaptă.

Doamna contesă! Megan uitase că Alexandra Collins folosea în particular titlul obținut de soțul ei. Doamne! Trebuia oare să facă reverență în timpul prezentărilor? Sau să sărute diamantul și safirul de douăzeci de carate, inelul de logodnă pe care nu-l părăsise niciodată, cum relatau ziarele?

Urmând de-a lungul casei pașii impozanți ai majordomului, Megan înțelegea de ce Waldo Vandergloss nu binevoia să lucreze în vila lui Swann. Își reținu un zâmbet, imaginându-și cum putea să arate aici, sala de baie a stăpânilor.

Fu condusă până la o terasă care domina piscina. Două persoane erau în apă. Un băiețel cu părul negru care se ținea de margine stropind din picioare ca un cățel; și un bărbat cu un corp sculptural și cu pielea bronzată, cu părul negru din care șiroia apa, balansând trambulina cu o mișcare ușoară a picioarelor. Deși se afla la vreo cincizeci de metri, Megan îl recunoscu imediat pe Colin Swann și inima ei avu o ciudată palpitație când îl văzu executând fără efort un plonjon perfect.

– Domnișoara Harper, doamnă contesă, anunță majordomul cu o mică înclinare a capului.

Alexandra Collins – contesa Swann – era așezată la umbra unei umbrele. Ea se ridică de pe scaun cu grația unei femei obișnuite să se miște în fața camerei.

– Domnișoară Harper, făcu ea cu căldură, întinzând o mână frumos manichiurată. Ce plăcere să vă cunosc!

Vocea ei era melodioasă și, în felul ei, la fel de deosebită ca cea a fiului ei.

– Bună ziua, doamnă, răspunse Megan.

Strângerea de mână a Alexandrei Collins contrazicea aparenta ei indolență. Trebuia să se apropie de șaizeci de ani. Scundă, slabă, cu trăsături delicate, își purta vârsta cu ușurință. Bineînțeles, avea câteva riduri, pe gât, la comisura buzelor și la tâmple, și câteva fire argintii în părul blond. Dar aura generală era a unei vitalități temperate de seninătatea anilor.

– Luați loc, vă rog, o invită ea cu un zâmbet frumos, observând-o pe Megan cu un interes direct și natural. Băieții vor ieși din piscină în câteva minute.

– Mulțumesc.

Luând loc pe scaunul indicat, Megan nu-și putea întoarce privirea de la "băieți". Swann era acum în partea mai puțin adâncă, cu torsul de idol păgân ieșind din apă, în timp ce fiul său plutea în jurul lui ca o plută. Deodată, J.P. se opri din bălăceală și arătă cu degetul spre terasă. Swann se întoarse înainte ca Megan să aibă timp să-și ascundă privirea. Ochii lor se întâlniră o secundă, anulând distanța dintre ei.

Tocmai își petrecuse douăzeci și patru de ore ca să se convingă că puterea de atracție simțită în ajun nu era decât rezultatul unei stări confuze după o proastă dispoziție. Dar descoperi dintr-o singură privire că această atracție era încă la fel de vie și nu contribuia la pacea sufletului ei. Swann era poate amenințat, dar și ea avea nevoie de protecție.

– .... dimpotrivă, spunea Alexandra Collins. Sper că înțelegeți.

Megan își reveni:

– Oh, iertați-mă, eu.... Spuneați?

"Frumos început, Megan Louise. Ce s-a întâmplat cu mândria ta profesională? Fă cel puțin un mic efort pentru a-ți păstra acoperirea! O

guvernantă o asculta pe mama angajatorului potențial de la prima întrevedere".

Uimitor, actrița nu păru ofensată. Ochii săi albaștri trecură scurt spre piscină înainte de a reveni la fața îmbujorată a lui Megan:

– Peisajul poate fi destul de distractiv, observă ea. Spuneam că am sentimente amestecate privind angajamentul dumneavoastră. Nepotul meu trăiește aici de la plecarea ultimei lui guvernante, doamna Lynton. Înțeleg că fiul meu Colin, vrea s-o înlocuiască, dar o dată ce... În fine, sunt o bunică ramolită, și J.P. îmi va lipsi teribil. În mod special în aceste luni, când soțul meu este într-un turneu prin Europa.

– Da, înțeleg, spuse Megan.

Inelul cu diamant și safir aruncă mii de sclipiri în timp ce, cu o mișcare elegantă, mâna îndepărta un fir de praf imperceptibil de pe pantalonul alb.

– Dar ați fost recomandată călduros de Bernie McGillis și Colin pare.... foarte impresionat de dumneavoastră. Firește, trebuie să admit că sunteți mai tânără și mult mai.... seducătoare decât precedenta. Mă așteptam la...

– O blondă timidă și înaltă, încheie vocea ușor de recunoscut a lui Colin Swann, dat fiind că este așa cum ți-am descris-o. Tu sperai o Mary Poppins.

Megan se întoarse, roșind din nou. Swann apăruse în capul scărilor de piatră care urcau de la piscină. Părul des și negru aruncat spre spate dezvăluia fruntea lui lată. În zâmbetul lui provocator, dinții aveau mai multă strălucire decât prosopul alb aruncat neglijent în jurul gâtului. Nu purta decât un foarte mic slip negru strâns pe șoldurile lui înguste.

– Colin, scumpule, mi-ar plăcea să încetezi să sosești mereu prin surprindere, se plânse mama sa pe un ton plin de noblețe. Sunt tentată să-ți leg la gleznă un clopoțel. Și pentru a reveni la subiectul nostru, n-ai nici o idee ce "speram" eu...

Nu-i voi reproșa desigur domnișoarei Harper tinerețea și frumusețea ei. Dimpotrivă.

Își sublinie declarația cu o privire zâmbitoare pentru Megan. Un zâmbet care conținea o bună doză de complicitate feminină. Dar de ce? Numai dacă.... Dumnezeule mare! Era oare la curent cu complotul lui Bernie McGillis pentru protecția fiului ei?

– Trebuie știut că dezacordul este una dintre stratagemele favorite ale mamei, Megan, spuse Swann apropiindu-se de ea cu suplețea armonioasă care-l caracteriza.

Depuse un sărut pe obrazul Alexandrei înainte de a se lăsa confortabil pe scaunul de lângă Megan.

– Cred că domnișoara Harper ar trebui să învețe câteva din stratagemele tale preferate.

În pofida glumelor, afecțiunea dintre ei era aproape palpabilă.

– Oh, a prezentat deja una sau două dintre ele. Nu-i așa, Megan?

Licărirea poznașă din ochii săi irezistibili era suficientă să înlăture cele mai bune intenții. Dacă Swann nu binevoia s-o trateze ca pe o guvernantă acceptabilă, Megan n-avea nici un motiv să acționeze ca atare:

– Prezentate este cuvântul corect, domnule Swann, răspunse ea cu un sarcasm mieros.

Alexandra își drese delicat vocea, cu ochii albaștri trecând de la unul la altul, ca și cum urmărea un pasionant meci de tenis:

– Bernie ne-a spus că aveți o licență în pishologie infantilă, domnișoară Harper?

– Hm.... dezvoltarea și comportamentul copilului, rectifică ea, bucuroasă că poate fi onestă în câteva privințe. Și asta presupune studii de psihologie.

– Și ați lucrat într-o creșă înainte de a deveni guvernantă?

– Da.

Lucrase în cadrul anchetei practice inclusă în programa universitară, apoi rămăsese acolo. Din păcate, creșa se închisese după câțiva ani și, fără slujbă, Megan acceptase o misiune temporară în agenția familială pentru a proteja un copil al unui mare industriaș amenințat cu răpirea. Un lucru antrenând altul, rămăsese la Harper Security. Între timp, îl întâlnise și se căsătorise cu Doug Carlyle, un avocat care apelase la serviciile agenției pentru unul din clienții săi.

– Cum te-ai hotărât să devii guvernantă? întrebă Swann. Nu este o meserie obișnuită.

– Ador copiii. Am dorit întotdeauna să lucrez cu ei. Creșa mă lăsa cu un sentiment de frustrare: erau prea numeroși nu te puteai ocupa de fiecare pe un plan personal. Devenind guvernantă, am relația directă care-mi lipsea.

Bernie McGillis o asigurase că Swann va accepta referințele ei pe cuvânt, dar nu-și putea permite un pas greșit. Chiar dacă se hotăra să se retragă din afacere, nu voia ca Swann să aibă cea mai mică bănuială despre ce punea la cale impresarul lui.

– Am divorțat în urmă cu aproape un an, continuă ea, emoționată de murmurul de simpatie al Alexandrei Collins. Apoi m-am ocupat de câțiva copii.

Era adevărat. Supraveghease nu doar o dată pe cei trei fii ai fratelui ei Steve.

– Dar acum, aș vrea ceva mai stabil.

– Stabilitatea este tocmai ceea ce vreau pentru J.P. spuse Swann. Eu...

– Vorbind de J.P., îl întrerupse Alexandra, privind mica siluetă care urca scara dinspre piscină. Dragule, îl chemă ea, vino să te prezentăm domnișoarei Harper.

Megan se întoarse. După informațiile date de McGillis, Jordan Peter Swann, în momentul de față șiroind de apă, avea șase ani. De talie și

greutate medie, arbora un genunchi zdrelit și un plasture pe umărul drept. Părul lui negru era la fel ca al tatălui său, dar n-avea trăsături asemănătoare. Colin Swann era un tip periculos de fermecător: J.P. era un îngeraș poznaș.

El înaintă pe terasă ștergându-și cu grijă mâna dreaptă pe un prosop înfășurat în jurul gâtului într-o tentativă evidentă de a-l imita pe tatăl lui. Apoi îi întinse această mână. Nu-i lipsea îndrăzneala.

– Salut, domnișoară Harper.

– Salut, J.P., răspunse ea strângând mâna mică.

El o examină cu ochii lui strălucitori, cu un viu interes.

– Dumneavoastră sunteți doamna care a căzut în piscina tatei?

– Eu...

Megan aruncă spre Swann o privire ascuțită pe care el o susținu cu un zâmbet ușor în colțul buzelor senzuale.

– Da, confirmă ea remarcând sprânceana delicat arcuită a Alexandrei.

Copilul păru încântat:

– V-ați pierdut sandalele, nu-i așa? Dar nu vă neliniștiți, tata vi le-a adus. Numai că nu sunt în stare bună... Îl cunoașteți pe Boomer? Bateristul tatei?

Ea schimbă din nou o privire cu Swann; zâmbetul lui se lărgise.

– Da, făcu ea, prudentă. Îl cunosc pe Boomer.

– Ei bine, a căzut și el o dată în piscină. L-am ajutat împingându-l. A fost formidabil. A făcut un mare buf. Ca un val seismic! încheie el cu exuberanță, ilustrând cu un gest din amândouă brațele.

– J.P., interveni Swann cu un amestec părintesc de amuzament și iritare. Domnișoara Harper n-a acceptat încă să se ocupe de tine. Nu cred că ar trebui să-i povestești imediat că împingi oamenii în piscină.

– Dar și tu îi împingeai! protestă băiețelul privind drept în ochii tatălui lui.

– J.P....

– Hm!...

Copilul întoarse ochii lui mari albaștri-cenușii spre Megan, căreia îi era greu să-și păstreze seriozitatea:

– Nu tata v-a împins în piscină, nu-i așa?

– J.P.!

– Da, tată?

– Îți amintești discuția pe care am avut-o în legătură cu întrebările indiscrete?

Copilul reflectă, frecându-și nasul:

– Când ai spus că o să răspunzi la toate întrebările, dar că trebuie să aștept "momentul potrivit" să le pun?

– Exact, prietene.

– Dar domnișoara Harper nu se supără. Nu este ca cealaltă doamnă.... Nu v-ați supărat, nu-i așa, domnișoară Harper? Privește tată, ea râde!

Era adevărat. Ea renunțase să încerce să-și păstreze seriozitatea. În ciuda tuturor altor implicații ale acestui interviu, era prea umană ca să nu se delecteze să-l vadă pe Colin Swann, star internațional de rock, pus pe banca acuzațiilor de fiul său de șase ani.

Alexandra Collin simțea în mod vizibil aceeași plăcere a situației, deoarece întrebă:

– De care "cealaltă doamnă" vorbești, J.P."?

– De doamna care a ieșit din camera tatei la Mallory, răspunse copilul cu o ridicare indiferentă din umeri, înainte de a-i explica lui Megan. Mallory este o prietenă a tatei. Noi am închiriat casa ei, pentru scurt timp. Înainte, era Molly!

– Cântăreața-vedetă a grupului "Îngerii decăzuți?"

Megan își aminti o fotografie unde Swann cânta cu o tânără femeie extraordinar de senzuală, într-un halo de păr negru.

– Da. Dar s-a oprit ca să se căsătorească. Atunci, Boomer, Coney și Rick au format cu tata grupul "Diavolii". Înainte, toți erau în "Îngerii decăzuți", cu Molly V.... Dumneavoastră vă place rockul? o întrebă el și micile lui sprâncene se încruntară brusc.

Megan încuviință. Ea nu era pregătită să admită în fața lui Swann, dar era o fanatică necondiționată a grupului "Diavolii".

– Oah! Doamna Lynton, care s-a ocupat de mine înainte, își punea vată în urechi atunci când tata repeta. Ea spunea că muzica lui era ca.... o ofensă la atletic.

Swann interveni:

– Cred că vrei să spui o ofensă la estetic, Jip.

– Oh da, asta trebuie să fie. Doamna Lynton era ciudată cu tata. Poate pentru că era bătrână. Ca atunci când doamna a ieșit din camera tatei și....

– Acum este vorba de o doamnă pe care doamna Lynton a văzut-o ieșind din camera tatălui tău? îl întrebă suav Alexandra Collins. Încep să înțeleg de ce a hotărât să plece, Colin, adăugă ea pentru fiul ei.

– Mamă...

– Lasă, tată, îi explic eu, spuse J.P. cu o siguranță inocentă. Doamna Lynton n-a văzut doamna... bunică Sandra. Era încă devreme. Ea sforăia încă, și părul ei era în bigudiuri roz. Eu i-am spus, când s-a trezit.

Râsul lui se încheie cu mici chicote de satisfacție.

– Ea s-a înroșit, tată. Ca domnișoara Harper, declară el cu o sinceritate dezarmantă.

Centrul conversației se întoarse spre Megan care, cum era de așteptat, redeveni stacojie.

– Mulțumesc, J.P., dacă este un compliment, reuși ea să articuleze.

– Tatei îi plac femeile frumoase. Uneori chiar el...

– Pune frâu limbii, îl întrerupse calm Swann.

Era vocea autorității.

Copilul se supuse fără să protesteze, ceea ce spunea mult despre relațiile lui Swann cu fiul său.

– De acord. Iartă-mă, tată, iartă-mă, domnișoară Harper. Iartă-mă, bunică Sandra, adăugă el pentru a împăca pe toată lumea.

Bunica lui făcu un semn din mână, încercând să transforme râsul într-o ușoară tuse convingătoare.

– Nu face nimic, J.P., spuse Megan.

Nu se simțea foarte indulgentă față de Swann în acest moment, dar nu exista nici un motiv să-și întoarcă iritarea asupra copilului. Ochii mari albaștri-cenușii se ridicară spre ea, plini de speranță.

– Vă plac animalele? o întrebă el cu acea capacitate de a schimba brusc subiectul, tipică pentru vârsta lui.

– Da, zâmbi ea. Îmi plac animalele. Am avut multe când eram mică.

În mod retrospectiv, se întrebă dacă voia toate aceste animale din cauza instinctului protector atât de puternic la ea. Celelalte fetițe se mulțumeau cu păpuși; ea dorea întotdeauna ființe vii, pentru a le alinta și a se ocupa de ele.

– Adevărat? Ce fel de animale? făcu J.P., cu o expresie uimită.

– Ei bine... Aveam un acvariu mare plin de pești. Un iepure de casă care se numea Bugs. Și o pisică, pe care o botezasem Tracas, deoarece este exact ce mă atrăgea când omora un șoarece să-l aducă mamei mele.

– Oh, la, la!

Megan râse.

– Aveam de asemenea o pereche de hamsteri, și fratele meu avea șopârle, șerpi și o maimuță...

– O maimuță? O maimuță adevărată?

– N-am avut-o decât puțin timp. Tatăl meu a hotărât că o maimuță avea nevoie de mai mult spațiu și am oferit-o unui profesor la care și-a găsit un cămin bun.

– Oh, ce mult mi-ar plăcea să am o maimuță, chiar numai cinci minute!

– Tu n-ai animale? îl întrebă Megan, emoționată de entuziasmul lui.

– Îl am pe Godzilla, șoarele meu săritor. El vine din Mongolia.

– Din Mongolia?

– În fine...

După un zâmbet încrezător al lui Megan, el aruncă o privire către tatăl lui și reluă:

– Nu chiar din Mongolia. Dar, cu mult timp, cu foarte mult timp în urmă, acolo s-au născut șoarecii săritori. Tata mi-a citit o carte despre ei. Eu cred că voi deveni veterinar. De aceea, tata spune că trebuie să încep să învăț lucrurile imediat.

– Asta mi se pare o idee foarte bună, spuse Megan.

Întâlni o clipă privirea lui Swann. Curentul dintre ei era cald, de o complicitate neașteptată, de profundă înțelegere.

– Oricum, continuă J.P. solicitând din nou atenție, Godzilla este singurul meu animal. Dar acum că avem casa noastră, tata a spus că poate voi putea să am un cățeluș...

Făcu brusc ochii mari, sub o inspirație bruscă:

– Deoarece cunoașteți atâtea lucruri despre animale, ați putea să mă ajutați să-l aleg!.... În fine... se corectă el, dacă vă decideți să deveniți guvernanta mea, bineînțeles. Credeți că veți putea? Ar fi amuzant, domnișoară Harper, vă asigur. Voi fi drăguț și ascultător.... în majoritatea timpului, rectifică el cu o onestitate scrupuloasă.

El aruncă o nouă privire spre tatăl său:

– Și tata vă promite și el să fie drăguț, dacă acceptați să veniți să trăiți cu noi.

Urmă o pauză. O pauză densă.

Alexandra, care păstrase tăcerea în timpul discuției despre animale, se hotărî să-i pună capăt.

– J.P. drag, făcu ea pe un ton vesel, dacă te-ai duce la bucătărie să ceri unul din delicioasele saleuri ale Mariei?

– Dar n-am poftă...

– Ai avut ocazia să participi la întrevedere, i-o tăie ferm bunica lui. Acum, domnișoara Harper și tatăl tău au de discutat lucruri serioase.

J.P. își frecă nasul.

– De acord, se strâmbă el cu un fel de zâmbet dezolat pentru Megan. Pe curând, domnișoară Harper.

Rostise ultimele cuvinte cu multă atenție și alergă spre casă fără a aștepta răspuns.

Urmă o altă pauză. Mai încordată, dacă era posibil, decât cea care o precedase.

– L-ai cucerit pe fiul meu, remarcă Swann.

Vocea lui părea că se înfășoară asemenea cârceilor unei vițe-de-vie în jurul fiecărui nerv al lui Megan. Mai degrabă ca niște cârlionți mângâietori.

– Este un băiețel minunat, spuse ea.

Întâlni ochii argintii cu tot calmul de care era în stare. Era evident că Swann îi va propune postul. Și era tot atât de evident că ea îl va accepta.

La ce nu se aștepta, fu modul în care i-l propuse:

– Așadar, domnișoară Harper, făcu el, cu vocea ușor tărăgănată, dacă promit să fiu cuminte, vei accepta să vii să trăiești cu noi?

Capitolul 3

Cincisprezece zile mai târziu, Megan, în camera de zi a vilei, strângea metodic toate șuruburile mecanismului de închidere a ușilor-fereastră. În spatele ei, camera era complet și confortabil mobilată. În patru zile care urmaseră de la recepția mutării în casă nouă, Swann aranjase totul pentru a face decorarea completă. Când Megan se mirase că reușise totul în atât de puțin timp, el ridicase din umeri, spunând că fusese ajutat de Patti Guarino. Patti era soția lui Coney, pianistul formației "Diavolii". Făcuse de asemenea o mică remarcă ironică despre "plătește pe loc și ia".

Ce păcat că nu investise puțin mai mult pentru închizători, murmură ea pentru sine. Oh, erau acceptabile, la fel de eficace ca toate celelalte ale casei. Dar cu siguranță, nu puteau rezista la orice încercare. Orice hoț, destul de îndemânatic și hotărât, putea să-i dea de cap în câteva minute.

Se strâmbă la convingerea neplăcută că orice persoană foarte abilă și nesăbuit de decisă, putea să se infiltreze trecând prin ferestrele duble în câteva secunde.

Nesăbuit. Un nebun. Swann primise o altă scrisoare de amenințare în ajun și Bernie informase imediat agenția Harper Security.

Secretariatul impresarului examina sistematic toată corespondența cântăreților. Ultima scrisoare expediată din Chicago, era ca și celelalte scrisă în grabă cu creionul pe o hârtie de calitate mediocră. Mesajul purta de data asta o precizare: "Mă apropii de tine. Știu ce ai făcut. Vei plăti Swann. N-ai iubit-o niciodată".

Precizare zadarnică: nici un indiciu nu permitea identificarea femeii despre care era vorba. După câte se știa despre viața privată a lui Swann, lista trebuia să fie nesfârșită.

Megan tremură puțin strângând încă puțin șurubul. Verificase discret sistemul de alarmă, foarte sigur, dar departe de a fi sofisticat. Nici camere de supraveghere, nici fascicule electronice, nici detectoare de căldură, toate acele echipamente complexe în care fratele ei Steve se specializase.

Își lăsă privirea să rătăcească spre ocean. Singura persoană la vedere era un colos greoi într-un trening de nedescris. El mergea cu pași repezi de-a lungul plajei. Nu i se păru necunoscut și își mijì ochii contra luminii puternice a soarelui reverberând pe apă, încercând să-și amintească unde îl văzuse deja.

Era ceva... nepotrivit în acea specie de luptător neîndemânatic. Poate modul în care se oprea să-și facă exercițiile: un buldozer vrând să danseze în "Lacul lebedelor". Era atât de diferit de atleții care frecventau plaja, încât nu părea la locul lui...

"Haide, Megan Louise, nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna. Această parte din Malibu are patrula ei de pază privată. Nimeni nu este admis să-și facă alergarea dacă nu locuiește în zonă. Rămâi vigilentă, dar nu exagera. Amintește-ți ce ți-a spus tatăl tău: există o diferență între a lua precauțiuni și a deveni paranoic.

În plus, ea nu era singură în operațiune. Harper Security avea acum mai mulți agenți infiltrați în anturajul lui Swann. Kyle își luase noua lui funcție de șofer; doi electricieni lucrau cu schimbul în studioul unde

"Diavolii" pregăteau următorul lor disc; și într-o zi, Eddie Ramirez, unul din cei mai tineri și mai recenți angajați ai agenției Harper, transferat în serviciul de curățarea piscinelor, sosise în timp ce Megan se odihnea în costumul de baie, cu J.P. pe iarbă. După ce-și terminase lucrul, Eddie trecuse pe lângă ea, murmurând ceva de genul: "Bună slujbă, când o găsești".

Bună slujbă! Ce iluzie. Pericol potențial peste tot și contact permanent cu un bărbat care o deruta peste măsură.... Obligată să-și repete de mii de ori pe zi: "Ești o profesionistă; Colin Swann este clientul tău, chiar dacă el n-o știe; și profesionistele nu se compromit cu clien....."

– Megan?

Tresări și scăpă șurubelnița din mână. Se răsuci pentru a face față bărbatului care-i ocupa toate visele și toate gândurile de două săptămâni. Swann se aplecă pentru a ridica unealta. Era îmbrăcat ca de obicei în negru, cu un tricou ce părea făcut pe măsura mușchilor pieptului său.

– Faci exerciții pentru spargeri? glumi el întinzându-i unealta.

Ea se înroși.

– Bineînțeles că nu! Am observat că un șurub avea un joc și l-am strâns. Nu este nevoie de mari studii pentru asta...

"Calmează-te, Megan Louise. Vrei să-l faci bănuitor?" Se temperă, dar nu se putu împiedica să ironizeze:

– Mama dumitale avea dreptate. Ar trebui să-ți pui un clopoțel.

Văzu imediat un zâmbet apărând pe buzele lui:

– Dacă-mi amintesc bine ce spun fabulele, este un pericol sigur să legi clopoței pisicii.

– Numai când ești șoarece, obiectă ea.

Nu era o conversație normală între un tată și o guvernantă. Dar nici ea nu era de fapt o guvernantă normală. Și Colin Swann nu era cu

siguranță un tată obișnuit. Temperamentele lor – pentru a nu spune nimic despre circumstanțele primei lor întâlniri – făceau imposibilă o dezvoltare firească a relației lor.

– Știi multe lucruri, făcu el, privirea lui învăluind-o ca un nor, inclusiv ce încă n-am descoperit. Dar cu siguranță, nu un șoarece.

Ea se redresă, adoptând cu ușurință, fără să-și dea seama, postura de apărare învățată în artele marțiale.

– Nici tu nu ești un pisoi de apartament.

– Nu? Mă vezi cumva făcut ghem și torcând pe genunchii tăi?

Atât ținuse postura defensivă! Ea tocmai solicitase atacul.

– De fapt, mi te imaginez mai mult ca o felină prădătoare decât una care toarce.

El râse, cald și catifelat.

– Și eu care speram că vei începe să vezi ce sunt realmente. Un simplu bărbat domesticit.

Ea scutură din cap. Oh, începea să vadă bărbatul, fără nici o îndoială. Își făcuse o frumoasă părere despre virilitatea lui evidentă și seducătoare în clipa când se trezise lângă după o noapte despre care încă nu-și amintea nimic. Dar în privința adjectivelor pe care le enunțase...

Trebuia totuși să admită că el era mai util în casă decât ar fi crezut. Se așteptase să împartă acoperișul cu un animal frumos destul de încurcă-lume, înclinat spre plăceri. Nu înceta s-o uimească.

Da, stilul de viață al lui Colin Swann era luxos. În afară de întreprinderea care se ocupa de piscină, angajase un grădinar două zile pe săptămână și o menajeră cu jumătate de normă. El putea să ofere un trai bun și o făcea. Dar, pe de altă parte, își făcea patul în fiecare dimineață și pretindea și fiului său să facă la fel. În plus, era singurul bărbat pe care Megan îl cunoscuse – inclusiv tatăl ei, cei doi frați și fostul ei soț – pentru care noțiunea de spălat rufe nu se limita la

îngrămădirea lenjeriei în mașina de spălat și întoarcerea unui buton, sperând că va ieși bine. Și pentru a încorona totul, era un adevărat maestru bucătar.

– Poate că gătești mai bine decât mine, admise ea, dar asta nu te face mai domesticit.

El ridică ironic o sprânceană.

– Poate că gătesc mai bine? Și asta vine de la o femeie a cărei concepție despre friptura la grătar este de a transforma o bucată de carne în talpă de piele?

– Pentru că-ți place carnea în sânge, nu trebuie să critici felul meu de a găti, se apără ea. De altfel, J.P. este foarte mulțumit.

– Pentru J.P., crema de arahide cu ketchup este culmea gastronomiei. Și cu greu poate fi ales drept judecător imparțial. S-ar arunca asupra verzei de Bruxelles dacă i-ai pregăti așa ceva. În ceea ce-l privește, nu poți face nimic pe dos.

Megan zâmbi:

– Era mai puțin fericit când i-am cerut să nu transforme sala de baie în câmp de luptă.

– Dar te-ai ținut bine și n-ai strigat când l-a lăsat pe Godzilla să aterizeze pe tine pe neașteptate în cealaltă dimineață.

Zâmbetul ei se transformă în râs.

– Nu l-a lăsat dinadins să cadă. Încerca să-l țină în echilibru pe capul lui. Și dacă te gândești că am crescut cu doi frați care se amuzau să-mi pună șerpi pe spate, te asigur că un mic șoricel adorabil căzând din cer nu este nimic.

Expresia lui Swann deveni gânditoare.

– Cred că este prima dată când vorbești despre familie, de când ești aici.

Megan se încordă. Pentru a mia oară, se puse în gardă împotriva pericolului de a lăsa să-i scadă vigilența. Cu cât îi spunea lui Swann mai

puține despre ea însăși, cu atât va avea de inventat mai puține minciuni – și să le țină minte.

– Nu este nimic altceva de spus, răspunse ea cu o falsă indiferență. Doi frați. O mamă. Un tată. O copilărie fericită. Nimic foarte captivant sau excepțional.

– Mmm....

Simți că răspunsul ei evaziv îl irita... și-i stârnea interesul. Dar el nu insistă. Instinctul îi spunea că nu peste mult timp o va face.

– În fine, oricum, l-ai cucerit definitiv pe J.P., spuse el, ridicând mâna să se joace cu una din buclele ei roșcate. Așa fiu, așa tată...

Ochii lui cu sclipiri argintii coborâră încet, deliberat, asupra buzelor ei întredeschise. Respirația lui Megan i se opri în gât, iar pulsul i se acceleră într-un ritm neregulat.

Ochii argintii se întoarseră spre ochii ei.

– Swann.... Swann, asta... nu este o idee bună.

– Cred că există câteva argumente în favoarea sa.

– Concentrează-te asupra argumentelor contra, îl sfătui ea, făcând un efort pentru a urma ea însăși sfatul. Lucrez pentru tine, Swann. M-ai angajat pentru a avea grijă de J.P. Eu nu... sunt aici pentru altceva.

Ea făcu o grimasă la această ezitare. Mary Poppins n-ar fi tratat în acest mod un început de flirt. Nici doamna Lynton, probabil.

Această misiune îi arăta ce profesionistă proastă era. Cu cât sentimentele ei erau angajate mai mult – și ei începeau să se angajeze foarte serios – cu atât mai mult resimțea vinovăția minciunii ei. Avea momente când, prinsă între atracția pentru Swann și afecțiunea pentru fiul lui, aproape uita de ce se găsea în această casă. Apoi, realitatea revenea și se simțea din ce în ce mai rușinată.

Emoții diverse traversau profunzimile schimbătoare ale ochilor lui Swann:

– Eu mă gândeam la motivul pentru care te-am angajat, Megan.

Tu nu ești genul de femeie pe care un bărbat încearcă s-o cumpere.

Ea își plecă ochii. Existau inflexiuni ciudate în modul de a spune asta, ca și cum avusese prea adesea de-a face cu femei de cumpărat.

– Tată?

Vocea lui J.P. se auzi de la etaj, urmată de un tropot de pași pe scară. Pe cât de liniștit era tatăl, pe atât fiul avea o înclinație pentru intrări și ieșiri cât mai zgomotoase.

– Salvată de zgomotul unor picioruțe, ironiză Swann, făcând un pas înapoi.

Megan râse, oscilând între ușurare și regret. Își aranjă mașinal părul cu o mână și-și verifică gulerul bluzei.

– Cucu, Megan! lansă copilul sărind cu vârful picioarelor împreunate ultima treaptă.

Ceremoniosul "domnișoară Harper" fusese abandonat prin consimțământ reciproc.

– Bună, J.P.

El purta blugi decolorați și un tricou "Războiul stelelor" vârât pe jumătate sub curea. Părul lui negru era ciufulit.

– Ai întrebat-o, tată? se interesă el, apropiindu-se.

– N-am avut încă timp, prietene.

– Atunci, o vei întreba acum?

– Cred că aș face bine... Am crezut că înțeleg, reluă el întorcându-se spre Megan, că veți merge amândoi la Parcul Griffith, astăzi?

Era un parc de atracții celebru la baza colinelor din Santa Monica. Întinzându-se pe două sute de hectare, era de asemenea al doilea din cele mai mari parcuri din lume aparținând unui oraș.

Megan încuviință, întrebându-se dacă va avea vreo obiecție.

– Aveam intenția să merg la zoo...

– Ți-am spus, tată! Vom vedea puii animalelor și tot...

– Asta nu te supără? întrebă ea, ezitând.

El zâmbi, deodată foarte copilăresc:

– Dacă mă deranjează? Vreau să vin cu voi!

Patru zile mai târziu, J.P. vorbea încă despre vizita la zoo. În afară de o criză mică de ficat provocată de tot ce înghițise la diferite standuri, trăise momente încântătoare. Făcea deja presiuni pentru a se întoarce acolo și lansa aluzii despre cât de amuzant ar fi să aibă o morsă în piscină.

– Dar era o minciună, nu-i așa? o întrebă el pe Megan urmărind argumentul cu zelul unui judecător de tribunal, în timp ce Megan îl ajuta să-și îmbrace pijamaua verde ca menta.

În timp ce tot restul casei era în tonuri rafinate, camera lui J.P. era o ambundență de culori primare.

– Când tata i-a spus doamnei de la zoo că este instalator, era o minciună.

– Nu era adevărul, admise Megan. Dar dacă spunea adevărul, doamna nu ne-ar fi lăsat în pace.

– A fost nostim când a spus că nu poate să fie un cântăreț pentru că este aton, nu?

– Afon, îl corectă ea.

– Și tu minți, Megan?

El o privi cu ochii lui mari inocenți.

– Din când în când, admise ea evaziv, cu inima strânsă. Te-ai spălat pe dinți?

– Da.

El contraatacă schimbarea subiectului cu unul născocit de el:

– Crezi că voi deveni gras?

– Gras? râse Swann, care intra cu o chitară.

Aici, poveștile de adormit erau înlocuite cu cântece.

– Da, ca domnul de lângă cușca ursilor.

– Ce domn? întrebă Megan.

Era prima dată când J.P. menționa asta și, într-un mod complet irațional, se gândi la bărbatul de pe plajă. El alergase din nou în această dimineață, trecând încoace și încolo.

– Cel care nu înceta să ne privească. Am crezut că va veni să ne plictisească. Dar nu, el o privea mai ales pe Megan.

Megan își mușcă buzele, neplăcut conștientă că nu observase nimic. Nu mai era oare la înălțimea sarcinii sale? Tot ce văzuse la zoo era J.P. și.... Colin Swann. Ce gardă de corp secretă era!

– Megan merită indiscutabil să fie privită, spuse Swann încet.

El îi aruncă o privire din cealaltă parte a patului, cu un amestec de amuzament serios și de apreciere tulburătoare. Fusese la studio toată ziua; o umbră de barbă se adăuga oboselii, marcându-i trăsăturile.

– Cât despre a deveni gras, mă îndoiesc, zâmbi el fiului său. Vei deveni înalt, da.

Copilul râse, gânditor:

– Mama nu era înaltă, observă el întorcându-se spre fotografia în ramă de pe mica lui noptieră.

Era un portret de profesionist, în culori, al unei blonde cu ochi albaștri, delicios de angelică, extrem de senzuală. Se numea Iris Ames. Mică noctabulă necunoscută, obținuse celebritatea la Hollywood devenind amanta lui Colin Swann și mama fiului lui. Informațiile date de Bernie McGillis fuseseră sumare și neinteresante. Iris Ames îl abandonase pe J.P. când avea patru ani, și murise anul următor de o supradoză de heroină. Între timp, Swann obținuse păstrarea legală a copilului. Care erau sentimentele lui Swann pentru Iris Ames, Megan nu știa. El nu vorbea niciodată despre asta. Și bineînțeles, n-ar fi criticat-o în fața fiului său. Când J.P. vorbea despre mama lui, era în termeni de vagă afecțiune. El nu avea cu adevărat amintiri despre ea.

– Mama ta avea câțiva centimetri mai puțin decât Megan, dar tu semeni probabil cu mine în ceea ce privește înălțimea.

– Sper.

– Bine. Acest punct fiind rezolvat...

Swann ridică ușor chitara în poziție și încercă un arpegiu:

– Alte cereri deosebite?

– Trebuie ca Megan să se așeze și ea.

Megan se așeză pe cealaltă margine a patului, în timp ce Swann se prefăcea malițios că reflectează:

– Trebuie ca Megan să se așeze și ea... Nu cred că știu bucata asta. Poți să mi-o fredonezi? J.P. strâmbă din nas:

– Oh, tată! Râzi de mine... Aș vrea cântecul despre prieteni, de acord?

– Iarăși? făcu el. imitând tonul și expresia fiului său.

– Oh da, te rog!

– Cu condiția ca Megan să se alăture la refren... Te vom angaja curând în grupul "Diavolii" pentru a cânta în cor, adăugă el, făcându-i acesteia cu ochiul.

Ea zâmbi, incapabilă să înăbușe valul de tandrețe care urca în ea:

– Semnăm contractul imediat.

Colin se aplecă asupra chitarei pentru un scurt acord, apoi atacă primele note ale cântecului.

Cântecul despre prieteni era o arie simplă, cu versuri scurte, pe care Swann părea că le compune pe măsură ce cânta.

– Fă-o pentru morsă, îi ceru J.P., ghemuindu-se în așternut.

Râzând, Swann cântă câteva secunde, apoi intonă:

"Am o morsă care se numește Splash
Are un corp mare și mici mustăți,
Se amuză chiar când se supără
Este prietena mea – Splash".

După repetițiile în studio, vocea sa era puțin mai răgușită decât de obicei. Cu un semn, îi ceru lui Megan să i se alăture la refren, cum promisese:

"Splash este colegul meu de joacă,
Dragostea mea pentru totdeauna,
Noi suntem atât de fericiți – amândoi".

Le al treilea cuplet, vocea lui se îndulci, muzica deveni învăluitoare ca o pătură de cașmir și J.P. își ascunse un căscat în spatele mâinii lui mici.

– Îmi place acest cântec.

– Îl vom cânta din nou mâine, promise Swann sărutându-l.

– Noapte bună, tată, noapte bună, Megan...

– Somn ușor, J.P.....

– Știi, ești cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui J.P.... remarcă Swann, o jumătate de oră mai târziu.

Erau instalați liniștiți în camera de zi a casei tăcute, legănați de zgomotul oceanului. Swann insistase să ia un pahar – fără alcool pentru ea. La început, ea se opusese. Scena emoționantă din camera lui J.P. o făcuse dureros de vulnerabilă, și avea nevoie de singurătate pentru a-și reface măsurile de apărare. Avea de asemenea nevoie să-i telefoneze tatălui ei pentru a cunoaște ultimele rapoarte ale agenției. Swann pusese să se instaleze în camera ei o linie privată, astfel că n-avea nici o teamă să fie ascultată sau întreruptă. Dar era greu să-i explice motivele ei lui Swann; de aceea, negăsind altă scuză plauzibilă pentru a refuza invitația, se resemnase.

– J.P. este un copil minunat, spuse ea sincer luându-și paharul cu suc de ananas. Trebuie că nu-i ușor să fii părinte singur. Și tu ai reușit admirabil cu el.

Swann bău puțin din scotch.

– Mulțumesc. Dar J.P. este într-adevăr un copil ușor de adorat. Firește, uneori se întâmplă să fie puțin obositor, dar este foarte important pentru mine.

– Asta se vede.

El se foi nervos pe locul lui. Erau așezați la mai puțin de cincizeci de centimetri pe canapeaua din colț, acoperită de perne exotice. Megan își strânsese sub ea picioarele goale, iar picioarele lui Swann erau întinse în fața lui.

– Într-o zi, îi reaminti el gânditor, spuneai că nu ai nimic de povestit despre familia ta. Că ai avut o copilărie fericită, dar nimic interesant sau excepțional. Mi-ar plăcea ca J.P. să poată spune același lucru când va fi mare.

Megan puse jos paharul cu suc de fructe.

– Vrei să aibă o copilărie... diferită de a ta? întrebă ea încet.

El o privi:

– Oh, da. Nu că am fost un copil nefericit. Numai că... eu cred că mondenitățile Hollywoodului nu sunt ambianța visată pentru un copil.

– Recunosc că înainte de a-l întâlni mă așteptam puțin ca J.P. să fie un mic precoce în domeniul spectacolului.

– Impresie fondată fără îndoială pe părerea pe care o aveai despre mine.

– Ei bine... ezită ea, ascunzându-și ochii cu genele lungi la amintirea primei lor întâlniri. Probabil că nici eu nu eram așa cum te așteptai.

El izbucni în râs.

– Așa este!

– Am fost chiar surprinsă că te-ai hotărât să mă angajezi, după noaptea aceea.

– Hm, hm...

El mai luă o înghițitură de whisky și-și lăsă paharul, neavând nici o intenție să-și explice motivele.

– Este un oraș ciudat, Megan, și o profesie la fel de ciudată. Un dispozitiv aurit de prins muște. Seducător ca infernul. Și care poate să te devoreze de-a dreptul, dacă nu ești atent. Care a sucit multe minți. Este un loc unde nu este nici o contradicție, nici o insultă, să califici oamenii și lucrurile de "artificial autentic"... Vreau ca J.P. să crească învățând să distingă adevărul de fals. Personal, mi-a trebuit mult timp să discern diferența pentru a fi capabil să văd limpede. Să fii tot timpul sub reflectoare, capeți tendința să ai viziune tulbure, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Nu din experiență personală, zâmbi ea.

– Și nu dorești să afli din experiență personală, nu-i așa?

Nu era o întrebare. Ochii fixați asupra ei aveau profunzimea unor lacuri în care se reflectau norii. Dar nu exista nimic rece sau inconsistent în această privire. Mister, da, dar al căldurii și al unor promisiuni nerostite.

– Nu, nu nutresc dorința secretă de a deveni o vedetă, spuse ea înconjurând cu degetul marginea paharului.

Megan avea secrete.... și dorințe.... dar nu asta. El își arcui buzele într-un zâmbet senzual:

– O întrebare îmi vine în minte, dar te voi scuti să roșești și n-am s-o pun.

– Mulțumesc.

– Ți-ar plăcea să ai copiii tăi? întrebă el brusc.

Ea clipi din pleoape.

– Ar trebui să fiu căsătorită, replică ea, prea surprinsă de neașteptata întrebare pentru a-și cenzura răspunsul.

Apoi își mușcă buzele, amintindu-și circumstanțele extraconjugale ale nașterii lui J.P.

– Nu mă gândeam s-o spun...

– Știu, o întrerupse el amabil. Aș fi preferat și eu să fiu căsătorit, dacă vrei să știi adevărul.

Adevărul. Asta voia oare de la el? Asta voia el de la ea? Îi evită privirea, jucându-se cu ciucurii unei perne. Munca – cea adevărată – era să se apropie de Swann. Tocmai asta se întâmpla, dar cum să se apropie menținând distanța profesională pe care o pretindea situația? Intimitatea, și nu putea nega că intimitatea creștea între ei, era pentru ea o dificultate.

– Megan... La ce te gândești?

Vocea era blândă, dar cele două degete care-i ridicau bărbia erau neîndurătoare. De data asta, emoțiile din ochii ei erau clar lizibile.

– Cred și acum că nu este o idee bună.

Această frază pe care i-o spusese și acum câteva zile, reflecta îndoielile pe care ea le avusese de la început. Ce-ar face oare Swann dacă ar ști? Poate ar fi capabil să-și înfrângă prejudecățile asupra oamenilor de pază. Dar înșelătoria... minciuna? Oh, Dumnezeule, ea nu era nici măcar o prefăcută autentică!

– Și eu cred încă în câteva argumente în favoarea sa, spuse el. Ca.... acesta.

Megan știu, cu o secundă înainte ca el să pună stăpânire pe gura ei, că așteptase sărutul lui. Că vrusese s-o sărute. Că poate avea nevoie de el.

Buzele lui erau ferme, calde și flexibile peste ale ei, cu o ușoară aromă de whisky și mai ales de parfumul lui, atât de particular, familiar, ca și gentilețea controlată a degetelor mișcându-se de-a lungul obrazului pentru a-i prinde posesiv ceafa.

Nu era nimic asemănător cu primul lor sărut sau cu acela pe care l-ar fi primit acum patru zile, dacă J.P. nu i-ar fi întrerupt. Acum, cercetarea gurii sale era plină de intenții. Se simți cedând ca ceara

deasupra flăcării. O făcea să se topească sub o mângâiere care chema alta. Chemările dorinței, ale plăcerii reciproce, deveniră irezistibile. Cu degetele lui de muzician, o trezea, o făcea să vibreze...

– Swann...

Propria voce i se păru că zgârie gâtul său ca glaspapirul. Mângâierile se opriră chiar în clipa când ea începu să se opună, dar corpurile lor rămăseseră la câțiva centimetri unul de celălalt. El nu spuse nimic. Doar o privi și aștepta. Pupilele îi erau dilatate ca niște medalii de onix încercuite cu argint.

– Eu... nu putem, spuse ea, degajându-se de contactul cu el atât cât era posibil.

– Nu putem?

Un scepticism ironic analiza protestul ei ca un scalpel.

– Lucrez pentru tine, îi aminti ea, cu vocea blândă dar fermă.

O licărire se aprinse în ochii argintii.

– Dacă asta este problema, te concediez.

– Ce? Cum?

Parcă primise o lovitură de pumn în stomac. El adăugă foarte repede, cu un zâmbet tachinător pe buze:

– Dar numai până mâine dimineață. Și te voi angaja din nou.

Ea îngheță complet. Expresia ei trebuie să-i fi trădat șocul, deoarece văzu trăsăturile lui Swann schimbându-se în fața a ce citea în ea. El scoase o înjurătură.

– Megan, se grăbi el, n-am spus asta în sensul în care îl iei.

În fond, ea știa că era sincer. Nu știa dacă situația era mai rea sau mai bună. Pe moment, oricum, sesizase interpretarea cea mai ofensatoare a glumei lui și dacă va continua să se simtă insultată și furioasă, ar putea spune nu.... acum și definitiv.

– Nu spuneai că nu aștepți de la mine decât o noapte trecătoare? făcu ea puțin tăios.

– Ce așteptam de la tine.... repetă el, cu vocea încordată. Megan, nu....

– Nu, tocmai asta este. Nu, și nu.

Ea se îndepărtă pe canapea, tremurând, încercând să-și pună ordine în îmbrăcăminte și în gânduri.

– Nu. Nu acum, nu mâine dimineață. Nu.

Aproape aștepta ca el să încerce s-o rețină, s-o facă să-și schimbe părerea. Dar el rămase așezat privind-o cu ochii plini de o emoție impresionantă pe o față deodată de granit.

Ea se ridică în picioare, cu corpul țeapăn când se răsuci pe călcâie, cu gâtul uscat.

– Eu urc. Noapte bună.

– Megan.

Era ca și cum o atinsese, ridicând o punte peste distanța care-i separa, jumătate ordin, jumătate rugăminte... și complet irezistibilă.

Ea se întoarse.

– Vreau de la tine mult mai mult decât o simplă noapte trecătoare, spuse el.

Inima ei se opri o clipă să bată. "Revino-ți, ești o profesionistă, Megan Louise, acționează ca atare!"

– Eu am grijă de fiul tău, domnule Swann, declară ea, cuvintele fiind la fel de tăioase ca un ciob de sticlă. Noapte bună.

Câteva ore mai târziu, se răsucea în patul ei, fără să-și găsească somnul, întrebându-se ce voia el exact.... și cine va avea grijă de ea.

Capitolul 4

Căscând de oboseală, termină de aranjat vasele de la micul dejun în mașina de spălat, cu gesturi mecanice.

Se simțea ca în secvența inițială a unui film publicitar pentru o miraculoasă cură energetică. Încordată și epuizată...

– Ei bine, sunt fericit să descopăr că nu sunt singurul care a dormit prost. Megan tresări. Paharul de lapte cu poza lui Supermen al lui J.P. îi alunecă din mâini și se rostogoli pe jos. Din fericire, era din plastic. El sări și nu se sparse. Ce păcat că nu era la fel de insensibilă.

– Nu te-ai gândit niciodată să bați, sau ceva de genul ăsta? spuse ea cu umor, ridicând paharul.

Când se ridică, Swann se afla în fața ei. Pantofi de cros, șort și tricou al "Diavolilor" destul de decolorat. Era evident că alergase pe plajă, și după cum arăta, cursa fusese lungă și dură.

– Sunt acasă la mine, remarcă el pe un ton la fel de rece ca un bloc de granit. Megan depuse paharul în mașina de spălat, cât pe ce să se înțepe într-o furculiță.

– Atunci, tușește înainte de a intra într-o încăpere, sugeră ea, puțin amabilă, masându-și mâna. N-am chef să mă prezint cerului după o criză cardiacă.

Doamne, o secundă mai devreme era moale ca o cârpă. Acum, avea destulă adrenalină fierbând în venele ei pentru a porni în galop.

– Îmi pare rău.

El își scoase tricoul și-l folosi pentru a-și șterge pieptul. Mușchii lui tresăreau la fiecare mișcare și părul de pe piept își relua locul său în crețuri pe pielea bronzată imediat după ce fusese șters.

– Unde este J.P.?

Megan își întoarse privirea. Trebuia să fie nervozitatea – și nimic altceva – care o făcea atât de sensibilă la detaliile înfățișării lui.

– Este sus. Curăță colivia Godzillei.

Curățenia săptămânală era una din regulile programului copilului. Închise ușa mașinii de spălat vasele cu mai multă forță decât trebuia.

– Bine. Avem așadar câteva minute să vorbim.

– Despre ce?

– Despre noaptea trecută.

Ea își șterse palmele umede de șort.

– Nu este nimic de spus.

– Eu cred că da.

– Ieri era ieri. A trecut. Să uităm.

– Putem oare?

– Ce să putem?

– Să uităm?

Ochii lui cu sclipiri argintii erau ca niște nituri, zgâriind locul unde se fixau.

– Da.

Gura lui Swann se arcui:

– Nu ești foarte tare în minciuni, spuse el cu blândețe.

"Ai fi surprins să descoperi cât de bine mă descurc", se gândi ea într-un acces de furie.

– Nu mint.

– Nu cred că ai putea uita mai mult decât mine noaptea trecută, Megan.

– Swann. Eu lucrez....

– Nu reîncepe din nou să-mi arunci asta în față.

Ea își strânse pumnii. Nu numai lucrul dorea să i-l arunce în față!

– Ai auzit vreodată vorbindu-se despre hărțuire sexuală? îi aruncă ea, căutând o apărare.

Un amestec straniu de furie și de admirație străluci în profunzimea ochilor lui.

– Megan. Este categoric sexual. Dar nu hărțuire.

– Nu? Atunci, cum numești asta?

El păstră o scurtă tăcere. Pentru un motiv inexplicabil, ea se simți ca unul din acele personaje din desenele animate cărora le trebuie câteva secunde înainte de a realiza că a alergat mai repede decât faleza și se regăsește suspendat în aer, bun pentru marea cădere.

– Nu mă simt pregătit să răspund, spuse el încet. Și dacă eram, tu n-ai fi pregătită pentru acest răspuns.

Ea își mușcă buzele.

– Nu ți-a trecut prin minte ideea că aș putea să nu.... vreau ce vrei tu?

– Nu, răspunse el simplu.

– Oh! Ce.... înfumurare! șuieră ea printre dinții strânși.

Era uluită. Chiar dacă ideea nu-i trecuse prin minte, nu și-ar fi imaginat niciodată că avea tupeul să admită!

– Vorbesc din experiență, nu din aroganță, reluă el cu blândețe. Am treizeci și șase de ani, Megan. De mult timp mi-am pierdut virginitatea, și inocența asupra lucrurilor vieții cu câțiva ani în urmă. Știu când o femeie este atrasă de mine.

– Așadar, știi că sunt atrasă de tine, încercă ea să-l ironizeze.

– Da, confirmă el. Și tu știi la fel de bine că sunt atras de tine.

În timpul scurtului lor schimb de replici, el se apropiase la o lungime de braț. Își puse mâinile pe umerii ei, degetele mari odihnindu-se ușor pe claviculele ei. Cu obrajii în flăcări, își ridică ochii spre el, înălțându-și bărbia.

– Chiar dacă eu.... dacă noi.... ți-am spus deja...

– Că nu este o idee bună, încheie el. De ce, Megan? Mie mi se pare bine. Mi se pare.... logic.

El îi examină fața ca și cum încerca să descifreze un manuscris dificil.

– Ascultă, știu că mi-am construit o reputație destul de..... îndoielnică, de-a lungul anilor. Dar nu sunt... Nu-ți voi face niciodată rău.

"Oh, ba da, îmi vei face, gândi Megan cu strângere de inimă. Deoarece ți-am înșelat deja încrederea, orice ai putea resimți pentru mine. Și când vei descoperi, nu-mi va servi la nimic să-ți explic că era spre binele tău, nu vei putea decât să-mi întorci răul pe care ți-l voi fi făcut. Asta este firea umană".

Ea închise o clipă ochii.

– Nu sunt la înălțimea acestei situații, spuse ea cu o sinceritate absolută.

O secundă mai târziu, deschise ochii simțind mângâierea degetelor lui pe obrazul ei.

– Cred că ești la înălțimea acestei situații ca și în multe alte privințe, Megan.

Nu era ironie. Nici o încercare de măgulire, deși mângâierea și tonul lui erau subtil seducătoare. Nu, era o simplă afirmație despre modul în care vedea faptele.... cum o vedea pe ea.

– Nu. Nu-i așa, repetă ea cu convingere. Nu acum.

El se îndepărtă. Fără s-o respingă. O elibera pur și simplu.

– Ai nevoie de timp, spuse el, cu vocea foarte ponderată.

Ea clătină din cap. Da, avea nevoie de timp! De timp pentru a descoperi cine îi adresa acele scrisori de amenințare; timp pentru a găsi cum să-i spună că nu era cea care o credea el; timp pentru a pune ordine în sentimentele ei.....

El își aruncă tricoul pe umeri și-și trecu mâna prin păr.

– De acord, spuse el pe un ton hotărât. De acord. Ascultă, Megan, nu vreau să te grăbesc în ceva ce nu ești sigură... Deși știm amândoi, aș putea să te grăbesc.

Se opri, așteptând vizibil reacția ei. Ea nu reacționă. Cum putea să nege evidența când amintirea sărutului lui îi ardea încă buzele?

– Așadar, pot să aștept, continuă el. Am învățat cu greu că nu se evită inevitabilul, și că nu servește la nimic să încerci să provoci ceea ce nu se poate întâmpla.

Deși vocea lui era controlată perfect, simțea amărăciunea sub frazele lui de filozof. Care era oare partea lui Iris Ames în "duritatea" acestei ucenicii?

– Asta poate lua mult timp, spuse ea după câteva secunde, fără timiditate sau provocare, ci cu toată onestitatea posibilă în acest moment.

Swann zâmbi:

– Sunt muzician profesionist, amintește-ți. Știu cât să aștept pentru intrarea mea.

Îi atinse obrazul cu vârful degetelor ușor aspre:

– Și nu pot s-o ratez, când vine... Ia te uită, vorbim de intrare, zâmbi el auzind zgomotul pașilor lui J.P. subliniindu-i observația.

Puțin după aceea, băiețelul apăru în bucătărie, la fel de ușor și sărind ca o minge de plajă.

– Am terminat! Am curățat toată colivia Godzillei așa cum mi-ai explicat, Megan, o anunță el fără preambul. Este foarte curată!

– Ți-ai spălat mâinile? se interesă ea.

Ca toți copiii de șase ani, J.P. avea o aversiune vizibilă pentru apă și săpun. El strâmbă din nas:

– Hm.... Puțin.

– Puțin? repetă tatăl lui cu o notă de dezaprobare.

J.P. îi arătă palmele.

– Privește, sunt curate. Le-am șters cu prosopul.

Megan și Swann schimbară o privire. Tensiunea slăbise. Orice îi despărțea, se regăseau întotdeauna apropiați în afecțiunea pe care o împărtășeau pentru J.P.

– Voi avea din nou grijă ca prosoapele să fie schimbate, spuse ea, resemnată.

J.P. și cel mai bun prietent al lui, tânărul Joey Guarino, de șapte ani, creaseră prosoape personalizate imprimându-și pe ele degetele pline de vopsea.

– Nu le-am murdărit atât, protestă imediat băiatul. Și oricum, le-am întors astfel încât să nu se vadă.

Ochii lui trecură de la tatăl lui la Megan.

– Ce-ar trebui să-i spui menajerei, este să nu facă ordine în camera mea. Godzilla.... hm... L-am pus pe jos în timp ce curățam, cu puțină mâncare; ca să nu-i fie foame. Și apoi, sunt sigur că vrea să.... reintre.... imediat...

Vocea lui se stinse sub privirea dojenitoare a lui Megan.

– Dar tată, la zoo, spuneai că este bine să lași animalele în al lor hobby.... habi.... acolo unde trăiesc.

– Nu cred, J.P., că mocheta din camera ta poate să semene cu habitatul natural al șoarecilor săritori.

– Da, dar....

– J.P. îl întrerupse Megan, urcă imediat, caută-l pe Godzilla și pune-l în colivia sa.

Băiețelul oftă.

– Va fi greu să-l găsesc. Poate că data viitoare, va trebui să-i pun un clopoțel!... Megan, tată? De ce râdeți?

***

– Tată? Sunt Megan.

– Cum stau lucrurile, Meg?

Vocea familiară a lui Simon Harper răsuna aspră și gravă, în telefon. Era o voce care putea să dojenească sau să calmeze cu aceeași ușurință.

– E liniște, răspunse ea adunându-și picioarele sub cuvertura de pe patul ei. Am avut doza noastră de agitație când șoarecele lui J.P. a fost cât pe ce să fie înghițit de aspirator. În fine, șoarecele a supraviețuit, dar menajera și-a dat demisia.

Râsul răgușit al lui Simon Harper avea întotdeauna ceva emoționant:

– Asta mă face să mă gândesc la ziua când Kyle a golit pe ascuns în toaletă iaurtul pe care nu voia să-l mănânce. Pisicuța ta lacomă care se gândea că profită și ea pe ascuns și care, toată udă, nu mai putea să urce peretele alunecos. Ce miorlăituri și ce emoții!

– Da, a fost cam așa, căscă Megan.

J.P. era în pat de o oră și Swann încă nu se întorsese de la studio.

– Vorbind despre Kyle, cum găsești noul lui loc de șofer? Am impresia că a intrat în pielea rolului său: într-o zi, și-a ridicat șapca în fața mea.

Pentru a evita să trezească bănuielile lui Swann, ea și fratele ei conveniseră să-și limiteze contactele.

– Îl cunoști pe Kyle, își ia întotdeauna meseria în serios, spuse tatăl ei cu o mândrie de înțeles. Dar bănuiesc că se plictisește puțin.

Colin Swann nu duce viața agitată care spera el.

– Este decepționat că n-a fost martor la orgii pe bancheta din spate a limuzinei? râse Megan, gândindu-se că nici pentru ea Colin Swann nu fusese cum se așteptă.

– Ceva de genul ăsta.

– S-a descoperit vreun indiciu în scrisoarea de ieri? întrebă ea, revenind imediat la neliniștile ei.

Această scrisoare fusese mai sinistră decât celelalte, cu desene obscene, cu amenințări mai violente, incluzând o fotografie a lui Swann sfâșiată. Și, mai alarmant, purta ștampila unui oraș mai apropiat ca precedentul: Phoenix.

Chicago, Illinois, Phoenix, Arizona. "Mă apropii de tine".

– Nu, nimic. Dar continuăm să cercetăm. Tu, rămâi vigilentă în interior.

– Eu.... Această așteptare... fără măcar să fiu sigură că este cineva aici....

– Este cineva, replică sumbru Simon Harper. Ceea ce nu știu, este doar dacă are intenția să acționeze sau nu.

– Dar tu, crezi că se pregătește?

– Meg, nu există nici o certitudine într-un caz ca acesta. Dar am puțină experiență în problemă. Aceste scrisori sunt foarte directe, foarte personale. Și am impresia că cel care le scrie se încurajează el însuși, legându-se de Swann. În ce te privește, păstrează-ți sângele-rece. Fă exact ce trebuie să faci.

"Dar nu mai știu ce trebuie să fac!" ar fi vrut ea să strige. Să se confeseze. În loc de asta, răspunse:

– Bine, domnule. Dar o dată misiunea asta terminată mă întorc la postul meu obișnuit. Nu sunt făcută pentru munca secretă.

– Te vei descurca foarte bine, o asigură tatăl ei cu fermitate. Și pariez că faci mișcare alergând după fiul lui Swann.

– Da, nu-i rău, recunoscu ea destinzându-se puțin.

– Mama ta spunea întotdeauna că, ocupându-se de voi, se menținea în formă. După ce ați crescut, a luat câteva kilograme. Bineînțeles, dacă avea puțin mai mulți nepoți....

– Tată, îl întrerupse ea repede. Să nu reîncepem cu acest subiect.

Tema îi era prea familiară. Și de când i se repeta întruna, avusese timp să reflecteze. Pentru a avea copii se repezise în căsătoria cu Doug. Oh, îl iubise sincer, deși fusese obligată să admită cu timpul că nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat.

Și Doug o iubise și el, în felul lui. Dar felul lui nu includea fidelitatea, nici întemeierea unei familii.

În fine, având în vedere eșecul mariajului lor, poate era un bine că nu avuseseră copii.

– Meg, ar fi totuși timpul....

Când ținea la un subiect, tatăl ei nu se lăsa ușor. Ea i-o tăie:

– Mai este altceva?

– De acord, de acord, pricep. Mama ta a trecut pe la apartamentul tău și a făcut puțină curățenie.

– Câte mobile a schimbat din loc?

– Oh, câte una, ici și colo.

– Ei bine, mulțumește-i. Cred că a smuls pardoseala de la bucătărie cu detergent?

– Cred că-mi amintesc că a menționat asta.

– Nu mă îndoiesc. Haide, pe mâine. Noapte bună, tată.

– Noapte bună, scumpo.

***

O săptămână mai târziu, Megan era lungită pe un șezlong la marginea piscinei, bronzându-se la soare cu Patti Guarino. J.P. și Joey erau în apă, râzând și stropindu-se.

Megan făcuse cunoștință cu toți membri grupului rock, precum și cu familiile și prietenii lor, imediat după începutul slujbei ei ca guvernantă.

Dar prietenia lui J.P. cu Joey Guarino o apropiase mai mult de Patti, la care îi plăcuse imediat căldura și realismul. Cât despre Patti, o trata pe Megan ca pe o soră care-i lipsise prea mult.

Pentru moment, discuta problema că avea o fiică de cincisprezece ani angajată în primul ei flirt serios.

– Cred că înțeleg bine situația, spunea ea atingându-și părul grizonant întotdeauna ciufulit.

Din când în când, îl strângea într-o coadă de cal, apoi îi dădea drumul, jucându-se cu elasticul. Mică, grăsuță și total indiferentă față de modă sau eleganță pentru ea însăși, Patti Guarino era departe de stereotipul soției unei celebrități.

– Oare învățați, în psihologia copilului, să tratați aceste probleme ale adolescenților Coney, adăugă ea, este întors pe dos.

– Am crezut întotdeauna că doar un cutremur l-ar putea zdruncina, spuse Megan cu un zâmbet.

Coney, cel mai în vârstă și cel mai stabil din grupul "Diavolii", era un bărbat slab cu ochi visători. Semnul lui cel mai distinctiv era o mustață groasă cu colțurile lăsate.

– Este convins că iubitul Lisei este o versiune mai tânără a lui Rick Nichols.

Râseră amândouă. Rick Nichols, chitaristul bas al grupului, schimba femeile ca pe cămăși. Cu câțiva ani înainte, o jurnalistă titrase sub o fotografie a muzicianului cu ultima sa cucerire: "Ultimul parfum al lunii lui Nichols".

– Crezi că este dificil pentru un tată să admită că fetița lui a crescut, comentă Megan, gândindu-se la reacțiile propriului ei tată când începuse să iasă cu băieți.

Îi supunea pe bieții băieți la un adevărat examen de susținere a unei teze.

– Poate. Personal, cred că își amintește stratagemele pe care le folosea cu ceilalți tați de fete.

Patti, cu ochii ei negri strălucitori, avea un râs expansiv și malițios.

– Coney? se miră Megan.

– Oh, știu că acum pare un cățeluș devotat, dar a avut partea lui de urlete la lună – ca să zic așa – înaintea căsătoriei noastre.

Patti își examină unghiile scurte nelăcuite și reluă:

– Și cum merg lucrurile la Malibu?

Megan se strâmbă, văzându-l pe J.P. că încearcă să plonjeze.

– Nimeni nu urlă la lună... ca să zic așa, răspunse ea în cele din urmă.

De fapt, toul se petrecea liniștit la vilă... dată fiind situația. Relația sa cu Swann se destinsese considerabil după confruntarea din bucătărie. Bineînțeles, puternica atracție fizică și afectivă nu dispăruse, dar Swann își ținea cel puțin promisiunea să nu precipite lucrurile.

Patti rămase gânditoare.

– Să știi că oamenii se... în fine, își pun întrebări în legătură cu Swann și cu tine, lăsă ea să-i scape din vârful buzelor.

– Cine, în mod deosebit?

– Oh, muzicienii bandei...

– Patti...

Megan se ridică într-un cot. Patti încercase de mai multe ori deschiderea acestui subiect. Ea își încreți nasul:

– Bine, de acord. Eu îmi pun întrebări despre Swann și despre tine. Dar nu sunt singura, înțelegi...

– Nu există nici o întrebare de pus, o întrerupse ea cu fermitate. Lucrez pentru Swann ca guvernantă a fiului său. La fel ca doamna Lynton.

Patti izbucni în râs.

– Crede-mă, nu semeni în nici o privință cu Edwina Lunton!

– Vrei să spui că nu-ți puneai întrebări despre ea și Swann?

– Glumești! Doamna Lynton era atât de... atât de rigidă.

– Cu cât aud mai mult vorbindu-se despre ea, cu atât înțeleg mai puțin de ce Swann o angajase, spuse Mehan, gânditoare.

– Cred că mama lui i-o recomandase. Ea este foarte pasionată de guvernantele britanice. Doamna Lynton s-a prezentat... oh, cam la șase luni după plecarea lui Iris. Totul era... în fine, presupun că Swann avea nevoie de cineva pentru a-i da lui J.P. maximum de stabilitate. Și Dumnezeu știe dacă doamna Lynton era stabilă! Femeia asta era solidă ca stânca Gibraltarului și nu vorbesc doar de masivitatea ei...

– O cunoșteai bine.... pe mama lui J.P.? se interesă Megan încet, aproape fără tragere de inimă.

Ar fi putut încerca să se convingă că această curiozitate era pur profesională, că, cu cât afla mai multe despre cei apropiați lui Swann, cu atât mai bine ar putea să-l protejeze. Dar ar fi însemnat să se mintă pe ea însăși.

Patti oftă.

– Am cunoscut-o. Bine, nu, deoarece, sincer, nu-mi plăcea. Era egocentrică, neglijentă.... Folosea oamenii.

– L-a folosit pe Swann?

– Oh, da... deși el nu va recunoaște niciodată. Era foarte frumoasă, să știi. Dar dincolo de asta.... ceea ce cerea un anumit timp, deoarece frumusețea ei era într-adevăr uimitoare, n-avea nimic de oferit nimănui. Și mai ales unui bărbat ca Swann. Cum a fost destul de abilă pentru a-și da seama, s-a grăbit să rămână însărcinată, cunoscând

simțul lui de onoare... De fapt, Swann este.... să spunem demodat, nu găsesc alt termen. Mulți tineri de vârsta lui în această situație ar fi pretins cel puțin să știe dacă acel copil era într-adevăr al lor.

– Vrei să spui....? întrebă Megan, sincer șocată.

Ochii ei se întoarseră spre J.P. și Joey, care se jucau cu mingea, în partea cea mai puțin adâncă a piscinei.

– Vreau să spun că se culca cu toată lumea, precizează fără menajamente Patti... Nu știu dacă... În fine, J.P. este legal afectiv și copilul lui Swann. Și este singurul lucru care contează. Oh, se pot găsi scuze purtării lui Iris, oftă ea. Își pierduse părinții foarte tânără, fusese plasată în diferite cămine. I-a lipsit totul.... și mai ales atenție. Apoi a debarcat la Hollywood, și bum, de la o zi la alta a devenit blonda anului. Trebuie că n-a fost ușor, mai ales cunoscând că poziția ei era nesigură.... dar oricum....

Oftă din nou:

– Îmi pare rău că a murit. Dar nu regret că a ieșit din viața lui Swann și a lui J.P.

Megan tăcu, învinuindu-se brusc că o încurajase pe Patti să vorbească atât de deschis. N-ar fi aflat toate aceste lucruri despre Swann – și în spatele lui.

– Megan?

– Nimic... nimic.

– Nu te-ai gândit niciodată la.... tine și la Swann? insistă soția lui Coney după câteva secunde.

Megan o privi. Conversația revenise inevitabil în același punct.

– Este foarte seducător, admise ea.

– Mai mult decât atât, Megan. Și tu ești la fel.

Ochii negri ai lui Patti o fixau cu cea mai mare seriozitate. O clipă, tentația de a-i mărturisi adevărul, fu foarte puternică. Megan putea aproape să simtă cum se formează cuvintele în gâtul ei. Tăcu chitic.

– Există.... complicații.

– Complicații?

– Da. Nu pot... În fine, momentul nu este propice.

Buzele lui Patty schițară un zâmbet foarte feminin. Exista o urmă stranie de conspirație în privirea ei, care amintea surâsul Alexandrei Collins din ziua aceea, pe terasă.

– Nu te neliniști..... încheie prietena ei. Momentul va veni.

***

Megan se gândea încă la cuvintele lui Patti câteva ore mai târziu, când deschise ușa Alexandrei Collins.

– Oh, doamnă Swann! exclamă ea, surprinsă și puțin intimidată. Eu...

– Sper că nu vă deranjez, răspunse actrița.

Purta cu eleganța obișnuită un costum de mătase de culoarea safirului. Un șofer în livrea stătea în spatele ei, cu o cutie de pălării în mână.

– Colin mi-a spus că ați organizat un program pentru J.P.

– Nu, nu mă deranjați deloc, o asigură repede Megan. J.P. merge la petrecerea de aniversare a unui prieten și este în camera lui, pentru a-și împacheta cadoul.

– Oh, bine... Alan, pune cutia în interior, îi ceru șoferului intrând cu mersul ei grațios.

Alan se execută, apoi își atinse marginea caschetei și dispăru în tăcere. Megan privea cutia cu interes. Partea de sus era perforată de găuri și un mic zgomot de zgârieturi părea să vină din interior. O privi pe mama lui Swann, care zâmbi.

– Da, este un cățeluș. I-am vorbit deja lui Colin. făceam unele târguieli în această dimineață când am văzut.... cățelul, și pur și simplu n-am rezistat. Sper să-i placă lui J.P.

Megan râse.

– Sunt sigură că-l va adora.

Se întoarse, îl strigă pe copil, apoi făcu din nou față actriței.

– Scuzați-mă că nu v-am vizitat în ultimul timp, dar ați menționat cât sunteți de ocupată cu pregătirea viitorului dumneavoastră film.

– Este prea amabil să-l numești filmul "meu". La drept vorbind, numele meu nu este primul pe generic. Dar mărturisesc că sunt totuși multe ore de muncă.

– Bunică Sandra!

J.P. alergă spre ea. Tricoul lui era decorat cu bucăți de hârtie colantă.

– Bună, scumpule, făcu bunica sa acceptând săritura entuziastă a copilului pe picioarele ei fără nici o obiecție.

– Megan m-a învățat să împachetez un cadou. Am ales hârtia împreună. Ce frumos este! Megan știe să facă o mulțime de lucruri! Ai venit să mă vezi pe mine? o întrebă el cu inocența egocentrică a copilăriei.

– Se întâmplă să am ceva de livrat, făcu bunica sa stăpânindu-și râsul. Ceva pentru tine.

Îi arătă cutia. Megan văzu ochii băiatului mărindu-se de uimire.

– Pentru mine? Oh! Ce este?

– De ce n-o deschizi, pentru a descoperi?

Copilul n-avea nevoie de mai multe încurajări. Se opri, respirând scurt și cu gura deschisă de încântare când văzu ce se afla înăuntru.

– Oh! Ua! Ua! începu el să repete luând cățelușul pentru a-l strânge cu stângăcie în brațe. Este pentru mine? Este un cățel adevărat?

– Este un prepelicar cam de șapte săptămâni, îl informă Alexandra.

J.P. își frecă obrazul de blana mătăsoasă.

– Un prepelicar! O la la!... Megan, spuse el cu o neliniște bruscă. Trebuie să fie curat? Vrei să-l mângâi?

Megan acceptă invitația.

– Este cu siguranță curat, J.P. Dar nu-l strânge așa de tare. Și n-ai nimic să-i spui bunicii tale?

– Hm... oh! Mulțumesc, bunică Sandra. Cățelușul meu! Mulțumesc! Pot să-i dau un nume?

– Vei putea să-i dai un nume, îl asigură mama lui Swann cu un zâmbet afectuos.

– Atunci, îl voi numi Copain – prieten – hotărî imediat J.P. Cum îmi spune tata.

Strânse din nou cățelușul, dar nu prea tare.

– Te numești, Copain, de acord?... Pot să urc să i-l prezint Godzillei? Voi fi foarte atent să nu facă prea multă dezordine, promise el, plin de speranță. Și dacă face murdărie, voi curăța. Megan spune că atunci când ai un animal, trebuie să fii res.... responsabil, explică el, foarte serios. Chiar dacă să faci curățenie nu este plăcut... Pot, Megan?

– Poți să-i prezinți, dar să nu-l scoți pe Godzilla din colivia sa. Promiți?

– Ce bine! Mulțumesc, Megan. Mulțumesc, bunico. Vino Copain, îl vom vedea pe Godzilla.

– Bun, cred că i-a făcut plăcere, declară Alexandra cu un zâmbet satisfăcut când băiețelul dispăru zgomotos pe scară. Sper că acest nou locatar nu va aduce multe neplăceri. Câinele – pardon, Copain – a făcut toate vaccinurile și l-am dus să-l examineze un veterinar.

– Sunt sigură că nu va pune nici o problemă, spuse Megan, încă emoționată de bucuria copilului. J.P. se ocupă foarte bine de Godzilla și se va ocupa la fel de bine și de Copain.

Actrița ridică ușor capul, amuzată.

– Megan spune, Megan știe, Megan face, murmură ea. Se pare că sunt frazele preferate ale lui J.P., în ultimul timp.

– Aud repetând mult tata spune, tata știe, tata face.

– Nu negați că ați devenit vizibil o parte importantă a vieții nepotului meu.

Megan își întoarse o clipă ochii, încercând să-și ascundă emoțiile contradictorii. Aprobarea pe care o ghicea la interlocutoarea ei o mișca dar, în același timp, era chinuită de gândul că acceptarea ei în familie, de bunică, tată și fiu, nu era decât o trădare. O trădare necesar, dar nu mai puțin decepționantă.

– Mulțumesc, mormăi ea, întâlnind din nou ochii albaștri ai Alexandrei. Doriți să luați loc? Pot să vă prepar o băutură?

– Oh nu, nu, mulțumesc. Trebuie într-adevăr să plec. Dar.... dacă înțeleg bine, Colin nu este aici?

– Nu, este la studio.

– Ah. Știți, se confesă brusc actrița, când J.P. rămânea cu mine, îl vedeam pe fiul meu în fiecare zi. Și înainte de asta, aveam mai mult sau mai puțin vești despre el din ziarele de scandal. Dar în ultimul timp...

– Lucrează mult, o întrerupse Megan, neștiind ce turnură va lua conversația.

– Și rămâne mult acasă, când nu lucrează.

– Ei bine...

– Nu fără un motiv serios, firește.

Megan se revoltă:

– Doamnă Swann....

– Alexandra, te rog.

– Nu vă imaginați...

– Am văzut o fotografie cu dumneata, Colin și J.P. la zoo, continuă actrița, trecând peste întreruperi.

Megan simți că roșește.

Un fotograf, probabil amator, îi surprinsese în timpul vizitei la Parcul Griffith și Swann fusese mult mai iritat de această publicare decât de intervenția femeii căreia îi spusese că este instalator.

– Fiul dumneavoastră n-a apreciat acest amestec în viața sa privată, admise ea prudent, nștiind la ce să se aștepte.

– Înțeleg, fotografia nu era foarte avantajoasă pentru el... în orice caz, departe de imaginea pe care publicul și-a făcut-o.... Dar multe persoane au remarcat-o, de fapt...

– Poftim? Au remarcat ce? făcu Megan, în defensivă.

Mama lui Swann îi acordă o privire limpede.

– Trebuia inevitabil să se aștepte la asta. Dumneata locuiești aici.... Asta antrenează în mod obligatoriu speculații.

Megan făcu ochii mari. Ce se întâmpla? Alexandra Collin nu părea nicidecum supărată de această stare de lucruri.

– Dumneavoastră... n-ați vorbit cu Patti Guarino, din întâmplare? întrebă ea.

Întâlni o expresie surprinsă:

– Patti? Oh nu, nu recent. De ce?

Megan ezită, apoi hotărî să se arunce.

– Pentru că... acum câteva ore, îmi vorbea despre aceste faimoase.... speculații, despre fiul dumneavoastră și mine.

– Ah? Trebuie să spun că Patti este o femeie foarte perspicace.

– Doamnă Swann...

– Alexandra, te rog.

– De acord. Alexandra. Nu înțeleg...

– Înțelegi foarte bine, o întrerupse actrița cu o siguranță enigmatică. Dar acum, trebuie să te las. Am impresia, adăugă ea cu un zâmbet malițios spre etaj, că prezentările între Godzilla și Copain s-au desfășurat bine.

– Sunt sigură că este începutul unei foarte frumoase prietenii, dar...

– Nu te neliniști, copila mea. Totul va fi bine.

Expresia Alexandrei se schimbă brusc. Ochii ei deveniră mai pătrunzători și calmul ei obișnuit se transformă într-o voință îndârjită.

– Totul, repetă ea.

Megan resimți o notă de teamă.

– Alexandra... Ceva nu este în ordine?

– Nu, nu, absolut nimic. Eu... Aveam doar câteva griji în cap, înțelegi.... Într-adevăr, trebuie să plec.... Megan?

– Da?

Megan avu un sentiment profund că era mai mult decât o simplă curtoazie. Se întrebă din nou ce știa exact Alexandra Swann despre funcția sa în vilă și amenințările care atârnau asupra fiului ei.

A doua zi, Swann primi o altă scrisoare care, ca și precedentele, era mâzgălită cu creionul pe hârtie ieftină și, ca și cea anterioară, făcând aluzie la o "ea". Plicul era expediat din Los Angeles.

Capitolul 5

Mica mutrișoară de obicei veselă a lui J.P. era marcată de o încruntare de neliniște copilărească:

– Ceva nu merge, Megan? întrebă el cu teamă.

Era puțin după prânz și amândoi erau așezați într-un restaurant în față cu hamburgeri, după vizita la dentist. Cu o ușoară vinovăție, Megan își impuse un zâmbet liniștitor. Niciodată să nu desconsideri perspicacitatea unui copil de șase ani, își aminti ea.

– Nu, totul este în ordine, J.P., făcu ea pe un ton fals indiferent.

Dar nu era în ordine. Ultima scrisoare expediată din Los Angeles o făcuse mai vigilentă... și mai nervoasă. Dormise prost.

– Ești cu adevărat sigură? insistă băiețelul, oprindu-se din a scoate cu furculița ceapa din interiorul hamburgerului. Ești ciudată, în ultimul timp.

Megan inspiră adânc, încercând să se relaxeze. Apoi expiră încet.

– Sunt puțin preocupată, asta-i tot, explică ea.

După ce termină de scos cu grijă tot ce-l deranja, inclusiv feliile de castraveți murați, stropi cu grijă hamburgerul cu ketchup și-l luă în mâini pentru a mușca din el.

– Ce înseamnă "preocupată?"

– Am niște lucruri în cap....

– Oh.... și tata este ciudat, declară el după ce făcu să treacă o mare îmbucătură cu o înghițitură de ciocolată rece. Și el are lucruri în cap?

Megan își termină sifonul. Abia dacă-l văzuse pe Swann în ultimele patru zile. În majoritatea timpului fusese la studio și-i lipsise.

– Știi că el lucrează mult la înregistrarea noului său album.

– Da, știu.

Copilul începu să mestece încet, gânditor. Megan cerceta restaurantul pe ascuns. O senzație de neliniște persista, deși nimic nu părea anormal în vecinătatea imediată: doi adolescenți râdeau și flecăreau peste limonadele lor; o mamă tânără, la masa de alături, încercând să negocieze împărțirea unui cornet de cartofi prăjiți între trei copii; un alt consumator, om de afaceri în costum de trei piese, mesteca un pește fript citind "Wall Street Journal". Mulțimea obișnuită a prânzului în acest gen de loc. Nimic suspect...

Cu coada ochiului, zări o namilă pe jumătate ascunsă după un stâlp, în cealaltă parte a sălii. Stomacul ei se strânse când înțelese cu cine avea de-a face. Alergătorul de pe plajă. Nu putea să se înșele. Atât statura masivă cât și gesturile repezite erau ușor de recunoscut.

– Megan? se neliniști din nou J.P., cu gura plină.

Ea își umezi buzele, împiedicându-și mintea s-o ia razna. Exista probabil o duzină de motive inofensive pentru prezența acestui bărbat în același loc public cu ea și J.P. Trebuia totuși, rămânând calmă, să nu neglijeze nimic.

– Ia te uită, făcu ea pe un ton vesel, ca și când tocmai descoperea umerii masivi. J.P..... hm.... îți amintești de domnul gras de la zoo despre care mi-ai vorbit, de lângă cușca ursilor?

Copilul făcu ochii mari, surprins.

– Da, bineînțeles.

– Crezi că l-ai putea recunoaște, dacă l-ai revedea?

Apropierea pe care o făcea era irațională. Doar o intuiție. Dar cunoștea valoarea intuițiilor în meseria ei: o scutiseră de timp și de neplăceri în mai multe rânduri.

– Să-l recunosc? Oh da! Cu nasul lui ca porcul roz din desenele animate! Și apoi, ochii lui mici care privesc pe ascuns, ca vulpea!

– Da, asta este, murmură ea pentru sine.

Bărbatul avea într-adevăr privirea ascunsă și vicleană.

– J.P. întoarce-te încet și privește-l pe domnul de lângă stâlpul de acolo. Spune-mi dacă este el.

Copilul intră în joc cu mai multă încântare decât neliniște.

– Este un om rău? întrebă el surescitat.

Ea îl temperă, căutând o ieșire dacă temerile ei se confirmau.

– Nu, nu, dragul meu. Sunt doar curioasă. Și cum curiozitatea este un obicei urât, mai ales nu-l fixa, ar fi un semn de proastă creștere.

J.P. pufni, bucuros de această complicitate. Dar câteva secunde mai târziu, se posomorâse.

– Da, el este, sunt sigur, Megan... nu crezi că ne urmărește? Pentru a încerca să ne răpească sau... ca la televizor...

– Nu, J.P. îl asigură ea cu fermitate. Nu este cu siguranță decât o coincidență. Termină-ți hamburgerul înainte să se răcească.

Încercă să se convingă chiar pe ea însăși că exagera situația. Își terminară liniștiți masa și se ridicară. Luă instinctiv mâna lui J.P., care nu protestă la o dovadă de protecție pe care în mod obișnuit ar fi respins-o. Micile lui degete le strânseră pe ale ei cu recunoștință.

Ieșiți din restaurant, se îndreptară spre parcarea unde își lăsase mașina. După ce luase slujba la Swann, el îi întinsese cu nepăsare cheile unui Ferrari negru, spunându-i să-l folosească atât pentru a-l plimba pe J.P., cât și pentru uzul ei personal.

– Megan, el ne urmărește!

Nepăsătoare, deschise portiera.

– Nu-ți face griji, J.P..... Urcă doar în mașină.

Dacă bărbatul nu făcea poate un gest spre copil, acesta n-ar fi scos un strigăt alarmant, poate urmarea s-ar fi petrecut altfel. Dar în acest stadiu, reacțiile lui Megan erau pur automatisme și de înaltă profesionalitate.

Colosul era exact în spatele ei, cu brațul drept întins. Ea îi prinse încheietura mâinii stângi, se apropie cu un pas în spatele piciorului drept, și se răsuci. Umărul ei drept se fixă solid sub subsuoarea agresorului. Era o priză de judo dintre cele mai obișnuite, dar bărbatul nu era pregătit. Era de-ajuns să folosească propria lui greutate și dezechilibru. Se prăbuși fără grație, ca un sac de cartofi, cu o exclamație de surpriză schimbată într-un suflu de protest. Megan îl aruncase deja pe J.P. în mașină și apăsa pe claxon cu toată puterea.

Treizeci de secunde mai târziu, se formase o înghesuială și după alte treizeci de secunde, doi polițiști în uniformă veneau să vadă ce se întâmpla.

***

După primele minute de confuzie, rezultau patru lucruri:

Mai întâi, bărbatul era înarmat. Nu opuse nici o rezistență când agentul îi scoase pistolul calibru 38 din tocul de la umăr.

În al doilea rând, spunea că se numește Lewis Bosley.

În al treilea rând, avea o licență de detectiv particular.

Și al patrulea, afirma că lucrează pentru Colin Swann.

– Și dumneavoastră spuneți că lucrați de asemenea pentru Colin Swann? îi ceru precizări ofițerul lui Megan, în timp ce colegul îi punea cătușe lui Bosley, posomorât.

– Megan se ocupă de mine, decretă J.P. Colin Swann este tatăl meu. Eu sunt J.P.

– Îl cunoști pe domnul Bosley, băiete?

– Domnule ofițer, v-am spus.... interveni Bosley.

– Nu cred că este necesar..... i-o tăie Megan.

– El era la zoo cu urșii. Megan m-a întrebat dacă-l recunosc...

– Dar îl cunoști? insistă polițistul care nu era vizibil obișnuit să interogheze copii.

– El ne-a urmărit și a încercat s-o prindă pe Megan...

– N-am încercat s-o prind...

– Ba da, domnule! L-am văzut! Megan l-a aruncat în aer și el a căzut!

– J.P., calmează-te, dragul meu, nu este nimic grav, îl asigură Megan aplecându-se la înălțimea lui pentru a-i lua amândouă mâinile. Domnule ofițer, n-am putea lămuri asta într-un alt loc mai.... privat?

Cei doi agenți schimbară o privire.

– Da, doamnă, vă rog să ne urmați până la comisariat.

Ochii lui J.P. se măriră, vocea lui se transformă într-un murmur:

– Ne vor aresta?

***

– Tată! Tată!

Swann își făcuse o intrare explozivă în secția de poliție. Se deplasa cu periculoasa distincție a unei pantere, autoritar și neîndurător.

Bernie McGillis îl urma cu pașii lui dinamici, ca și Kyle, strălucitor în livreaua lui de șofer. Megan abia le înregistră prezența, doar Swann o atrăgea ca un magnet. El își grăbi pașii auzind vocea fiului lui, furia și neliniștea făcând loc ușurării pe frumoasa lui față. Îl luă în brațe pe

băiețel care începu să vorbească tot mai repede, din înșiruirea cuvintelor rostite pe un ton exaltat reieșind frecvent cuvintele Megan și domnul cel gras și rău.

Ochii cenușii și ochii albaștri se întâlniră pe deasupra micului cap negru și Megan înțelese că o parte din teamă și ușurarea pe care le văzuse fuseseră pentru ea. Într-o fracțiune de secundă, această privire o învălui cu tandrețe.

– Ar fi trebuit să vezi, tată! A fost așa cum ai învățat tu în Japonia! Megan l-a ridicat și l-a aruncat în aer, a fost teribil!

Expresia lui Swann se schimbă din nou, ușurarea amestecându-se acum cu înțelegere și apoi cu furie.

– Bosley, ce dracu faci aici? îl acuză el, sfredelindu-l cu privirea pe bărbatul așezat cu cătușe la mâini.

– Ce?

– Îl cunoașteți?

– Tu îl cunoști?

Întrebarea izbucni simultan din trei surse diferite: Bernie McGillis, ofițerul de poliție și Megan.

Swann clătină scurt din cap:

– Da, este Lewis Bosley, detectiv particular. L-am angajat ca gardă de corp a fiului meu.

***

– Nu-mi vine să cred, Swann, explodă ea furioasă, câteva ore mai târziu.

Din grijă pentru J.P., își ținuse gura după revelația stupefiantă de la comisariat. Dar acum copilul era la adăpost în patul lui, liniștit și gata

să adoarmă. Megan nu se mai putea stăpâni. În timpuri normale nu s-ar fi stăpânit probabil atâta timp, tendința temperamentului ei fiind de a izbucni ca o furtună de vară și să se potolească la fel de repede – frământările lungi și ranchiunele nu erau stilul ei. Dar circumstanțele actuale nu erau normale. La naiba! Nimic din viața sa nu mai era normal de când îl întâlnise pe Colin Swann!

Erau în micul studio unde Swann se izola când lucra acasă. El se rezemase de ușa închisă, cu brațele încrucișate, în timp ce ea mergea încoace și încolo, agitată, confuză, rănită, furioasă. Îi venea să spargă ceva.

Încăperea, unde nici măcar J.P. n-avea permisiunea să intre fără prezența tatălui său, era mai degrabă mică și modestele ei dimensiuni erau și mai restrânse prin acumularea de material sonor foarte sofisticat, reprezentând mii de dolari. Dar avea avantajul de a fi izolată fonic și cu siguranță pentru acest motiv Swann o condusese aici pe Megan după culcarea fiului său.

– Nu-mi vine să cred, repetă ea. M-ai angajat ca să am grijă de fiul tău. Credeam că aveai încredere în mine!

– Megan...

– Pentru Dumnezeu, Swann! Ai cea mai mică idee despre ce putea să-mi treacă prin minte la restaurant? Și când acest om înarmat m-a agățat...?

– Bosley a explicat de ce venise spre voi.

– Oh da! exclamă ea ironic. Și-a dat seama că-l observasem și a considerat brusc că este preferabil să ne pună la curent cu misiunea sa înainte ca noi să.... cum se spune? ne "prăvălim? de neliniște.

Îl imita pe Bosley cu o emfază acidă.

Swann își ridică pașnic ambele mâini:

– De acord, de acord, a stăpânit foarte prost situația și el este cel care a fost.... hm, prăvălit.

– Nu este nimic nostim!

– Sunt întru totul de părerea ta. Îi recomandasem discreție după interludiul de la zoo...

– Discreție? Cum poate un bărbat de talia Munților Stâncoși să fie discret?

– Fii dreaptă, Megan. Nu l-ai remarcat niciodată înainte să...

– Fals! explodă ea fără să gândească. L-am privit alergând pe plajă în toate diminețile până...

Se opri brusc, roșie în obraji.

– L-ai privit? repetă el cu ochii cenușii și cu vocea tăioasă ca un scalpel gata să analizeze amănunțit explicația pe care i-o va da.

Brusc, se trezi pe un câmp minat. Și ea depusese majoritatea minelor, fără să știe cu exactitate când, unde, nici în ce fel. Un pas greșit și.... bum, drama!

– El.... îmi atrăsese atenția în ziua când.... priveam piscina. Într-adevăr, nu trece neobservat.

– Nu mi-ai spus nimic.

Ea înghiți în sec.

– Eu... Din care motiv ți-aș fi vorbit? îl contră ea, ridicând bărbia.

– Megan Louise Harper, în calitate de guvernantă, nu era în măsură să cunoască scrisorile de amenințare și să se neliniștească de un bărbat foarte solid care alerga pe plajă.

– Megan...

– Și de ce nu mi-ai spus nimic când J.P. a menționat prezența lui Bosley lângă cușca ursilor? îl acuză ea.

Acționa cu o duplicitate deliberată, care începea s-o îmbolnăvească. Dar ce putea face altceva? Era ceea ce tatăl ei numea "repoziționare", când lucrezi sub acoperire. Cum puteau agenții să suporte asta? Era ca și cum te-ai îngropa de viu.

Swann respiră adânc și-și masă ceafa.

– Ai dreptate, spuse el după un timp. Trebuie să mă ierți.

– Ce.... Cum?

Ea se oprise din mers. Era ultimul lucra la care se aștepta.

– Îți cer să mă ierți, repetă el. Megan, vrei să te așezi și să mă lași să-ți explic? Te rog....

Dădu curs cererii lui după o secundă sau două și luă loc pe singurul fotoliu care nu era plin cu partituri, discuri sau casete. Se așeză încet, aproape în silă, știind că dacă Swann i se va deschide, îi va spune adevărul.

Se simțea îngrozitor.

El eliberă cu precauție un taburet și, după ce-și trecuse de câteva ori mâinile prin păr, începu:

– În ultimele luni, am primit scrisori de la un dezechilibrat.

– Vrei să spui scrisori de amenințare?

El făcu o grimasă.

– Să spunem că nu sunt chiar scrisori de admirație. Și sunt anonime. Dar se pare că toate provin de la aceeași persoană.

– Ai vreo idee?

– Nu.

El nu părea să găsească nimic straniu cu privire la întrebările ei. Din punct de vedere profesional, Megan avea datoria să ancheteze. Dar din punct de vedere personal... "Recunoaște, Megan, ești interesată, neliniștită, înfricoșată, și asta n-are de-a face cu slujba.

– Până în prezent, scrisorile n-au fost îndreptate decât împotriva mea, continuă el. Ele nefăcând nici o referire la fiul meu sau la altcineva. Dar am fost... În fine, în timp ce J.P. era la mama, nu mi-a fost teamă că cineva se va apropia de el. Dar când a revenit aici....

– L-ai angajat pe Lewis Bosley ca să fie garda lui de corp.

– Și a ta.

Ea nu-și ascunse surprinderea.

– A mea?

– Da, încuviință el. Dar judecând după felul cum te privea la zoo, Bosley ar fi făcut bucuros mai mult decât să-ți apere corpul.

Din nou, obrajii ei se înroșiră.

– Personal, cred că l-ar fi sfâșiat cu plăcere după scena din parcare.

– Recunoaște că i-ai zdruncinat din plin mândria profesională, susținu Swann. Apropo... nu știam că guvernantele sunt dotate astăzi cu noțiuni de karate.

– J.P. a exagerat, spuse ea cu o grimasă.

În gura copilului, tratamentul pe care i-l aplicase lui Bosley lua noi proporții de fiecare dată când povestea – și-l repeta oricui voia să-l asculte. Tremura gândindu-se la versiunea pe care o va da a doua zi lui Joey Guarino, când își va petrece după-amiaza cu prietenul lui.

– Nu era karate. Doar judo. Eu.... În fine, tatăl meu este fost ofițer de poliție, explică ea cu prudență. Este mare adept al ideii ca femeile să se poată apăra singure.

– În cazul că un "nu" n-ar fi de-ajuns?

Înțelese imediat că făcea referire la ceea ce se petrecuse între ei pe canapeaua din camera de zi. Se încordă, simțind o vagă reacție trădătoare în corpul ei.

– De ce nu m-ai informat despre Bosley?

El o lăsă să schimbe subiectul... de data asta.

– Pentru că nu voiam să te neliniștesc. Nu știam cum vei reacționa la idee. Și nu voiam ca J.P. să știe.

– Nu i-aș fi spus nimic!

– Nu mă îndoiesc, o asigură el. Dar știind, ți-ai fi putut schimba comportamentul. Și J.P. și-ar fi dat seama.

El își drese vocea, căutându-și cuvintele.

– De când aveam nouă ani, până.... aproape de universitate.... am avut gărzi de corp. La început, nimeni nu mi-a dat vreo explicație, dar

eu știam. La început, am fost terorizat de moarte. Apoi, după un anumit timp, m-a amuzat. Era o porție de aventură în mica mea viață. Apoi, cu timpul.... m-am simțit foarte izolat.... alienat. Pentru a nu spune nimic despre frustrarea sexuală.

– Frustrarea?

– N-ai fost niciodată la o întâlnire de dragoste însoțită de o namilă?

– Oh...

Ea își studie o clipă unghiile, apoi ridică ochii.

– Bun. Înțeleg că l-ai angajat pe Bosley pentru a veghea asupra lui J.P. fără să-mi spui. Dar.... și tu? Ai o gardă de corp personală?

Asta ar fi cea mai tristă ironie după toate aceste subterfugii.

– Nu. N-am nevoie de așa ceva.

Răspuns scurt și tăios.

– De ce? îl provocă ea. Pentru că știi karate?

El fu vizibil surprins de deducția ei.

– Ce te face să crezi că știu?

– Mai întâi, modul cum îl rostești. Și J.P. a menționat ceva "ce-ai învățat în Japonia".

– Ah.

Urmă o pauză. Megan își mușcă buzele înainte de a risca:

– Swann.... În legătură cu aceste scrisori!

– Ce-mi pasă de scrisori!

– Dar dacă ar exista o posibilitate ca persoana care le scrie să fie serioasă...

– Megan, nu.

– Încearcă să mă asculți, insistă ea căutând cu disperare să-i atragă atenția asupra acestui subiect.

Doar o mică cedare din partea lui și va găsi poate mijlocul de a-i spune adevărul.

– Dacă... ai de luat pentru tine câteva precauțiuni...

– Nu. Nu vreau gardă de corp. Lasă asta, te rog.

Ochii lui deveniseră opaci asemenea metalului. Inima lui Megan se strânse. Abandonă lupta.

– Și Lewis Bosley? întrebă ea în cele din urmă.

Swann zâmbi.

– După performanța ta, ne putem dispensa de serviciile domnului Bosley.

***

Megan nu putea dormi. Se agita, se răsucea, își boxa perna, număra oile, dar nimic n-o ajuta. Megan nu putea să doarmă.

La unu fără zece, se ridică în patul ei și aprinse veioza de pe noptieră. Fără o clipire din pleoape, privirea ei cuprinse tonurile de crem, piersică și jad ale camerei. În mare parte, decorul avea o răceală contemporană, dar cu tușeuri de romantism – un aranjament de flori uscate într-o vază mare, un vechi șezlong acoperit cu mătase verde deschis – și tușeuri de fantezie, ca broasca de bronz care servea la oprirea ușii. Camera, feminină fără zorzoane, nu semăna în nimic cu apartamentul dezordonat al lui Megan, dar îi plăcuse de cum îl văzuse. După Patti Guarino, Swann fusese foarte meticulos în alegerea mobilelor și culorilor.

Unu fără cinci. Unu fără patru minute. Se ridică; luă în trecere un capot vaporos asortat cu scurta ei cămașă de noapte, cadou de aniversare de la Lynda, soția lui Steve, și merse în vârful picioarelor până în camera lui J.P. Așa cum prevăzuse, Copain era ghemuit pe marginea patului. Zâmbind, Megan ridică o șuviță de păr negru mătăsos de pe fruntea băiețelului.

Chiar în seninătatea somnului, trăsăturile lui păstrau o urmă de zburdălnicie.

Ușa camerei lui Swann era închisă și nu se auzea nici un zgomot. Megan se abținu să se gândească la cum putea să arate în somnul lui.

Swann știa în schimb cum arăta ea...

Roși în întuneric, și coborî cu intenția să ia un pahar de lapte. Dar vederea, prin ferestrele livingului, îi atrase atenția. Cerul nopții de vară avea strălucirea catifelei: o lună plină era suspendată ca un glob de argint într-un pom de Crăciun. O adiere ușoară încrețea suprafața piscinei. În tot acest decor era ceva fermecat și o chema în mod irezistibil.

Deschise încet ușa-fereastră. Aerul avea savoarea proaspătă de iod a oceanului. Totul era atât de pașnic, atât de liniștit... Și totuși, continua să se simtă agitată, cu o senzație ciudată de așteptare.... de neliniște. Merse până la piscină și-și înmuie vârful degetelor de la picioare. Apa era perfectă. Invitația era prea puternică.

"De ce nu? Dorești atât de mult, Megan Louise".

Își scoase capotul și, după o ezitare, păstră cămașa fină de noapte; o s-o usuce mai târziu. Doar să înoate puțin, ca să se destindă... În spatele ei, casa era întunecată, liniștită ca noaptea.

Plonjă. Apa o învălui într-o stare plăcută. Nu știa de cât timp înota, se bălăcea. Secunde, minute.

Timpul părea că se oprise.

Și brusc, știu că nu era singură. Se îndreptă spre partea unde putea să stea în picioare, își aruncă spre spate părul ud pentru a-și degaja ochii. Și, tremurând, privi înalta siluetă întunecată care stătea în picioare lângă capotul ei abandonat neglijent.

Swann. Buzele ei formară numele, dar nu se auzi rostindu-l. Instinctiv, își încrucișă brațele peste sânii rotunzi și plini, mai mult precizați decât ascunși de voalul fin și ud.

El nu purta decât un halat scurt care lăsa să se vadă mușchii lungi ai picioarelor. Picioarele lui erau ușor îndepărtate ca și cum avea nevoie să-și mențină echilibrul. Brațele îi atârnau de-a lungul corpului, cu pumnii strânși.

Bărbatul îi formă numele, dar ea nu fu sigură că-l rostise. Ea îl privea, cu ochii imenși și pulsul sacadat. El își dezlegă cordonul halatului și-l lăsă să alunece de pe umeri cu încetineala unui ritual. Era gol. Razele lunii îi îmbrățișară corpul, celebrându-i simetria perfectă și forța fluidă. Exista mândrie, pasiune, putere în ținuta capului, sculptura pieptului, insolența glorioasă a virilității lui.

Megan știu că avea de ales. Putea să scuture capul și să se întoarcă. Știu de asemenea, că era gata să facă alegerea. Încet, deschise brațele.

Swann plonjă. Apa păru că se deschide într-o fracțiune de secundă pentru a-l primi și a se închide abia tremurând în timp ce el dispăru în adânc.

Reapăru la câțiva centimetri de ea, cu părul negru lipit, cu apa curgând pe pielea bronzată a pieptului, stropi de apă agățându-se ici și colo pe firele de păr întunecat. Megan vru să le bea.... să-l țină în brațe, să-l mângâie... să-i învețe corpul la fel de intim cum o făceau razele lunii.

Dorința era întipărită pe trăsăturile lui severe și senzuale, încordate în așteptare. El își ridică mâinile și-i încadră fața. Ochii lor se întâlniră. Captivă conștientă a acestei ușoare posesiuni, Megan tremură ușor.

– Ești reală, murmură el pentru sine.

Ea zâmbi.

– Auzi cum îmi bate inima?

– O văd chiar. Aici.

El își apăsă buzele pe tâmpla ei dreaptă, căldura respirației lui mângâindu-i pielea.

– Și aici....

Gura lui alunecă încet spre pulsația de la baza gâtului. Ea tremura de plăcere, simțind buzele lui pe pielea ei umedă.

– Swann...

Când îl atinse, tremura și el, reacția lui exprimând cu mai multă elocvență decât cuvintele puterea pe care o avea asupra lui, și că el nu făcea nici un efort s-o ascundă.

Fizic, era un străin, și totuși asperitatea pielii, căldura și reacția lui îi erau familiare. Oare de la cele câteva săruturi pe care le schimbaseră? Megan îl cunoștea. Nu era vorba nici de experiență, nici de instinct, era acolo, total. O cunoaștere dintotdeauna care aștepta să fie folosită.

Swann puse stăpânire cu aviditate pe gura ei. Apa rece se infiltra cu senzualitate între pieile lor calde, dând mângâierilor lor din ce în ce mai intime, din ce în ce mai exigente, o subtilitate voluptuoasă. Deodată, cu mâinile pe șoldurile ei, o trase violent spre el.

– Megan.... Iubito.... Nu mai pot....

Ea îi simțea lângă gât respirația grea, în sânii striviți de pieptul lui bătăile dezordonate ale inimii lui. Își înnodă sălbatic picioarele în jurul șoldurilor lui.

– Da, Swann. Da....

Era o permisiune și totodată o rugăminte. Era învăluită, invadată de flăcări lichide. Dar senzația n-o sperie. O dorință cum nu-și imaginase niciodată o consuma în interior, prefăcând în cenușă toate inhibițiile, toate neliniștile, lăsând-o fără apărare.

– Ești atât de frumoasă, spuse el, acoperind-o din nou cu săruturi. Pielea ta este ca sideful sub lună...

Femeia gemu când se aplecă să-i muște erotic vârful ridicat al sânilor prin voalul transparent al cămășii de noapte. Era la fel de lacom pe cât era de generos, dând o plăcere în schimb pentru fiecare plăcere pe care o lua – și-i trata corpul ca pe un festin creat pentru delectarea lui personală.

În cele din urmă, nu mai era plăcerea lui sau a ei. Era imposibil să le mai separe. Megan nu se mai simțea consumată de flăcări. Deveni ea însăși focul.

– Megan, privește-mă, îi porunci el.

Ea se supuse și se văzu reflectată în ochii lui. Luna îi cizela trăsăturile ca o mască de argint.

– Te-am văzut de la fereastra mea, murmură el. Și la început mi-a fost teamă să nu fie.... în fine. Dumnezeu știe ce.... credeam că visez....

– Eu sunt.... reală, spuse ea pierdută de dorință. De cât.... timp....?

Nu știu dacă-l întreba cât timp o privise, crezuse că visează, sau cât timp va mai întârzia momentul pe care-l așteptau cu disperare amândoi. Se undui contra lui într-un ritm la fel de vechi ca oceanele.

– Prea mult timp....

Și se uni irevocabil cu ea. Ea îl strânse cu brațele și cu picioarele, murmurându-i numele. Swann îi impuse tăcerea unui sărut.

Capitolul 6

Megan se trezi în propriul ei pat. Și singură. Timp de câteva clipe, la fel de dezorientată ca în ziua când se trezise lângă Swann, după o noapte de care nu-și amintea încă. Apoi, fiecare lucru își reluă încet locul.

Îl revăzu pe Swann purtând-o pe scară după ce se iubiseră în piscină, și din nou în cabina de lângă piscină.... Reîncepuseră a treia oară, tandru, încet, îndelung, în patul ei înainte de a adormi unul în brațele celuilalt, murmurându-și cuvinte de dragoste.

Nu-l auzise plecând...

Se așeză în capul oaselor, strângând cearșafurile mototolite cu o mișcare languroasă.

Era goală, avea impresia că respiră parfumul lui Swann pe cearșafuri, pe pielea ei. Perna de lângă ea purta încă urma capului lui, cu o foaie de hârtie pusă pe margine. O luă, inima începând în mod stupid să-i bată mai repede. În timp ce autograful lui Swann era un model de strălucire, scrisul cotidian era ascuțit. Cuvintele se aliniau pe hârtie în toată simplitatea lor:

"Ești o femeie splendidă lângă care să te trezești, și greu de părăsit. J.P. este cu mine. Al tău Swann".

Privi biletul mai bine de un minut, străbătută de emoții ca niște săgeți. "Trebuie să-i spui adevărul, acum, îi sufla o mică voce din interior. Trebuie. După această noapte, va înțelege".

Dar dacă nu va înțelege? se întrebă o a doua voce. Dacă se va încăpățâna? Are încă nevoie de protecție. De protecția ta.

Al tău, Swann. Aceste cuvinte aveau oare o semnificație? Voia oare să aibă una? Ochii ei căzură pe pendulă și avu un șoc. Era aproape amiază! Niciodată nu dormise atât de târziu.

Se ridică și după o clipă de ezitare, strecură hârtia într-un sertar. Îi trebuia timp. Își făcu duș, conștientă de o nouă senzualitate în timp ce se săpunea. Swann fusese un amant inventiv, experimentat, care se delectase fără inhibiție cu fiecare detaliu al corpului ei, arătându-și adorația în cuvinte și mângâieri cu o înflăcărare dincolo de rațiune. Doamne! Au fost într-adevăr..... în piscină? Apoi, după aceea în cabină? Ea fusese cea care....?

Roșind ca întotdeauna, ieși de la duș amintindu-și de asemenea de o discuție în legătură cu cearșafurile din satin negru... În oglindă, regăsi aceleași trăsături ale unei femei de treizeci de ani, dar cu o nouă desfătare pe buzele ei umflate de săruturi și un fel de vulnerabilitate în ochii albaștri. Cum spusese Swann? Nu se evită inevitabilul și nu servește la nimic să încerci să provoci ceea ce nu se poate întâmpla... Timp. Da. Avea nevoie de timp.

Coborând, îl găsi pe J.P. întins pe burtă în mijlocul livingului, înconjurat de o colecție de avioane de plastic pe care le făcea să decoleze cu mâna, cu o mulțime de "Bzzz, bzz..." Copain, lângă el, participa la joc cu încântare, bătând frenetic din coadă.

– Megan!

Copilul se ridică imediat în picioare și sări spre ea.

– Tată, Megan s-a trezit! strigă el în direcția biroului lui Swann, a cărui ușă era întredeschisă.

– Bună, J.P. Bună și ție, Copain.

– Este aproape ora prânzului. Tata m-a lăsat să pregătesc sandvișuri cu brânză și cu ketchup. Vrei și tu unul?

– Jip, acordă-i răgaz lui Megan, prietene! sugeră Swann pe un ton ușor, intrând în încăpere cu mersul lui silențios obișnuit. De-abia s-a trezit și cred că preferă o cafea bună în loc de ketchup.

O clipă, totul încremeni. Nu erau decât ei doi în încăpere.... în lume. Megan nu știuse ce-i va aduce prima întâlnire cu amantul ei de o noapte. Se pregătise pentru o oarecare jenă, stângăcie – poate indiferență. În loc de asta, se simți puțin intimidată, în prima secundă, apoi timiditatea dispăru într-un elan plăcut de emoție.

Ochii lor se întâlniră. Doar o clipă. Dar în această clipă, Megan știu: pentru ea, Colin Swann era de neînlăturat.

– Bună, o întâmpină el zâmbind.

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Bună.

– Ai dormit bine? întrebă J.P., eu și Copain, da.

Ochii lui Megan reveniră spre copil.

– Hm.... da.

– Erai obosită, nu? Tata a spus-o. Asta pentru că l-ai bătut pe domnul Bosley?

– J.P..... începu ea, întreruptă de Swann.

– J.P., credeam că am terminat cu această poveste și am stabilit împreună că Megan nu l-a bătut pe domnul Bosley.

Băiatul se strâmbă.

– Da, dar ea ar fi putut, insistă el. Pariez că Joey va crede că... Oh! radie el brusc, revenind la Megan. Ghici ce? Petrec noaptea cu Joey.

– Ah?

Megan și Patti organizaseră o după-amiază la familia Guarino pentru copii, dar nu fusese vorba de noapte.

– Da, tata i-a cerut-o lui Patti.

Ochii de azur îi întâlniră pe cei argintii.

– Asta da surpriză, zise ea.

Nu era sigură ce simțea. Poate furie, în fața ipotezei că era vizibil opera lui Swann; de teamă, de asemenea.... și nerăbdare. Dar, înflorind în mijlocul tuturor acestor emoții confuze, exista incontestabil fiorul de anticipație.

– Era o surpriză și pentru mine! exclamă cu inocență J.P. Eu nu știam, tata tocmai mi-a spus-o.

– Și acum, tata îți spune că ar fi o idee bună să urci în camera ta să pregătești ce vei lua cu tine la Joey, îl informă Swann.

– Și sandvișurile?

– După aceea.

– Pot să-i iau pe Copain și pe Godzil....

– Nu! strigară împreună adulții.

Ochii băiețașului trecură de la unul la altul.

– Sunteți foarte ciudați, uneori, îi anunță el confuz, mergând spre scară.

– Așadar.... făcu Swann înaintând spre ea cu pasul lui suplu de felină sălbatică. Fiul meu ne găsește bizari.

– Doar uneori, articulă ea.

Era atât de aproape, încât trebui să-și ridice fața. Ea îi cuprinsese cu aceeași privire bustul și umerii cu mușchii tari și se întrebă brusc dacă purta pe corp urma unghiilor ei. Un văl senzual întuneca ochii lui cu reflexe argintii.

– Nu vreau să știu ce crede despre noi în restul timpului, răspunse el, cu vocea răgușită.

Apoi o sărută. La comisura stângă a buzelor, apoi la dreapta. Și ea sfârși prin a-i întoarce sărutul. Era un sărut mai mult jucăuș decât provocator, de o tandrețe de flirt, survenit dintr-un consimțământ

reciproc în care problema de a ști cine lua, cine dădea, nu se mai punea. Apoi se separară prin același consimțământ tacit.

– Cred că ți-am scris-o, spuse el calm. Este bine să mă trezesc lângă tine, și este dificil să te părăsesc.

Ea avu din nou impresia că roșește, dar tot corpul ei era atât de cald, încât nu fu sigură.

– Dar m-am gândit, analizând totul că ai prefera să te trezești în propriul tău pat.... și singură.

Era o aluzie la J.P., dar și o înțelegere mai profundă a temerilor pe care putea să le aibă.

– Mulțumesc.

Ea își întoarse privirea. Al tău, Swann. O credea cu adevărat?

– Megan?

Ea îl privi din nou.

– Cea a spus Patti când i-ai propus acest..... aranjament pentru noapte?

Un zâmbet amuzat apăru pe buzele lui. Prevăzuse în mod vizibil întrebarea.

– Ești sigură că a fost ideea mea?

– Firește....

Ea se opri, amintindu-și conversația cu Patti, pe marginea piscinei. Oare soția lui Coney avea tendința să facă pe peținoarea?

– Swann, ce ți-a spus?

– A spus, textual: "Ei bine, era timpul".

Două ore mai târziu, Swann plecase să-l ducă pe fiul lui la familia Guarino înainte de a merge la un interviu. O invitase pe Megan la cină și ea acceptase. Ea ridică telefonul.

– Tată, sunt Megan. Scuză-mă că nu te-am sunat ieri seară, dar lucrurile s-au întors...

– Bănuiam. Kyle mi-a explicat ce s-a întâmplat.

Se pare că l-ai făcut pe Bosley să treacă printr-un moment dificil.

– Te rog, nu face la fel ca micul J.P., care umflă mult isprăvile mele. L-am trântit doar pe bietul om în mijlocul parcării.

– Swann n-a devenit suspicios?

– Nu, răspunse ea foarte repede. Cel puțin, nu pare. L-am lămurit că tatăl meu este un fost ofițer de poliție care predică autoapărarea pentru femei.

– Jumătatea de adevăr, funcționează întotdeauna cel mai bine în acest gen de situație...

– Îl cunoști pe Bosley? îl întrerupse ea pentru a stăvili neliniștea pe care i-o provoca acest gen de comentariu.

– După reputație. Este solid. Swann are oroare de oamenii de pază, dar pentru fiul lui îl angajează pe cel mai bun. Firește, nu știa c-o avea deja pe cea mai bună...

– Mulțumesc, i-o tăie ea. Apropo, ai vești despre Bosley? Părea puțin zdruncinat, ultima dată când l-am văzut.

– După câte am înțeles, este anihiliat o săptămână.

– Serios?

– Hm.... hm. A făcut un lumbago. Dar nu te neliniști, nu i-ai provocat un prejudiciu permanent, exceptând amorul lui propriu.... Kyle mi-a spus că Swann era îngrozit ieri, la comisariat.

– Se neliniștea pentru fiul lui, poți să-l condamni?

– Fratele tău a avut impresia că se temea și pentru tine.

Megan își mușcă buza.

– Oh, știi cât de impresionabil este Kyle....

Urmă o pauză, apoi tatăl ei reluă încet:

– Megan, se întâmplă ceva ce vrei să-mi spui?

"Ai dreptul să păstrezi tăcere, gândi ea. Toate cuvintele tale pot fi folosite împotriva ta".

– Nu.

– Nu, nu se întâmplă nimic.... sau nu, nu vrei să-mi spui?

– Tată...

– Megan, tu ești importantă, în această afacere. Pivotul central...

– O știu, spuse ea cu umor și emoție.

– Scumpo...

– Tată, te rog. Am treizeci de ani. Sunt o profesionistă. Știu ce fac.

– Nu vreau să te văd suferind.

– Vorbește tatăl sau patronul?

Își regretă cuvintele imediat ce le rostise.

– Meg, în această dimineață a sosit o nouă scrisoare.

– Alta. Atât de repede?

Strânse receptorul atât de tare, încât articulațiile i se albiră.

– Da. Expediată din Los Angeles. Este mai neliniștitoare decât precedentele și vorbește de momentul când "muzica se oprește de-a binelea". Și.... există o fotografie în care capul lui Swann este marcat de o țintă.

– Oh, Doamne!

– Meg, asta nu este o fotografie decupată dintr-o revistă, ci una de amator cu teleobiectiv. Kyle a examinat-o și crede că a fost făcută săptămâna trecută, când Swann se ducea la studioul de înregistrare.

Megan se forță să respire profund de mai multe ori, cuprinsă de amețeală.

– Așadar, nu mai este un nevrotic oarecare ce se amuză să sperie. El.... îl urmărește pe Swann!

"Mă apropii de tine", își aminti ea.

– Așa s-ar părea, spuse tatăl ei. Și altceva: cifra cinci este înscrisă în mijlocul țintei.

– Cinci?

– Da. Asta îți sugerează ceva?

– N.... nu. Nu, nu înțeleg.

– Swann n-a menționat niciodată cifra cinci?

Ea își scormoni memoria deodată goală.

– Nu. Nu cred.... tată, asta poate să semnifice orice. O dată. O oră. Un fel de cod nebun. Orice!

– Sau nimic, încă o dată.

– Agenția n-are încă nici o pistă a scrisorilor?

– O echipă lucrează la asta, Meg. Insist să-ți sporești prudența și vigilența, începând de acum. Mă înțelegi?

– Da, tată, promise ea.

– Și, Meg...

– Da?

– Acum, tata vorbea.

***

– Ești pe cale să regreți noaptea trecută? întrebă încet Swann, privind-o pe Megan care se juca gânditoare cu furculița.

Ea nu știu ce să răspundă. Până acum, conversația lor fusese un joc amical de seducție, dar un puternic curent de intimitate plutise între ei. Aparent, Swann voia să aducă la suprafață acest curent.

– Să regret, nu, admise ea, fixând restul de spumă de ciocolată. Dar recunosc că reflectez mult la asta.

– Și eu la fel.

El se rezemă de scaun, dar nu se destinse. Întârziau în jurul cafelei și desertului într-un restaurant romantic numit "Le Chardonnay". Megan se așteptase s-o ducă la "Spago's" care servea pizze și pateuri la un cortegiu de celebrități zgomotoase, sau într-un local elegant ca "Ma Maison", unde înalta societate a Hollywoodului degusta bucătăria cea

mai rafinată. Alegerea acestui loc pe care mintea îi amintea mai mult de bulevardul Saint-Germain decât de Beverley Hills, o surprinsese. Lambriurile de lemn de trandafir, mari oglinzi rotunde, abajururi difuzând o lumină de culoarea ambrei și nostalgică, evocând Parisul din Belle Epoque. Pateuri, pește fript, carne și păsări fripte, țineau de stilul celor mai bune bucătării familiale. Lui Megan îi plăcuse "Le Chardonnay" din clipa când intrase acolo.

Nu-i plăcea însă modul cum o privea Swann. Sau poate îi plăcea prea mult. Ochii argintii o cuprindeau, o atrăgeau, o absorbeau. Privirea lui Swann era ca un sărut: un act de pură concentrare.

– Foarte bine, spuse el cu un gest liniștitor.

În costum de in gri, cămașă de mătase albă și cravată neagră cu argintiu, își purta hainele elegante europene cu aceeași strălucire ca blugii.

– Vorbește-mi despre gândurile tale.

Ea își încrucișă degetele.

– Sunt aceleași ca înainte de noaptea trecută.

– Crezi că este... că noi suntem o greșeală?

Cum să califice drept greșeală extazul și plenitudinea pe care le împărtășiseră?

– Swann, eu nu te...

Se opri, pe punctul să spună că nu-l blama. Doamne! Dacă era cineva de blamat în această situație, atunci ea era aceea! Era o femeie adultă, responsabilă, știa ce făcea. Și Swann fusese onest în intențiile sale.

Onest. Respinse cuvântul. "Spune-i, Megan Louise", insista o mică voce.

– Megan?

Ea îi întâlni ochii întrebători.

– M-am... gândit și la acele scrisori despre care mi-ai vorbit.

– Ah nu! Îți interzic să te gândești la asta.

– Dar....

El se aplecă și-i prinse mâinile pe masă.

– Megan, ți-am vorbit despre aceste scrisori, fiindcă voiam să explic pentru ce l-am angajat pe Lewis Bosley. N-aveam intenția să te neliniștesc.... sau să te superii...

– Poate că pentru tine mă neliniștesc!

– Nu-i nevoie, replică el neîndurător. Pot să-mi port singur de grijă.

– De ce ești atât de încăpățânat în legătură cu acest subiect?

Un zâmbet ciudat, fără umor, apăru pe buzele lui.

– Pentru că așa sunt eu.

Megan tăcu câteva secunde înainte de a încerca o altă abordare.

– Impresarul tău este la curent, nu-i așa?

– Bernie? Da. Era ușor de ghicit după serenada pe care ne-a făcut-o la comisariat.

– Părea neliniștit, încuviință ea.

– A investit în mine, răspunse Swann cu oarecare cinism. Și pe de altă parte, a fost convins întotdeauna că știe totul mai bine decât toată lumea.

Megan hotărî să se lanseze.

– Și ce.... ce-ai face dacă ar angaja un agent de securitate pentru tine? Vreau să spun, așa cum l-ai angajat pe Bosley....

– Vrei să spui, i-o tăie el, ce aș face dacă ar acționa în spatele meu? Nu te teme, n-ar risca așa ceva. I-aș sparge capul de perete și el o știe.

Îngrijorarea făcu să treacă un fior de gheață pe șira spinării lui Megan. Ea crezuse, sperase, că Bernie McGillis exagera. Brusc, își dădu seama că nu. Nu îndrăzni să se gândească la momentul când Swann va afla șiretlicul lor.

– Megan, de ce crezi că această noapte a venit? întrebă el cu bruschețe.

– De ce?

Dumnezeule, cum putea răspunde la asta?

– Da, de ce?

– Eu.... Două persoane în aceeași casă.... ezită ea.

– Apropierea? Ascultă, contrar opiniei curente, nu duc în patul meu toate femeile pe care le cunosc. Și încă și mai puțin de câtva timp, adăugă el.

Megan se încruntă, întrebându-se de ce sesiza în tonul lui un soi de amărăciune.

– O știu, spuse ea încet și sincer.

Știa de asemenea că în caz contrar n-ar fi cedat pasiunii lui noaptea precedentă, oricât de puternică ar fi fost nevoia corpului ei. Fusese una dintre altele în patul lui Doug Carlyle, o experiență pe care nu dorea s-o repete.

Tensiunea se slăbi pe trăsăturile lui Swann.

– Am trăit doi ani lângă Edwina Lynton, și jur că n-am pus niciodată mâna pe ea.

Megan se destinse și ea.

– După câte am înțeles, zâmbi ea, ți-ai fi pierdut probabil timpul dacă ai fi încercat.

Râseră amândoi, apoi Swann redeveni serios.

– Cum era soțul tău? întrebă el din senin.

Megan se încordă. Întrebarea putea să pară o schimbare brutală de subiect, dar știa că nu era așa.

– Swann.... Eu.... Asta n-are nimic de-a face cu Doug, se apără ea.

– Eu cred dimpotrivă că trecutul are multe de-a face cu prezentul... Și cu viitorul. Se numea Doug și mai cum?

– Carlyle, răspunse ea în silă. El.... nu semăna cu tine.

– Sper! M-aș detesta să am ceva în comun cu un nebun notoriu.

– Un nebun?

Doug fusese atât de rațional, atât de subtil, atât de metodic și de calculat! Fără toate aceste calități – și propria ei orbire – Megan n-ar fi rămas niciodată căsătorită atâta timp.

– Un bărbat care are norocul să te aibă și te lasă să pleci răspunde la definiția mea de nebun, dacă nu mai rău.

Megan își întoarse privirea de la profunzimile fascinante ale ochilor lui.

– Nu m-a lăsat să plec. Am plecat eu. El n-avea de ales.

– De ce?

– Oh.... pentru o mulțime de motive.

Cunoștea desigur patru sau cinci, dar trebuia să fi avut multe altele care-i scăpaseră.

– Te înșela? ghici el, după disprețul din voce.

– Da.

– Dar tu îi erai fidelă?

– Da!

– Megan... Nu era o întrebare.

El îi întinse din nou mâna.

– L-ai cunoscut în activitatea ta?

– Doug era avocat. Eu.... Unul din frații mei mi l-a prezentat.

Nu mințea. Kyle a fost cel care-i prezentase, în ziua când Doug venise să discute despre o afacere la Harper Security.

– Unul din frații tăi a îmbrățișat cariera tatălui tău? În poliție?

El voia să știe. Megan strânse pumnii sub masă. Simțise că va veni ziua când Swann va dori să știe mai multe despre ea. Îi repugna să mintă, dar fusese obligată. Cum tatăl ei îi amintise, era pivotul central în organizarea protecției lui Swann și era din ce în ce mai evident că acesta nu voia să fie protejat. Nu putea opta, ca întotdeauna, decât pentru jumătate de adevăr.

– Fratele meu mai mare lucrează în electronică.

Și cel mai mic în cinematografie.

– Actor? întrebă Swann, uimit. L-am văzut deja?

Ce ironie! Îl vedea în fiecare zi, în limuzina lui!

– Poate, dar nu l-ai remarcat. Face dublări, este cascador, adăugă ea cu o reală mândrie fraternă, deoarece Kyle era foarte bun cascador și refuza multe solicitări, deoarece prefera să lucreze în agenția familială.

Jumătățile ei de adevăr o făceau totuși să sufere. Era grăbită să schimbe subiectul.

– Și.... cum era.... Iris Ames?

Crezu o clipă că el va refuza să răspundă. Îi văzu trăsăturile întunecându-se.

– Patti nu te-a copleșit cu detalii?

– Patty? rosti ea. Ei bine...

– Ați vorbit, spuse Swann, pe un ton egal. Dar nu mă deranjează, Megan. Știu că Patti este guralivă, știu de asemenea că nu se deschide decât oamenilor care-i inspiră încredere. Ea nu i-ar fi acordat-o niciodată lui Iris.

– Scuză-mă, Swann...

Nu știa foarte bine de ce se scuza, dar trebuia să spună ceva. Swann clătină din cap. Urmară câteva momente de tăcere. Când el reluă dialogul, trăsăturile lui erau încă întunecate, dar tonul era sincer:

– Iris era ca unul din acele cadouri de Crăciun etalate în vitrine. Ambalaje minunate și nimic înăuntru. Dar presupun că eram eu însumi destul de gol când am întânit-o. Era în culise, la concertul unui prieten. Aștepta pe cineva.... sau ceva.... Am avut o aventură. Apoi a rămas însărcinată, i-am cerut să ne căsătorim dar a refuzat. Atunci, am trăit împreună. Asta... a durat aproape patru ani. Și într-o zi, a plecat de-a binelea. Nu pe mine mă voia, ci frivolitatea vieții de la Hollywood. Nu-l voia nici pe J.P. De altfel, nu cred că știa ce voia. Un an mai târziu, a murit. Exceptând urmele de înțepături din venele ei, era la fel de frumoasă.

Se opri, mototolind gânditor fața de masă.

– I-am fost fidel lui Iris cât am fost împreună. Apoi, când m-a părăsit... am petrecut șase luni de care nu-mi amintesc foarte clar.

– După aceea? insistă ea încet.

– După aceea, m-am trezit într-o dimineață înțelegând că riscam să trec pe lângă singurul lucru bun care ieșise din aventura mea cu Iris.

– J.P.

El încuviință.

– Atunci, am început să-mi revin. La puțin timp după asta, Bobby Donovan, primul chitarist al grupului "Îngerii decăzuți" și soțul lui Molly V. a murit într-un accident de navigație. Am alergat să salvez grupul. Dar aproape imediat Molly s-a retras, și noi am format grupul "Diavolii". O adevărată familie rock and roll.

– Îți place meseria ta.

Megan era o adevărată admiratoare a grupului "Diavolii" și recunoștea talentul fantastic al lui Swann. Începea să împărtășească intensitatea și integritatea pe care le punea în profesia lui.

– Îmi place să fac muzică și sunt doat pentru asta. Și sunt înzestrtat și pentru punerea în scenă. Dar nu voi face asta toată viața. Vine un moment când picioarele și laringele nu mai răspund. Am intenția să încetez să apar pe scenă înainte ca asta să se întâmple. Nu pot scăpa de îmbătrânire, dar pot scuti publicul de spectacolul unui star al rockului cu burtă și chel, care încearcă să-și păstreze tinerețea.

Megan nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Nu mi te imaginez cu burtă și chel.

– Adevărat? Vrei să rămâi destul de mult timp ca să te convingi?

Întrebarea fusese pusă ca o glumă, dar expresia privirii n-avea nimic poznaș. Respirația lui Megan se blocă.

– Swann...

– Știu. Am promis să nu te grăbesc

El observase de asemenea că știa că putea s-o grăbească.

– Și.... J.P., în toate astea? întrebă ea.

Un zâmbet nedefinit apăru pe buzele lui.

– Dacă vrei să-i cer aprobarea, sunt sigur că o voi obține.

– Nu mi-ar plăcea să fie rănit în această poveste, încercă ea să-i explice.

– Nici mie.

Urmă o tăcere cumpănită.

– Megan, în seara asta, nu suntem decât noi doi. Spune-mi ce ți-ai dori.

Poate că povara minciunii o făcea total cinstită cu el, cu ea însăși. Poate că sentimentele pe care i le trezea Swann erau prea puternice pentru a fi negate.

– Același lucru ca tine, răspunse ea.

Și Megan nu roși

Capitolul 7

– Nu sunt prea greu? murmură Swann cinci nopți mai târziu, luându-i perna.

– Mmm...

Megan scutură lasciv din cap într-un răspuns care era mai mult un murmur de satisfacție decât un cuvânt inteligibil. Simți o ușoară atingere a bărbiei încă nerase pe obrazul ei.

O străbătu un fior.

J.P. își petrecea noaptea la bunica lui. Ei profitaseră pentru a ieși într-o mică discotecă din vestul Hollywoodului, unde un prieten muzician încerca noi instrumente. Ea fusese încântată de experiență, singura mică umbră fiind privirea fratelui ei Kyle când îi deschisese portiera limuzinei. Sub această privire, simțise o oarecare jenă și reacționase ca o adolescentă timidă când Swann o luase în brațe pe bancheta din spate. Din fericire, acesta fusese mai mult amuzat de reticențele ei.

– Este un "da" Megan? întrebă el continuând explorarea erotică a urechii ei. Sau un "nu"?

– Mmm.... nu ești prea greu, îl asigură ea, alungând amintirea fratelui ei.

Erau pe podea, pe jumătate învălmășiți în cearșafurile de satin negru oferite de Rick, Coney și Boomer la petrecerea mutării în casă nouă. Când reveniseră acasă, Megan glumise de acest cadou și un lucru antrenase rapid altul.

Nu, nu era prea greu. Se delecta cu greutatea bărbatului, cu moliciunea pielii lui ușor jilave, cu puterea masculină a corpului lui strălucitor. Gâfâi când palma lui veni să-i captureze un sân.

– Știu, Rick are o teorie asupra femeilor, spuse el, cu vocea lui profundă și răgușită.

Ridică ușor capul, ca s-o privească. Ochii lui cenușii cu reflexe argintii erau încețoșați, buzele lui minunate arcuite într-un zâmbet.

Megan îl fixă, ridicând o sprânceană. Rick Nichols fusese în această seară la discotecă, însoțit de o brunetă durdulie care se lipsea de el cu tenacitate de super glu.

Deși Rick, cu părul lui lung blond, nu era genul ei, Megan înțelegea că femeile îl găseau irezistibil.

– Îmi place mult Rick, se strâmbă ea ciufulindu-l, dar nu cred că vreau să aud teoria lui despre femei. Un bărbat care își poreclește fata cu care iese "Jeleu de zmeură...."

– Și ar fi trebuit s-o vezi pe cea de acum două luni, căreia îi spunea "Drum anevoios".

– Rămân la părerea mea.

– Totuși, este o teorie foarte interesantă....

El spuse în același timp ceva cu mâinile, care-i trimise senzații foarte interesante până în vârful urechilor, apoi continuă:

– Rick spune că femeile seamănă cu chitarele...

Megan se încordă sub mângâierile care o înfiorau.

– Eh? Și... Oh, Swann.... De..... ce spui asta?

– Pentru că.... nu poți fi sigur că o femeie este acordată până nu te-ai jucat cu.... Hei! Au!

Megan își ridicase capul doar atât cât să-l muște de gât.

– Canibală! strigă el. N-am spus niciodată că eram de acord cu el.

– Dar probabil ești, replică el răsucindu-se puțin sub represalii. Toate vedetele rock seamănă între ele.

– Adevărat? Și câte vedete rock ai cunoscut exact, inima mea?

– Destule pentru.... Oh! Swann.... Te rog...

– Hmm... Poate că teoria lui Rick are vreo valabilitate, la urma urmei.

– Swann!

Tremura când degetele lui deveniră mai îndrăznețe.

– Se pare că răspunzi ca un instrument bine acordat și extrem de sensibil.

– Swann?

– Doamne Dumnezeule, Megan, ai o savoare excepțională. Ar trebui să te gust, șopti el ronțăindu-i umărul.

– Nu, mulțumesc.... încercă ea să râdă. Și aș avea o mică cerere de formulat...

El își întrerupse explorarea lacomă ca s-o privească.

– Spuneai că nu sunt prea greu....

– Nu e vorba de tine. Podeaua.

– Podeaua? Mocheta mi se pare confortabilă.

– Pentru că nu ai spatele lipit de ea.

– Ah. Este tare, așa-i?

– Sinceră să fiu.... Swann!

Fără preaviz, el inversă pozițiile lor, rostogolindu-se alături și antrenând-o cu el.

– Este mai bine? întrebă el, cuprinzându-i talia.

– Hmm.... mai bine.

Urmă o scurtă tăcere și Megan își înfipse degetele în părul lui negru:

– Ai observat că facem dragoste în locuri..... excentrice?

– Vorbești de piscină?

– Și de cabină. Și de canapea. Și de limu....

Vru să-și ia înapoi cuvântul, dar ieșise deja.

– Nu, nu în limuzină, obiectă el. Ți-a fost teamă că-l jenezi pe șofer, deși este separat printr-un geam complet opac.

Se juca acum cu o buclă din părul ei roșcat. Megan își dori să nu deducă nimic din roșeața ei bruscă. "Bravo! se dojeni ea. Foarte inteligent. Ca și cum Swann nu găsise destul de bizar comportamentul tău în timpul drumului. Vrei să se întrebe de ce ești atât de interesată de șofer?"

– Apropo de șofer...

Ea făcu o mișcare din cap.

– Șoferul?

– Da, șoferul. Știi, tânărul în uniformă care stă la volan și conduce în timp ce noi, în spate.... nu făceam de fapt nimic...

– Swann. Știu de cine vorbești. Despre ce vorbești nu....

– Cred că este îndrăgostit de tine.

– Ce?

– Oh, îl înțeleg, bineînțeles.

Descoperindu-și un talent de comediană complet neașteptat, Megan simulă un râs.

– Ce te poate face să crezi că șoferul tău....?

– Deoarece până în seara când ne-am dus să cinăm la "Chardonnay", el și cu mine aveam relații foarte bune. De atunci, mă privește ca și cum aș avea un fel de boală contagioasă.

– Eu.... n-am remarcat. Am mai curând impresia că mie îmi aruncă priviri furioase.

– Ție?

Ea clătină din cap.

– Poate că este "îndrăgostit" de tine, sugeră ea batjocoritor, vrând să găsească o modalitate de a închide acest subiect potențial exploziv.

Stratagema funcționă. Swann izbucni în râs.

– Mă îndoiesc. Am impresia fermă că lui Kyle îi plac femeile. Primesc aceleași vibrații de la el ca de la Rick.

Deși Megan nu-l clasase exact pe tânărul ei frate în aceeași categorie cu chitaristul, trebuia să recunoască unele asemănări.

– Ai uitat sub masa din bucătărie, aruncă în sfârșit Swann

– Sub....

– Erai pe cale să inventariezi locurile unde facem dragoste.

– Oh.

– Firește, mai sunt scările...

– A fost ideea ta.

– Dar tu ai prins-o din zbor. Ai un teribil simț al echilibrului.

– Al echi.... Am fost cât pe ce să cad și să-mi rup oasele!

Sprâncele lui Swann se apropiară.

– Este adevărat, la un moment dat, trebui să fi avut o oarecare slăbiciune în genunchi.

Încetă brusc să glumească și mâinile lui alergară înfrigurate peste spatele ei.

– Megan? Îți dau oare amețeală? o întrebă el pe un ton grav, grăbit, mângâierile lui devenind de foc. Spune-mi.

– Da.

O antrenă într-un vârtej de plăcere, de dorință, de nerăbdare.

– Bine, spuse el căutându-i avid buzele. Deoarece îmi faci același lucru.

***

"Într-un loc de trecere
Ea avea acel gen de față
Pe care nu-l văzuse niciodată.
Prin camera luminoasă,
Parfumul ei plutea în aer...."

Colin Swann măsura cu un pas sinuos pista de dans a unei săli arhipline și pline de fum.

Buzele lui se mișcau în perfectă sincronizare cu cântecul preînregistrat și-și urma parcursul cu o precizie coregrafică.

Mulțimea era alcătuită din figuranți plătiți cu ziua. Fumul era artificial. Clubul era autentic, închiriat pentru turnarea ultimului videoclip al "Diavolilor". Megan asista dintr-un loc bine plasat, în afara câmpului obiectivului. Era fericită să-l vadă pe Swann lucrând. Singura ei problemă venea de la privirile speculative pe care le primise de la intrarea pe platou. Deși toți cei cu care intrase în contact se arătaseră amabili, sesizase câteva comentarii ironice despre guvernante. Fără să fie o femeie afectată, nu era în largul ei să se simtă punctul de atracție.

Swann, în schimb, se simțea perfect sub reflectoare. În blugi negri și vestă de piele neagră fără cămașă, cu un inel în lobul urechii drepte – accesoriu de scenă – cu obrajii ușor albăstrui de barbă, evolua cu grația lui obișnuită de felină de pradă.

– Tăiați! urlă brusc realizatorul. Tăiați! Tu, bomboana roșie! Da, tu! Ce crezi că turnăm? O secvență cu Jane Fonda la aerobic? V-am spus: fără transpirație! Vreau să se facă rece!

– Poate s-ar putea încerca aerul condiționat? sugeră Swann, trecându-și mâinile prin păr în timp ce un machior alerga să șteargă fruntea fetei în roz.

– Așadar, ce face băiatul?

Megan tresări auzind întrebarea lui McGillis acoperită de râsetele de relaxare pe care Swann le declanșase. Nu-l auzise apropiindu-se.

– J.P. face bine, răspunse ea.

Îl văzuse pe McGillis de câteva ori după discuția din biroul lui a doua zi după petrecerea de casă nouă, dar întreținuseră contacte minime amabile.

– Nu-l văd aici, continuă impresarul.

– Este la bunica lui. Cu câinele, firește.

– Practic, observă el fără alt comentariu.

– Swann m-a invitat să privesc turnarea.

Spera să nu pară în defensivă, așa cum era.

– Oh, n-am nimic împotrivă, din contră... Cu cât vă îndepărtați mai puțin de Swann....

– Domnule McGillis....

– Hei, eu nu critic, o întrerupse el. Am presupus întotdeauna mai mult sau mai puțin că voi doi.... În fine, atâta timp cât nu uitați pentru ce sunteți aici....

– Nu, nu uit de ce m-ați angajat, domnule McGillis, spuse ea tăios.

– S-a primit o altă scrisoare.

– Aceeași?

– Aproximativ, da. Cu o altă fotografie de amator cu țintă și cifra cinci. Ușor tremurată, ca și cum mâna tipului tremurase. Trebuie s-o fi luat când Swann a venit la biroul meu, în cealaltă zi. Și.... avea un cuvânt în plus: "Pe curând". Subliniat de trei ori.

– Swann... știe?

Bernie clătină din cap.

– Nu s-ar spune văzându-l, nu-i așa?

Megan își îndreptă ochii spre Swann. Stătea impasibil sub pensula unui machior. Ca și cum îi simțise privirea, se întoarse pe jumătate pentru a-i adresa un mic zâmbet. Ea îi zâmbi la rândul ei.

– Nu, nu s-ar spune, răspunse ea cu o notă de neliniște.

– Știrea bună a zilei, este că avem poate o pistă.

Megan se întoarse brusc.

– O pistă?

– Tatăl dumitale nu ți-a spus? Agenția a lucrat bine și discret. A fost regăsită secretara care se ocupa de scrisorile admiratorilor lui Iris Ames. Ea jură că-și amintește că Iris a primit un timp același gen de scrisori.

– Amenințări?

– Nu. Genul vă iubesc și vom fi bine împreună. Dar același aspect al scrisorilor: hârtie ieftină, creion negru, multe semne de exclamație, cuvinte șterse sau subliniate.

Megan se încruntă.

– Dar au trecut cel puțin... cât? Șase ani? Iris Ames ar putea să fie acea "ea" despre care este vorba?

– Ne întrebăm toți, de azi-dimineață.

– Și acele scrisori de la admiratori erau anonime?

– Da.

Secretara crede că unele erau trimise din Chicago.

Și prima scrisoare către Swann fusese expediată din Chicago. Megan se gândi.

– Iris, era din Illinois?

– O mulțime de oameni sunt originari din Illinois, răspunse Bernie.

– Toată lumea pe loc pentru noua înregistrare! strigă realizatorul. Și amintiți-vă, înghețați!

***

– Nu știu cum faci asta, observă Megan câteva ore mai târziu, atunci când în fața ieșirii de siguranță îl așteptau pe Kyle să aducă limuzina.

Trecând în fața lui, observase cu prudență împrejurimile și continua, vorbind. Nu reținea nimic anormal.

Swann se întinse ca o pisică.

– Să fac ce?

– Să repeți același cântec, încă și încă.

Cu un râs obosit, el îi luă mâna.

– Fără transpirație, bomboană roz!

Schimbându-și vocea, imita perfect realizatorul. Apoi, expresia ochilor argintii deveni gânditoare; îi mângâie fața și zăbovi pe curba buzei inferioare:

– Sunt bucuros că ai venit, spuse el cu tandrețe. Este bine să ai pe cineva real să privești în toată această mulțime fără valoare.

Reală. Cuvântul o răni ca un cuțit. Sentimentele ei pentru Swann erau reale. Dar tot restul....

– Megan? întrebă el cu sprâncenele apropiate. Ceva nu este în ordine?

– Totul este în ordine, zâmbi ea prompt.

Dar el o prinse de umeri.

– Ce ți-a spus Bernie, sau altcineva?

– Ce.... ce vrei să spui?

Era prea perspicace și ea își pierdea cu el puterea, sau dorința de a minți, dar trebuia. Atâta timp cât înșelătoria va fi necesară pentru a-l apăra.

– Cineva ți-a spus ceva, nu-i așa? Știam că oamenii murmurau puțin, dar eu n-am.... Megan, îmi pare rău. Sunt toți la fel de rafinați ca petrolul brut când este vorba de a discuta viața mea privată. Sunt obișnuit cu asta și de-abia îi aud. Dar tu....

– Nu te neliniști, Swann. Nu este nimic, te asigur.

Era mișcată de atâta atenție, în ciuda oboselii sale și a grijilor pe care trebuia să le aibă pe cap.

– Să spunem că mă simțeam puțin... clasică, zâmbi ea cu un gest ironic spre pantalonul ei crem și bluzei verde pastel. Comparată cu alte femei care se aflau pe platou, arăta într-adevăr ca Mary Poppins, de data asta. Dar am notat câteva detalii de modă de care îmi voi aminti.

– De exemplu? întrebă el înlănțuindu-i strâns talia.

– Ei bine... Tocuri ascuțite cu trening sau tenișI cu bluze cu strasuri...

Avea ochii cufundați în ai lui, vag conștientă că fratele ei Kyle înaintase cu limuzina. Swann zâmbi malițios, arătându-și dinții strălucitori.

– Și ce-ai spune de tocuri ascuțite cu o bluză cu strasuri?

– Hm.... aș spune că este de încercat.

– Poate, dar fără îndoială nu le vei păstra mult timp.

Îmbrățișarea deveni posesivă în timp ce el se apleca pentru a-i reclama buzele. După aceea – un timp lung confuz – Megan se întrebă cât așteptase fratele ei în fața portierei deschise a limuzinei.

***

– Așadar, te-ai distrat la bunica? îl întrebă ea înainte de a-l săruta de seară.

– Da, răspunse J.P. În afară de puiul cu un sos ciudat pe care l-am avut la cină. I l-am dat lui Copain și nici lui nu i-a plăcut.

Copilul își încreți nasul.

– Și tu, te-ai distrat bine cu tata?

– Da, răspunse ea, aranjând cearșafurile.

De ce se lăsa oare tulburată de o întrebare foarte inocentă a unui copil de șase ani?

– Mi-ai simțit lipsa în timp ce eram la bunica Sandra?

– Bineînțeles, îl asigură ea.

– Adevărat?

– Adevărat.

Fiul lui Swann era într-o dispoziție ciudată de când se întorsese acasă și ea căuta motivul.

– Și tu mi-ai lipsit. Și tata la fel. Oftă. Ce mult regret că este la repetiție, astă-seară.

– Știi că "Diavolii" trebuie să se pregătească pentru concertul de weekend, îi aminti ea.

Printre altele, orchestra avea un angajament de cinci zile la Amfiteatrul din Universal City, semnat în urmă cu câteva săptămâni.

– Da, știu. Tu vei merge?

Megan ezită. Avea sentimentul că J.P. voia să ajungă undeva cu alte întrebări, dar nu știa unde.

– Tatăl tău m-a invitat la seara de deschidere. Patti ți-a explicat că-ți vei petrece noaptea cu Joey, sub supravegherea unei bone drăguțe.

– Va trebui să fii atentă la fotografi. Bunica spune că aceștia sunt o adevărată pacoste. Și dacă ei te supără, să-i arunci în aer ca pe domnul Bosley!

– J.P....

– I-am povestit bunicii Sandra tot ce ai făcut.

– Ah?

Nu era sigură că vrea să audă care fusese reacția Alexandrei față de această poveste.

– Da, da. A făcut mari ochii și urechile și mi-a pus o mulțime de întrebări despre tine. Ea te place mult.

Megan nu prea știu ce să răspundă.

– Ei bine... este plăcut să aud asta.

J.P. oftă din nou, cu o expresie clar tulburată. Megan se încruntă.

– J.P..... Ai o grijă?

Ochii mari albaștri-cenușii mărginiți de gene negre se îndreptară un moment spre ea, apoi se întoarseră.

– L-am văzut pe tata sărutându-te.

Megan se încordă, jenată. Încercase să fie foarte discretă în relația cu Swann în prezența băiatului. Se pare că eșuase.

– Când asta? întrebă ea îndatoritor, ridicându-i o șuviță de păr de pe frunte.

– Acum două zile.

– Și asta... te-a necăjit? rosti ea, căutându-și cuvintele.

– Nu ca atunci când am văzut-o pe doamna aceea ieșind din camera tatei. Dar eu găsesc că a te săruta este o prostie, decretă el bosumflat și ridicând din umeri. I-am spus-o bunicii Sandra.

– Oh!

Megan se înroși până în vârful urechilor, recapitulând scena, căutând o breșă în purtarea Alexandrei când trecuse cu Swann pe la conac să recupereze băiatul, după turnarea videoclipului. Nu putea detecta nimic ciudat sau neobișnuit în farmecul legendar al actriței. Se arătase la fel de prietenoasă ca întotdeauna. Și totuși...

– Bunica a zâmbit, continuă J.P. Ea făcea "hm-hm-m-m". Și apoi, știi ce mi-a spus? Că nu trebuia să expionez oamenii. Dar eu nu expionam, Megan. Cinstit și adevărat. Doar am văzut.

Ea îi mângâie din nou fruntea.

– Știu că nu spionai, scumpule.

Urmă o întrerupere în dialog. Megan rămase tăcută, ghicind că băiatul voia să spună mai mult.

– Îl iubești pe tata? o întrebă el în sfârșit.

– Da, răspunse ea încet.

– Mai mult decât mă iubești pe mine?

Ochii albaștri-cenușii erau imenși.

– Oh, J.P..... Inima mea, nu este vorba să-l iubesc mai mult decât pe tine. Vă iubesc pe amândoi mult, mult, dar în feluri diferite.

Da, îi iubea. Cel puțin în privința asta putea să fie cinstită!

J.P. înghiți în sec.

– Atunci, vei rămâne cu noi pentru totdeauna?

Cu un nod în gât, o clipă fu incapabilă să vorbească.

– Totdeauna, este foarte mult timp, făcu ea în fine.

Acest timp, de care ea spunea întotdeauna că avea nevoie, părea că aleargă acum cu o viteză nebună.

– Știu, dar...

– Și curând vei crește, nu vei mai avea nevoie de guvernantă.

– Da, știu și eu, dar.... După o pauză lungă, continuă: dar chiar atunci când voi fi mare, vom putea rămâne prieteni. Prieteni pentru totdeauna, ca în cântecul tatei.

– Bineînțeles că vom fi prieteni pentru totdeauna, promise ea strângându-l în brațe.

J.P. se agăță de ea într-un gest de tandrețe aproape disperată.

***

– Mmm... Swann? murmură Megan la limitele unui somn profund fără vise, simțind un corp suplu de bărbat cuibărindu-se lângă ea și două brațe musculuoase înconjurând-o.

– Sper că n-aștepți pe altcineva.

Vocea răgușită era marcată de oboseală și amuzament.

– Cum s-a desfășurat repetiția?

– Nu prea rău. Dar să nu lași pe nimeni să-ți spună că o orchestră rock funcționează ca o democrație.

– Ah...

Orice veleitate de a urmări subiectul se pierdu în sărutul pe care îl depuse în spatele urechii ei.

– Ce ai pe tine?

– Ce am? repetă ea în acea stare minunată între somn și trezire. O.... cămașă de noapte.

El râse încet, mângâindu-i un sân prin țesătura ușoară.

– Asta văd. Dar vorbeam de parfumul tău. Este.... mmm, inocent, dar senzual.

– Nu-mi dau cu parfum. Este doar al meu.

– Ah, ar fi trebuit să ghicesc.

O strânse mai aproape de el, cu un vaiet lasciv:

– Dumnezeule, am într-adevăr nevoie să dorm.

– Este târziu?

– Foarte târziu, căscă el. N-aveam intenția să te trezesc. Doar să fiu aproape de tine pentru câteva ore. Să te țin în brațe. Nu te neliniști, voi pleca înainte ca J.P. să se trezească.

J.P.

Megan se ridică brusc, mintea ei încețoșată limpezindu-i-se dintr-o dată.

– Megan? întrebă Swann, reacționând instantaneu la schimbarea ei de dispoziție. Ce nu merge?

Ea se întoarse în brațele lui.

– J.P. .... Swann. J.P. te-a văzut sărutându-mă.

– Ah, asta...

El se destinse din nou, strecurându-și degetele în părul ei roșcat.

– Da, știu.

– Știi!

În clarobscurul zorilor, putea discerne trăsăturile lui: surâdea.

– J.P. ți-a vorbit despre asta?

– I-a spus mamei, care apoi mi-a transmis. Am avut o mică discuție în timp ce tu vegheai în camera sa ca fiul meu să nu uite nimic.

– Swann...

Încercă să se degajeze, dar el o ținea strâns.

– N-ai de ce să-ți faci griji, Megan. Îți amintești reflecțiile lui Patti Guarino când l-a păstrat pe J.P. noaptea?

Lui Megan îi trebui un moment pentru a face legătura.

– Că... era timpul? cită ea.

– Exact. Și discursul mamei a avut în mare același sens.

– dar...

– Te iubește mult, scumpo.

Megan se înfioră la acest cuvânt de dragoste, necrezându-și urechilor.

– Dar mama ta abia mă cunoaște! protestă ea.

– Mama își face foarte repede o părere asupra oamenilor. Ea a hotărât că se va căsători cu tatăl meu, după o audiție de cinci minute pentru un rol pe care el nu i l-a dat. Iar el susține că s-a hotărât să se căsătorească în momentul când ea intrase în sala de audiție. Și nu s-au înșelat...

– Dar, Swann...

– Ea te-a văzut cu J.P. Și cu mine, spuse el cu o voce tandră care deveni mai profundă când adăugă: ea te cunoaște, Megan.

"Nu. Nu, nu mă cunoaște, se gândi Megan cu o strângere de inimă. Și nici tu, Swann.... dragostea mea. Nu cu adevărat".

Inspiră adânc.

– Swann...

– Sst.

Îi impuse tăcere cu un sărut.

Dacă ar fi știut exact ce voia să spună și modul cum voia să spună, Megan ar fi rezistat. Dar lucrurile fiind așa cum erau, capitulă. Buzele lor se reîntâlniră, se pecetluiră, se savurară. Mâinile căutară corpurile lor, arzătoare, înfrigurate, într-o izbucnire instantanee de pasiune. În această clipă, în penumbră, Colin Swann o cunoștea pe Megan Harper. În întregime.

– Credeam că aveai nevoie să dormi, murmură ea.

– Am și mai multă nevoie de tine.

Capitolul 8

– Megan? Ești gata?

– Într-o secundă, Swann! răspunse ea, privindu-se îngrijorată în oglindă, aranjând o ultimă dată partea de sus a rochiei.

Brățările aurite zornăiră la încheietura mâinilor. Cum putea Swann să pară atât de calm? Știa că primise o altă scrisoare anonimă de amenințări. Tatăl ei i-o citise la telefon, în seara precedentă, și conținutul trivial îi răsucise stomacul. Mai rău, scrisoarea nu fusese timbrată. Fusese depusă la recepția studioului de înregistrare unde "Diavolii" lucrau. Nimeni – nici Kyle, care-l aștepta în față în limuzină – nu-l observase pe cel care o adusese. Dacă bărbatul fusese văzut, el trecuse neobservat.

Pentru a pune capac, Swann dădea seara asta un concert în fața a cinci mii de spectatori!

Înăbușindu-și greața, netezi mătasea verde deschis a rochiei care, fără îndoială, era îmbrăcămintea cea mai deliberat provocatoare pe care o purtase vreodată. Fără bretele, se modela strâns pe pieptul ei, fusta se mula pe șoldurile în spirale care se opreau deasupra genunchiului. Țesătura, presărată ici și colo de fire de aur, accentua albeața pielii și se potrivea cu părul ei strălucitor.

Croiala îi avantaja silueta și-i sublinia perfecțiunea picioarelor.

Remarcase rochia într-o vitrină, acum două zile, făcând cumpărături cu Patti, J.P. și Joey. Singură, ar fi rezistat cu siguranță tentației. Dar Patti – după ce potolise văicărelile băieților cu o promisiune de înghețată de fragi – insistase să intre s-o încerce. Toate reticențele lui Megan se evaporaseră când se văzuse în această nebunie scandalos de seducătoare și inacceptabil de scumpă, și Patti o reținuase, remarcând că era ținuta ideală pentru concertul din această seară.

Cu dosul mâinii, făcu să se înfoaie buclele roșcate și-și trecu un strat de ruj corai pe buze. O picătură de parfum Shalimar, și era gata, în momentul când vocea lui Swann marca un amestec de amuzament și nerăbdare.

– Megan, sunt sigur că așteptarea merită...

Ea deschidea ușa.

– .... osteneala, termină el într-o suflare.

Ochii lui se plimbară peste ea ca apa unui lac argintiu, notând fiecare detaliu, de la părul frumos aranjat la eleganța pură a sandalelor aurii.

– Scuză-mă că am întârziat...

Îi era greu să-și găsească propriile cuvinte. Expresia lui Swann îi scădea temporar facultatea de a respira, în timp ce pulsul marca un puternic puseu de adrenalină.

– Deodată, nu-mi mai pasă de ora care este, răspunse el trasând cu o atingere delicată osul claviculei. Ești minunată.

Sângele – supraîncărcat de adrenalină – urca la umeri și la obraji.

– Tu..... nu crezi că ești cam îndrăzneț?

O clipă, ea își permise să uite impostura, să uite amenințările care apăsau asupra lui Swann.

El avu un zâmbet lent, senzual.

– O vei scoate dacă spun da?

Ochii lui alunecară din nou peste ea. Megan își umezi buzele.

– Patti m-a convins s-o port la concert... Se pare că recepția, după concert, va fi foarte elegantă...

– Adevărat, o întrerupse el luându-i mâna pentru a o duce la buze. Dar nu știu dacă vom merge la această recepție.

– Tu.... nu vei merge?

El depuse un sărut fierbinte, amețitor de erotism, în centrul palmei ei. Scântei se împărștiară în tot centrul ei nervos sub perspectiva incendiară a buzelor lui pe pielea ei sensibilă.

– Nu, confirmă el. Cel puțin, nu imediat.

– Unde... unde ai intenția să mergi mai întâi?

Swann o privi.

– Mai întâi, vom merge într-un loc privat.

***

Privat era probabil ultimul cuvânt pe care Megan l-ar alege ca să descrie Amfiteatrul Universal înainte de concert. Dar în culise, cinci minute înainte ca el să-și facă intrarea, se simțea totuși izolată într-un cocon privilegiat.

Se simțea de asemenea protejată. În afară de vreo sută de polițiști și pompieri repartizați în sală, putea număra șase agenți de la Harper Security în spatele fratelui ei Kyle. Fără o pistă precisă, tatăl ei hotărâse că putea să fie o legătură între concert și muzică, cum spunea scrisoarea, care "se întrerupe de-a binelea". Harper luase astă-seară precauțiuni deosebite.

– Degetele tale sunt reci! observă Swann strângându-i mâinile.

– Sunt... sunt puțin nervoasă. Tu nu?

El scutură din cap. În costumul lui de scenă din piele neagră, cu cercelul sclipind la ureche peste părul negru, Swann iradia o energie abia stăpânită. S-ar fi spus că are în interior un motor zbârnâind în nerăbdarea de a se avânta.

– În cât timp?

– Două minute. Destul pentru a începe o mulțime de lucruri, dar nu destul pentru a le încheia...

El îi privea gura, pe care rujul corai se diluase pe drumul de la Malibu.

– Voi fi aici când vei reveni, promise ea.

– Dacă nu vei fi, voi ști unde să te găsesc.

Rumoarea creștea; era începutul unui tunet de aplauze.

– Swann...

Ar fi vrut să-i spună atâtea lucruri în această clipă.

"Succes.... Fii prudent. Te iubesc".

El o trase spre el și o sărută, un sărut cald și înfometat.

– Devii tot mai greu de părăsit, Megan, spuse el.

Apoi intră pe scenă.

Aplauzele de anticipație se transformară în urlete frenetice. Rămasă unde era, încă tremurând după sărut, Megan simțea toată puterea lor.

În fața microfonului, Swann primea uralele, le absorbea, le incita.

– Ați venit să ne vedeți cântând? întrebă el cu o voce suavă.

Spectatorii își urlară aprobarea. Dinții lui Swann străluceau, foarte albi pe fața sa bronzată.

– Ei bine, n-o să vă decepționăm.

"Eu ți-am spus iubito,
C-o să revin
Privește-mă, păzea!
Tu mă cunoști...

Încep necazurile,
Înfrigurarea crește
Surescitarea crește,
Pulsul se accelerează".

Primul cântec, înflăcărat, era întrerupt de toate complexitățile muzicale și rafinamentele ritmice care făceau reputația grupului "Diavolii". Cu o precizie de brici, melodia urca într-o senzație periculoasă. Totul fusese calculat, cel mai mic pas, cea mai mică schimbare a reflectoarelor, dar Megan nu se putea să nu fie cucerită de spontaneitatea pe care o crea orchestra.

Spectatorii își urlară aprobarea când Boomer Jankowski porni un asalt criminal asupra bateriei lui. Coney Guarino, capabil să cânte Mozart cu o siguranță cristalină, bătea și pedepsea xilofonul. Rick Nichols puncta un ritm nemilos care fixa grupul la nivelul cel mai primitiv.

Swann le răspundea, sălbăticie pentru sălbăticie. Stilul lui era păgân și total pasionat. Nici el, nici publicul n-aveau nevoie de încălzire. După o jumătate de oră de obositor consum fizic, el ieși din scenă pentru prima dată. Ochii lui scânteiau, nările îi palpitau în timp ce inspira guri mari de aer. Își scoase vesta de piele și se lăsă fricționat cu un prosop plușat. Cineva îi întinse un pahar de apă pe care-l goli dintr-o înghițitură. Nu-i spuse nimic lui Megan, deși ea îi simțea prezența în fiecare fibră a corpului ei. Apoi o privi o fracțiune de secundă, ca și cum era un talisman nespus de prețios.

După care se întoarse din nou sub reflectoare.

De data asta, cântecele au fost mai liniștite, mai sfâșietoare. Luminile de ocru și albastru metalic îi cizelau trăsăturile severe în timp ce el glorifica frământările intime, promisiunile tacite și seducătorii necunoscuți.

Cuvintele și melodiile erau ale lui în cea mai mare parte, filtrate de experiențele lui, distilate de geniul lui. Dar ce-i făcea performanța atât de completă, era modul în care se implica el însuși în emoțiile evocate. Nu încerca să meargă la auditoriu. N-avea nevoie de asta. Auditoriul venea la el.

Megan voia și ea să-l atingă, să-l rețină. Suferea pentru el, în inima ei. Voia să-l consoleze pentru totdeauna.

În pauză, oamenii în picioare săreau pe scaune. Și în final, nu fu nici o pauză. Vigilența lui Megan nu slăbea față de cei care o înconjurau. Toată lumea părea la postul ei. Schimbă o scurtă privire cu un agent de la Harper care ridică degetul mare într-un semn liniștitor. Apoi întâlni ochii geloși ai unei blonde impertinente pe care o văzuse la turnarea videoclipului și primi un rapid zâmbet amical de la Patti Guarino. Kyle se afla la zece metri, flirtând cu secretara lui Bernie McGillis. Dar când tânăra plinuță îi arătă o admirație entuziastă, Megan simțea că el nu se lăsa cu adevărat distras. Kyle era cu ochii în patru, când lucra. De la el, primi o privire pătrunzătoare nuanțată de o obișnuită dezaprobare fraternă.

Pe scenă, orchestra se dezlănțuia. Solourile răspunzându-și ca provocările fotbaliștilor, nici unul din membri rămânând în urmă.

– Hei! aruncă în cele din urmă Swann, greblându-și cu ambele mâini părul transpirat. N-aveți nicăieri unde să mergeți?

– Nu! strigă publicul în cor.

Swann râse. Timbrul lui era răgușit și respirația sacadată. Rick își încerca alene chitara. Boomer golea o sticlă cu apă. Coney fixa cântărețul în expectativă.

– Păcat pentru voi, declară Swann. Pentru că eu am. Cineva mă așteaptă. Și Dumnezeu știe că vă iubesc pe toți, pentru a nu spune nimic de Coney, Rick și Boomer, dar prefer să fiu cu ea.

Strigătele izbucniră din nou, pe care le potoli cu un gest.

– Atunci, este chiar ultimul.
Și cântă.

"Femeie, femeie, dragoste luminoasă,
Prinde bărbatul orb, dă-i ziua,
Ia-i mâna, dă-i aripi
Mișcă-i inima, fă-l real
Femeie, femeie, dragoste luminoasă
Tu ești flacăra lumânării
Peste tenebre..."

După care, Megan nu știu exact cum se regăsi cu Swann în loja lui particulară. Își amintea că fusese înghesuită, înșfăcată, aproape sfâșiată în timp ce el o proteja cu corpul, propulsând-o în fața lui. Dar ceea ce se petrecuse între momentul când cântase ultima notă și cel în care se regăseau închiși singuri în încăpere rămânea confuz. Și deși nu-și recuperase toate brățările aurite, rochia, cel puțin, rămăsese intactă.

Amintirea, persistentă și voluptuoasă, începea când Swann încuiase ușa în spatele lui. O privea, cu trăsăturile puternice și senzuale încordate de emoție. Apoi îi rosti numele. Era inutil. Ea știa cine era, ce reprezenta pentru el. O citea în focul ochilor lui.

Se agățară unul de altul, propulsați de tot ce unește un bărbat și o femeie. Nu le păsa de mulțimea aflată de cealaltă parte a ușii. Cealaltă parte a ușii nu exista.

Dorința de contopire din privirea lui Swann îi incendia sufletul. Era slăbită din cap până-n picioare și când el se aplecă pentru a pune cu lăcomie stăpânire pe buzele ei, încovoindu-i talia pentru a o încrusta în el, îi găsi fără greș fermoarul rochiei pe care o făcu să alunece într-un gest fluid.

– Oh, Megan... Megan...

Era goală, exceptând slipul fin de satin, portjartierele și ciorapii de mătase deschiși la culoare. Dacă ar trebui să simtă timiditate în fața lui Swann, era în acest moment. Dar Megan nu simțea nici o timiditate. Alesese lenjeria pentru un moment ca acesta în minte.

– Megan... continuă el cu o voce emoționantă. Aș vrea să te poți vedea cu ochii mei. Dacă ai ști cât ești de frumoasă.... cât ești de perfectă...

– Nu. Nu, Swann.... nu perfectă.

Ea scutură cu tristețe din cap.

– Ba da. Ba da, iubirea mea.

Îi torura sânii tari cu dinții și cu limba, ducând plăcerea la limita durerii, făcând-o să se înfioare, să tremure, să suspine, să geamă. Ea avu un mic protest când buzele lui arzătoare coborâră pe abdomenul ei.

– Nu, Swann.... Nu... Te vreau pe tine.... Noi doi. Împreună.

El se redresă cu acea grație felină care nu-i aparținea decât lui.

– Împreună, promise el.

Își scoaseră hainele pe drumul până la canapeaua din colț, pe care se rostogoliră împreună.

Prezența lui Swann îi umplea mintea, savoarea lui îi umplea gura, plăcerea o cuprindea total.

Ei se cufundară în plenitudine.... împreună.

Tremurând ca o petală de floare sub un vânt de furtună, Megan i se deschidea. Într-un ritm disperat de sărutări și mângâieri, atinseră armonia perfectă.... împreună.

Și în paroxismul căutării lor, rostiră aceleași cuvinte.... împreună.

– Te iubesc.

***

– Tu.... o credeai? întrebă Megan, regretându-și deja întrebarea înfundându-și fața în adâncitura umărului lui.

Dar el nu se eschivă nici de la întrebare, nici de la răspuns. Strecurându-și mâna în părul ei roșcat, o obligă să-l privească.

– Da, Megan. O credeam. Te iubesc.

Ea își închise o clipă pleoapele. Cum putea să fie atât de copleșită și în același timp atât de speriată?

– Și tu, o credeai?

Ea redeschise ochii.

– Da, spuse ea cu ardoare. Da, Swann, te iubesc.

El îi mângâie obrazul, cercetându-i intens ochii, ca și cum căuta ceva.

Adevărul.

– Swann...

Trebuia să-i spună. Trebuia să-i spună acum.

– Swann, am ceva să-ți spun.

Lovituri puternice în ușă îi readuse brusc în lumea reală.

– Știu, spuse el, un fulger de frustrație traversându-i trăsăturile. Avem de vorbit.

– Da, Swann...

Loviturile se întețiră.

– O clipă! strigă el sălbatic.

Luă mâna lui Megan și o duse la buze, sărutându-i ușor toate articulațiile.

– Nu putem acum. Vom vorbi mâine dimineață. Avem multe, multe să ne spunem.

– O clipă? tună vocea lui Bernie McGillis. La naiba, Swann! Se face curând o oră!

– Publicul tău te cere, spuse Megan, cu un zâmbet trist. Mâine dimineață, atunci.

El încuviință.

– Da. Înainte să mă duc după J.P.

Zâmbetul lui era plin de pasiune și de promisiuni.

– Împreună, precizează el.

***

Dacă ar fi avut de ales, Megan n-ar fi mers la recepția după concert, și, bănui ea, nici Swann. Dar n-aveau de ales. Swann trebuia să se arate, pentru că era un star și starurile au responsabilități. Ea trebuia să-l urmeze pentru că...

Pentru că voia să fie cu el? Da, bineînțeles, în parte. Nu suporta ideea de a fi despărțită de el. Nu în această noapte, nu după ce se petrecuse între ei.

Dar această dorință de a rămâne lângă el, nu era totul.

Megan Louise Harper nu era un star. Ea nu visase niciodată să fie. Era ceea ce era. Și avea și ea responsabilități.

Să-l iubească pe Colin Swann nu-i schimba cu nimic nici identitatea, nici rolul. Asta îi complica misiunea, dar n-o discredita personal în nici un fel. Dimpotrivă, îi dădea toată libertatea să se bucure de fericire.

Cel puțin spera.

Mâine, îi va explica lui Swann impostura ei. Va găsi modalitatea de a-l face să înțeleagă cum intrase în viața lui și de ce dorea să rămână. Swann îi dăduse timp. Ea îi va da în cele din urmă adevărul. Tot adevărul.

Și cu siguranță, dacă el credea cu adevărat cuvintele pe care le rostise, cuvintele pe care le scrisese pentru ultimul său cântec pentru ea, va înțelege și totul va merge bine între ei.

Cel mai dificil la această recepție – în afară de a-l înfrunta pe Kyle și o hoardă de fotografi asaltând limuzina – a fost să intre în clubul privat unde avea loc. Megan avea siguranță și destulă feminitate pentru a face față unor asemenea situații, dar să fie oprită la tot pasul de conversații axate pe singurul că se afla acolo friza insuportabilul.

Ar fi fost total insuportabil dacă Swann nu și-ar fi trecut nonșalant brațul în jurul taliei ei, cercetând sala cu o privire rapidă înainte de a spune:

– Megan, dragostea mea, s-ar părea că suntem în ușoară întârziere la această mică serată.

Petrecu cea mai mare parte a recepției în cercul brațelor lui Swann. Asta însemnând că rămânea în centrul atenției, sub reflectoare și flashuri. Singură, ar fi preferat culisele și anonimatul. Dar fiindcă era cu el...

Swann o prezenta cu mândrie evidentă și o proteja cu o posesiune aproape primitivă. În mii de feluri – un zâmbet subtil, o privire sălbatică bărbaților a căror limbă era prea dezlegată de alcool – îi făcu se afle clar că Megan Harper era a lui... și că el era al ei.

Avu o scurtă conversație cu Bernie McGillis, amabil dar nu tocmai încântat s-o vadă atât de apropiată de clientul său. Glumi cu Boomer Jankowski despre cocteilurile "de fructe" mortale care erau specialitatea lui. Rick Nichols apăru în compania unei necunoscute – poreclită "Piersica de Georgia" deși se numea Tommi și era originară din Texas.

Cât despre Coney și Patti Guarino, ei îi tratau pe Megan și pe Swann ca și cum formau un cuplu de ani de zile.

Megan observă că o mulțime de lucruri – legale și ilegale – erau fumate, băute, aspirate de oamenii care circulau în jurul ei. Își păstră paharul de bere ginger toată seara. Swann luă mai întâi un scotch, apoi nu bău nimic altceva decât apă minerală. El o invită în lumea lui și în

timp ce se adapta la ea cu plăcere, știa că în același timp o apăra, o păstra într-un cocon intim și special.

– Așadar, murmură el în părul ei două ore după sosirea lor, începi să simți o nouă simpatie pentru victimele Inchiziției spaniole?

O conducea spre ringul de dans în legănări languroase. Orchestra cânta o melodie lentă de dragoste.

– Vrei să spui toate toate aceste întrebări?

– Din păcate. Dacă cineva încearcă să mă întrebe unde am fost după ultima chemare la rampă, îi rup maxilarul.

Corpurile lor se mișcau în perfectă armonie.

– Noi n-am fost tocmai discreți, îi aminti ea.

– Încuiasem ușa. În această meserie, asta se numește discreție.

– Swann, nu exagera. Atunci când, pe ultima notă a ultimului cântec...

– Ți-a plăcut acest cântec? întrebă el strângând-o mai tare.

– Este minunat, spuse ea cu o sinceritate radioasă.

– Tu ești minunată.

– Hm... Ce-a spus Patti, exact? Oh, da, "vrăjitoare".

– Nu, ești frumoasă pur și simplu.

– Totuși, aș prefera ca oamenii să înceteze să mă privească. Am impresia că mă văd în slip.

El îi mușcă urechea.

– Dacă memoria mea este bună, nu porți slip în acest moment, iubirea mea.

– Adevărat.

El își alunecă buzele în adâncitura gâtului ei pentru a se desfăta câteva momente cu pielea ei..

– Nu va fi mereu atât de îngrozitor. Noutatea îi face curioși, dar se vor plictisi foarte curând, vei vedea.

– Oh, n-a fost atât de îngrozitor cum mă temeam, îl asigură ea.

Majoritatea oamenilor au fost amabili. Aproape prea amabili.

Râse încet.

– Am impresia că sunt ultima amantă a lui Ludovic al XIV-lea, sau ceva de genul ăsta. Am oare dreptul la toate măgulirile, la toate adulațiile.... Swann?

El se retrăsese ușor ca s-o privească în față, cu trăsăturile încordate.

– Eu... glumeam, se corectă foarte repede.

– Multor femei le plac măgulirile și adulațiile.

Tonul lui era tăios, ciudat de tăios. Se gândea oare la Iris Ames, sau la vreo altă femeie din trecutul lui?

Își puse mâna pe obrazul lui.

– Eu nu sunt "multe femei", Swann.

– Nu, răspunse el cu ardoare, trăgând-o din nou spre el. Tu ești o femeie deosebită.

Avură de înfruntat încă o dată flashurile ziariștilor la plecare. Megan cunoscuse câteva minute spaima, amintindu-și fotografiile de amator care însoțeau ultimele scrisori primite. Această persoană anonimă putea oare să se ascundă în mulțimea excitată de reporteri? Tresări, primind un flash în plină față.

Reacția lui Swann era mai nepăsătoare. O ținu strâns după umeri și ignoră tot restul până la limuzină. Se strecură alături de ea pe bancheta din spate și Kyle trânti ușa cu mai multă putere decât era nevoie.

Doar acum se putu Megan destinde, lângă el.

– Afurisiți fotografi, murmură Swann, mângâindu-i umerii goi.

– Da. J.P. mă prevenise să fiu atentă.

Din păcate, nimeni n-o prevenise să fie atentă la Lewis Bosley.

Capitolul 9

Se întâmplă cu totul pe neașteptate.

Dormea într-o stare de minunat abandon, în mijlocul patului. În clipa următoare, era trezită brutal, cearșaful adunat în jurul corpului smuls de un bărbat transformat de furie într-un străin.

– Swann...?

Bâigui neîncrezătoare și se ridică în capul oaselor, cu gura uscată, ochii măriți, încrucișându-și instinctiv brațele tremurânde în fața sânilor goi.

– Scoală-te, îmbracă-te, dispari, repetă Swann, răcnind cuvintele printre dinții strânși.

Se înălța în fața ei ca o creatură răzbunătoare ieșită dintr-un coșmar. Tremura de furie. Pielea lui bronzată devenise brun-verzuie. Ochii îi erau de gheață – reci și capabili s-o ardă complet. O cută se săpase la comisura buzelor.

– Swann, ce se întâmplă?

– Am primit un telefon de la Lewis Bosley.

– Bosley?

– El însuși. O dată restabilit, a fost curios să afle mai multe despre femeia care l-a neutralizat în parcare. A făcut cercetări și ghicește ce a

descoperit? Că femeia pe care am angajat-o pentru a avea grijă de fiul meu, femeia care a împărțit cu mine casa și patul meu, nu este nici mai mult nici mai puțin decât Megan Harper, de la Agenția Harper Security!

– Swann...

El scoase o înjurătură.

– Scoală-te și îmbracă-te imediat, Megan. Sau jur că te arunc afară așa cum ești!

Se răsuci pe călcâie și ieși. Megan îl urmări cu privirea, cuprinsă de tremurături violente. "Oh, Dumnezeule, murmură ea. Oh Dumnezeule, nu!"

Dar era "mâine dimineață" și Colin Swann cunoștea adevărul. Coborî din patul imens, cu privirea pierdută în încăperea dintr-o dată străină. Să se îmbrace. Trebuia să se îmbrace. Părăsi camera lui Swann și se duse în a ei, luă primul pantalon de bumbac la îndemână și o bluză oarecare, încălță tenișii și se văzu în oglindă când să coboare. Era albă ca o statuie de marmură, cu trăsăturile încremenite.

Trebuia așadar, acum, să-l facă să înțeleagă. Trebuia! Îl iubea. Și el îi spusese că o iubește. Într-un fel, trebuia ca pacea să revină.

Când ajunse la baza scării, el stătea țeapăn, în fața ușii-fereastră din living.

– Swann...

– Scorpie.

Scuipă cuvântul ca un zid de dispreț ridicându-se între ei.

Ea scutură încet din cap, cu disperare.

– Nu.... Nu înțelegi.

– Oh, ba da, înțeleg!

Era ca un glas de clopot anunțând sfârșitul. Dar ea nu putea, nu voia să-l accepte.

– Trebuie să mă lași să-ți explic...

– Bernie mi-a dat deja toate explicațiile.

El a acționat în spatele meu pentru a angaja câteva gărzi de corp. Tu erai pivotul operațiunii, plasată în interior, cu misiunea de a sta aproape de mine.

Rosti "aproape" ca și cum era epitetul cel mai dezgustător.

– Nu, Swann, te implor.

– Ei bine, felicitări, continuă el neînduplecat fără să ridice tonul, deși veninul era mortal. Te-ai ținut foarte aproape.

– Nu trebuia să se petrească astfel, făcu ea, distrusă.

– Vrei să spui că se presupunea că nu voi descoperi?

– Nu, tocmai voiam să-ți spun!

– Când?

– În această dimineață!

Ea strânse pumnii, rugându-se ca el să înțeleagă, cel puțin un pic.

– Am încercat să-ți spun ieri seară, la naiba! Am încercat! Am încercat! În cabina ta, după ce...

– Îți interzic să amintești asta!

O clipă, aerul vibră de violența izbucnirii lui. Megan îl fixa, speriată de această pierdere a controlului.

– Swann.... îl rugă ea din nou, întinzând mâna.

El o fulgeră cu privirea, cu vocea din nou stăpânită.

– M-ai mințit.... M-ai mințit în legătură cu cine ești și ce ești!

Era mai mult o condamnare decât o acuzație. Cuvintele acestea erau execuția ei.

Își umezi buzele.

– De acord, da.

– De acord, da? mimă el ironic.

– Era munca mea, se apără ea. La început, n-a fost decât munca mea, Swann. Nu poți să vezi asta? Nu poți să înțelegi? Pentru numele lui Dumnezeu, am încercat să nu mă angajez cu tine. Ți-am spus, ți-am repetat că era... că făceam o greșeală. Nu-ți amintești?

– Mințeai.

– Da, am mințit!

Strigase și își apăsă degetele pe buze. Rămase astfel secunde îngrozitoare, îngrozită că ar mai putea striga. În cele din urmă, se stăpâni.

– La naiba, Swann, cineva te amenință, te urmărește! Cineva care poate vrea să te omoare! Dacă măcar te-ai fi arătat mai puțin încăpățânat în refuzul tău de a angaja...

– Este vina mea? Minciuna ta este vina mea?

– Nu, bineînțeles că nu! Este... eu...

Ce putea să spună? Nimic. Totul. Singurul lucru care conta.

– Te iubesc, Swann.

– Dacă este adevărat, este problema ta.

Era ca și cum o pălmuise, dar refuză să abandoneze.

– Ai spus că mă iubeai.

– Este problema mea.

Ea deschise gura să vorbească din nou, dar fu întreruptă de soneria de la intrare. Un zâmbet sarcastic apăru pe buzele lui Swann.

– Fratele tău, presupun.

– Fratele meu?

Oh, Doamne! Știa într-adevăr totul.

– Da, fratele tău, Kyle, amintește-ți! Cascadorul, pe care publicul nu-l cunoștea deoarece nu făcea decât dublaje? Am găsit că avea un anumit... apropo, să-i cer să te conducă.

– Și dacă-ți spun că nu vreau să plec? îl provocă ea încet.

Swann nu răspunse. Doar o privi.

Soneria se auzi din nou.

Și din nou, Swann nu spuse nimic.

Slaba tresărire de bravadă ispăru.

– Și J.P.? se neliniști ea cu disperare.

Expresia ochilor metalici care o fixau o făcu să tresară.

– L-ai mințit și pe el, nu-i așa? Te-ai servit de el.

Nu putea să obiecteze nimic la asta. Nu acum, când Swann ridicase cu înverșunare între ei toate barierele care-i puteau învrăjbi.

– Și.... lucrurile mele?

– Ți le voi trimite cât mai curând posibil, crede-mă. Bernie cunoaște cu siguranță adresa ta.

Tonul lui presupunea că era grăbit să se debaraseze de tot ce-i aparținea. Își adună tot curajul și afecțiunea.

– Swann.... Dacă eu... Ce-i vei spune lui J.P.?

O fracțiune de secundă, se gândi că-i înfrânsese rezistența. Apoi, orice speranță muri.

– Nu știu. Poate adevărul.

N-o lămuri care era acest adevăr.

– Pleacă, Megan.

Ea se supuse.

***

Limuzina era la jumătatea drumului spre Los Angeles când Kyle ieși din mutismul lui. Ea era așezată lângă el, cu ochii fixați drept înaintea ei.

– Megan, ascultă-mă, începu el, cu trăsăturile lui tinere deformate de o grimasă.

– Kyle, nu, te rog, fără morală. Știu că am stricat tot. Eu... Fără morală. Nu acum.

Da, stricase tot. Personal și profesional.

– N-o să-ți fac morală, reluă Kyle după câteva secunde.

Ea îl privi. Nu uita privirile de reproș cu care o gratificase.

– Nici măcar fraternul "Ți-am spus eu"? întrebă ea cu o urmă de umor negru.

– Nu. Nici măcar asta. Cel puțin nu acum, adăugă el cu un zâmbet trist. De altfel, nu ți-am spus niciodată ceva despre.... el, sau despre situația în care te puneai.

– Dar ai ochi foarte expresivi, Kyle.

La urma urmei, o mică ceartă între frate și soră era preferabilă crizei de lacrimi care o amenința.

– Pune-te în locul meu. Eram fratele tău înainte de a fi șoferul tău.

– Swann credea că erai interesat de mine, își aminti ea.

– Cum?

– A observat cum mă priveai. Dar i-am răspuns că poate el era cel care te interesa.

– Minunat! Mulțumesc, Megan.

– Trebuia să spun ceva.

– De acord, de acord! Eu nu mi-am păstrat foarte bine sângele-rece în acea împrejurare, recunosc. Dar cum tocmai ți-am amintit, sunt fratele tău.

El tăcu atacând o curbă în schimbarea șoselei.

– Unde vrei să mergi?

– Să merg? repetă ea cu mintea goală.

Nu analizase această problemă. Singurul lor unde voia să meargă – să se întoarcă la Swann ca să încerce să-l facă să asculte de rațiune – nu era o sugestie posibilă.

– Nu știu.... La apartamentul meu, cred. Numai dacă... Presupun că aș face mai bine să trec pe la birou. Trebuie să mă explic, să-mi fac raportul.... Ideea o îmbolnăvea.

– Tata are o idee foarte precisă despre ceea ce s-a întâmplat, declară Kyle.

– Oare Swann...?

– Nu. McGillis l-a sunat. Cât despre Swann, eu sunt cel care l-a sunat, ca să te conduc. Brrr... se cutremură la această amintire. Acest om are limba ca o drujbă.

Ea râse încet.

– Știu.

– Așadar, vrei să mergi la tine? Tata mi-a cerut să te anunț că-ți lasă ziua liberă. Presupun că ai mare nevoie.

Ar fi avut nevoie de mai mult decât o zi de concediu dacă nu reușea să-l readucă pe Swann la rațiune. Dumnezeule, îl iubea atât de mult...

– Așadar, Meg? insistă el cu blândețe.

Ea își mușcă buzele. N-o să plângă. Nu în fața fratelui ei.

– La mine acasă, spuse ea.

Și o dată sosită acolo, plânse pe săturate. Singură.

– Presupun că n-am nevoie să te întreb cum o duci, spuse Patti fără preambul.

– Nu, este inutil, recunoscu aceasta învârtind între degete paharul cu limonadă.

Își dăduseră întâlnire, la două zile după plecarea ei de la Swann, la "Cassel's Patio" din cartierul Wilshire. Din punct de vedere al decorului, locul n-avea nimic să te facă să visezi, cu mesele lui din melamină și podeaua acoperită cu linoleum.

Dar, după mulți locuitori din Los Angeles, aici se serveau cei mai buni hamburgeri din oraș. Din nefericire, Megan era incapabilă să înghită o îmbucătură.

Patti n-avea însă acest gen de problemă.

– Să știi, Megan, ochelarii tăi de soare ar fi mai puțin revelatori dacă ar fi mai puțin întunecați.

Megan clătină cu tristețe din cap.

– Eu.... presupun că ești la curent cu toate.

– Ei bine, principalul nostru martor al acuzării – Swann – n-a fost foarte vorbăreț, dar cred că avea informații spicuite ici și colo. Am discutat puțin și cu Bernie. El meditează, chircit în biroul lui, în acest moment.

– Chircit?

– Mmm, confirmă Patti, mestecând cu încântare o îmbucătură din hamburgerul ei. Nu se mai teme că Swann vine să-i rupă gâtul într-o priză de karate, dar se teme că vine să rupă contractul cu el.

– Oh, nu!

– Nu te neliniști.. Când Bernie McGillis a semnat cu cineva, hârtia rămâne semnată.

Megan ridică încet capul. Ochelarii de soare nu erau decât o șiretenie vrednică de plâns, dar ochii îi erau încă prea roșii și umflați pentru a fi arătați.

– Am fost surprinsă că m-ai sunat să-mi ceri să prânzesc cu tine, după ce s-a întâmplat.

– Cred că ți-am "ordonat" să prânzești cu mine ar fi o versiune mai corectă. Și în legătură cu ce s-a întâmplat, tu ai fost angajată să faci o treabă, nu-i așa? Deci, l-ai făcut. N-ai prevăzut că te îndrăgostești de Swann, nici că el se îndrăgostește de tine.

– L-am mințit, spuse ea.

Doug o mințise odinioară. Ea cunoștea această suferință, această senzație de trădare.

– Există minciună și minciună, la naiba!

– Nu pentru Swann. Cred.... că trebuie să mă urască, acum.

– Oh da! Este sigur. L-a prevenit chiar pe Boomer că-l va distruge dacă menționa numele tău o singură dată în secolul următor.

– A spus asta?

– Da. Și era pe punctul să-și utilizeze chitara ca rachetă de tenis în plină scenă. Sala Amfiteatrului era în delir.

Firește, a fost cât pe ce să se electrocuteze...

– Dumnezeule! Nimic grav?

Megan se agăță de marginea mesei, simțind că pălește. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Swann.... Patti îi bătu ușor mâna.

– Nimic grav. Este aproape în aceeași stare ca și tine.

– Patti...

– Ascultă, Meg, dacă asta te poate consola, toți membrii grupului sunt de partea ta. Încă și mai mult după ce amenințarea din scrisorile anonime le-a fost dezvăluită. A fost un șoc... L-ar strânge de gât pe Swann văzându-l că se poartă ca un....

Se opri brusc, văzând-o pe Megan tulburată.

– Oh, îmi pare rău. Ce tact din partea mea....

– Mă neliniștesc atâta pentru el, mărturisi cu durere Megan. Să nu știu cine, când, de ce...

Se cutremură. Petrecuse ziua precedentă aplecată asupra dosarului Swann la agenție, încercând cu disperare să găsească un sens acestor scrisori. După ce verificase minuțios totul, se găsise în același vid. Nu știa cine era acea "ea" care i se reproșa, nici ce însemna cifra cinci. Singurul lucru sigur era că aversiunea lui Swann față de agenții de protecție adăugată la propria ei greșeală profesională îl făcea pe bărbatul pe care-l iubea tragic de vulnerabil.

– Poate că aceste scrisori nu sunt decât cuvinte, reluă Patti. Într-un timp, Coney primea cărți poștale de la un nebun din New Jersey, acuzându-l că este un invadator al planetei Zoltran trei. băiatul se arătase o dată la un concert. Exceptând craniul ras și bentițele de foi de aluminiu care-l acopereau, era complet inofensiv.

Megan clătină din cap.

– N-am impresia că este același lucru.

– Este adevărat. Dar acum că pericolul a fost dat la iveală, Swann este înconjurat de o mulțime de oameni care veghează asupra lui.

Fie că vrea sau nu.

– Lui nu-i place asta.... Oh Doamne, Patti, era atât de furios pe mine. Nu l-am văzut niciodată în starea asta.

– Nimeni nu l-a văzut vreodată în starea asta, Meg. Și înțelegi ce înseamnă asta? Swann este furios pentru că suferă, și suferă fiindcă te iubește și se crede trădat. L-ai lovit în plină inima, Megan. Tu ai trecut de toate zidurile lui de apărare și Dumnezeu știe că avea destule. Nu fără motive serioase. Toate acele necazuri din copilăria lui, apoi Iris. Și tu vorbești de minciuni? Și în ciuda a tot ce s-a întâmplat, ai ajuns la inima lui Swann. N-are importanță ce crede el, ce crezi tu, n-ai fost neloială. Nu în felul care contează.

Megan rămase tăcută. Patti se aplecă spre ea, cu o expresie gravă și un ton convingător:

– Niciodată, înțelegi, Swann nu s-a înfuriat niciodată pe Iris. Da, se supăra uneori pe ea, dar numai când era vorba de J.P. Swann n-a iubit-o niciodată pe Iris. De altfel, n-avea nimic de iubit. Dar îl iubește pe J.P. Și te iubește pe tine!

– Și eu îl iubesc, murmură Megan după câteva secunde.

A doua zi, seara, mama lui Swann îi telefonă acasă.

– Megan? Sunt Alexandra Collins.

Megan era așezată pe canapeaua din micul ei living, cu ochii fixați asupra celor două valize și cutiei pe care Swann i le restituise. Fără un cuvânt de însoțire. Numai un bon de semnat. Până acum, nu fusese capabilă să le deschidă.

– Oh.... Doamna Swann.

Inima ei galopase nebună o clipă la soneria telefonului. Acum, se strângea.

– Alexandra. Te rog, Megan. Vreau să-mi spui Alexandra, așa cum am dorit eu să-ți spun Megan, dacă nu te deranjează. În acest fel mă gândesc la tine.

– Nu, nu mă deranjează, răspunse ea.

– Megan, sunt absolut îngrozită de ceea ce s-a întâmplat... Mă simt atât de vinovată...

– Oh, dumneavoastră n-aveți nici o vină...

– Mă tem că da, într-un fel. În afară de faptul că un instinct matern exagerat mă determinase să stric copilăria fiului meu... Ești la curent cu asta?

– Am crezut că înțeleg cum Colin a ajuns să aibă aversiune față de gărzile de corp. Dar înțeleg de asemenea de ce ați acționat astfel.

– Mă temeam. Din nefericire, am lăsat temerile să mă conducă. Și, privind în urmă, îmi dau seama că am transformat în închisoare ceea ce trebuia să fie libertatea copilăriei. Cu cele mai bune intenții, bineînțeles, oftă actrița. Și, Megan... cunoșteam de la început realele tale îndatoriri când ai luat postul de guvernantă a lui J.P.

– Dumneavoastră.... Adevărat?

O dată mai mult, Megan își aminti zâmbetul de complicitate al Alexandrei în ziua când se prezentase acasă la ea.

– Da, Bernie McGillis îmi ceruse ajutorul.

– El... nu mi-a spus niciodată.

– N-a riscat. Bernie este un tip ascuns. Și în acest caz, motivele lui erau bune. În fine, mă pregătisem să fiu... favorabilă angajamentului tău când ai venit acasă. Dar văzându-te traversând terasa, am presimțit imediat că vei ocupa un loc special în familie. Am observat cum se purta fiul meu cu tine...

– Eu nu mă purtam mult mai bine, recunoscu Megan roșind.

– Micuța mea dragă, îți voi povesti într-o zi cum ne-am comportat soțul meu și cu mine cu ocazia primei noastre întâlniri. Dar nu acesta este scopul meu. Megan... Nu este vorba doar de un apel de simpatie. Am nevoie de ajutorul tău. Pentru J.P.

– J.P.?

Mâna lui Megan se crispă pe receptor. Se neliniștise mult pentru copil. Patti nu putuse să-i spună, în ajun, decât că se întorsese să trăiască la bunica lui. Avusese intenția să-i scrie, să-l sune, să facă ceva, dar nu înainte ca situația să fie clară.

– Cum este?

– Tulburat și pierdut. Colin n-a fost foarte direct cu el. Doar l-a adus aici pentru a trăi cu mine un timp... Și mă întrebam... dacă ai accepta să-i vorbești câteva minute.

– Dar.... Tatăl lui....

– Megan, îmi fac griji pentru nepotul meu de șase ani. Faptul că fiul meu de treizeci și cinci de ani se poartă ca un... ca.... voi defini asta mai târziu. Ce-mi pasă pentru moment.... Te rog.

– Dați-mi-l pe J.P.

Urmă o pauză. Apoi o voce mică.

– Megan?

Acesteia i se umeziră pleoapele.

– Salut, J.P.

– Tata a spus că trebuia să pleci. Am făcut oare ceva rău?

– Oh nu! Bineînțeles că nu, dragul meu!

– Voi fi cuminte, îți promit. Mereu și pentru totdeauna. Întoarce-te, Megan. Mi-ai spus că vom fi prieteni pentru totdeauna, că mă iubești, că-l iubești pe tata....

– J.P., te iubesc. Mai mult decât orice băiețel din lume. Suntem prieteni. Prieteni buni.

Era adevărat. Fără să-și dea seama, începuse să-l considere pe Jordan Peter Swann drept propriul ei fiu.

– Tata a făcut oare ceva rău? întrebă el cu o teribilă intuiție de copil.

Megan își mușcă buzele. Oricare ar fi situația între Swann și ea, nu putea lăsa să se degradeze relațiile ei cu fiul lui. Ținea prea mult la amândoi.

– Nu. Tatăl tău n-a făcut nimic rău. El și cu mine suntem încă prieteni.

– Atunci, de ce ai plecat?

– Trebuia. Este... o poveste de oameni mari. Vei înțelege când vei mai crește.

– Și tata mi-a spus asta.

– Ah?

– Da. Megan vei veni să mă vezi?

– J.P., nu pot imediat, articulă ea, cu inima frântă de vocea tânguitoare de la celălalt capăt al firului. Poate în câteva zile. Și ce face Copain?

Diversiunea ei eșuă lamentabil.

– Cred că este bolnav. Îi lipsești. Și Godzillei îi lipsești.

Megan inspiră adânc.

– Ascultă, J.P. Mă gândesc mult la tine. Te îmbrățișez foarte, foarte tare, din toată inima. Vrei să mi-o dai din nou pe bunica ta?

– Megan? reluă Alexandra Collins o secundă mai târziu. Trebuie făcut ceva. Cred că mai sunt capabilă să-l fac pe fiul meu să asculte de rațiune și...

– Nu! i-o tăie ea. Alexandra, îți mulțumesc, dar nu. Trebuie să găsesc eu însămi modalitatea.... Nu, vă rog, nu.

– Înțeleg.

Urmă o pauză.

– Vei veni să-l vezi pe J.P.?

Megan simți o înțepătură de teamă. O iubea pe Alexandra Collins, o iubea cu adevărat. Dar bănuia că-l egala pe Bernie McGillis în materie de șiretenie.... "pentru un motiv bun, în anumite situații". Dar nu acesta. Existaseră deja destule trădări între Swann și ea.

– Voi veni, Alexandra, promise ea pe un ton ponderat, dacă-mi dați cuvântul că J.P. este singura persoană pe care o voi vedea.

Actrița își drese ușor glasul.

– Draga mea copilă, dacă nu-mi dădeam seama cât ești de tulburată, gândul tău m-ar jigni...

– Am nevoie de cuvântul dumneavoastră.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Nu vreau decât ce este mai bine pentru fiul meu. Și sunt convinsă că mai binele ăsta ești tu.

Megan nu răspunse nimic și Alexandra încheie:

– Ai cuvântul meu.

– Tu nu te întorci niciodată acasă?

La zece și jumătate, a doua zi dimineață, Kyle se cocoță pe colțul biroului ei.

– Și tu? replică ea deschizând flaconul de corector.

Bănuia că fratele ei mai mic se eterniza la agenție din grijă pentru ea. Kyle ridică ușor din umeri parcurcând raportul pe care ea îl bătuse la mașină.

– Tot Swann?

– Se fac patru zile. Am preferat să fac bilanțul. Tata a fost formidabil, dar știu că răbdarea lui are limite.

Kyle încuviință cu o grimasă.

– Și când vorbești de bilanț, câte.... trepte sunt incluse?

– De ce-mi pui întrebarea? se apără ea tăios.

– Pentru că... Ascultă, tata știe că este ceva între tine și Swann, dar este inutil să pui pe hârtie....

– Detalii? termină ea, amuzată de jena neobișnuită a fratelui ei.

– Asta voiam să spun.

În liniștea care urmă, Megan își masă ceafa. Aceste ultime nopți, dormise mai curând prost, dacă nu deloc.

– Ești într-adevăr foarte legată de el, nu-i așa? reluă Kyle cu o bunăvoință neașteptată și cu o expresie neliniștită.

– Îl iubesc, spuse ea simplu, cu pumnii strânși. Și mă tem atât de mult pentru el, Kyle.

– Da, Meg... Nu voiam să-ți spun dar... a sosit o nouă scrisoare.

– Cum?

Se ridicase, cu ochii imenși.

– Cum de știi?

– Sheila, secretara lui McGillis. Știi, micuța blondă... Noi.... agenția a fost înlăturată din afacere, dar am oroare de treaba neterminată. Și apoi, nu sunt orb, nici prost. Am o idee foarte precisă despre ce ar deveni sora mea mai mare dacă i s-ar întâmpla ceva lui Swann.

– Kyle...

– De aceea, am rugat-o pe Sheila să fie foarte atentă. Ca un fel de favoare personală.

– Ce spune această scrisoare?

– Este același gen ca celelalte. Cu excepția ultimului rând, total confuz: Mă vei întâlni cum ai întâlnit-o".

– Mă vei întâlni cum.... repetă ea încet, întipărindu-și cuvintele.

Exista ceva familiar în aceste cuvinte. Dar ce? Ce? Își scormonea mintea în căutare de aluzii, indicii, posibilități.

– Megan? murmură Kyle, deodată alarmat.

Ea ridică spre el o privire îndepărtată, cu fruntea încrețită de concentrare.

– Oh, nu, șopti ea cu inima tresărind. "Ea"! Trebuie să fie Iris Ames. Ea trebuie să fie! Swann o întâlnise în culise, după un concert. Când muzica se oprește de-a binelea. Și.... Kyle...

Se ridică tremurând.

– Cifra cinci, de pe fotografii.... Cinci. Al cincilea este ultimul concert al grupului "Diavolii" la Amfiteatru....

– Să mergem.

Capitolul 10

Datorită abilității lui Kyle și în parte norocului, ajunseră la Amfiteatrul Universal într-un timp record, fără să fie opriți pentru exces de viteză. Cu toate astea, Megan avea îngrozitoarea presimțire că sosește prea târziu. Concertul se terminase deja, mulțimea entuziastă de spectatori se răspândea pe străzi în diferite direcții.

– Încearcă să te apropii de intrarea artiștilor, îi aruncă ea cu teamă fratelui ei, cu o privire la ceasul din tabloul de bord.

Se întâmplase oare ceva? Concertul fusese scurtat? În prima seară, durase cu o jumătate de oră mai mult!

– Afurisită circulație, bombănea Kyle, încercând să manevreze prin culoare care nu existau. Eu.... Privește drumul, imbecilule!

Apăsă pe claxon, făcând să tresară o duzină de persoane surescitate care traversau strada. Megan avea nevoie să acționeze. O fracțiune de secundă îi fu de-ajuns.

– Megan? Ce se...

Dar ieșise din mașină, trântise portiera în urma ei și se avânta în îmbulzeala de vehicule și de oameni. Costumul fustă taior și tocurile înalte nu erau făcute pentru alergare. Dar trebuia să fugă. Alerga ca și cum de asta depindea viața ei. Dacă i se întâmpla ceva lui Swann, era distrusă.

O mică ceată exaltată se înghesuia la intrarea artiștilor, canalizată de bariere. Megan se găsea la vreo treizeci de metri când ușa grea s-a deschis, într-o explozie de urale și de aplauze. Când Swann ieși îmbrăcat în negru și cu ochii ascunși sub ochelari care reflectau lumina, fu un delir.

Deschizându-și drum, insensibilă la înghesuială, Megan îi strigă numele. Își puse tot sufletul într-o singură silabă. Trebuia. Nu mai avea suflu. Swann se deplasa cu mersul rapid al unui animal sălbatic adulmecând prada. Nu acorda nici o atenție ovațiilor, dar în clipa când Megan îl strigă, întoarse brusc capul în direcția ei.

Megan îi strigă din nou numele.

După care, analizând cu obiectivitate evenimentele ar fi putut spune că se desfășurară în mai puțin timp decât îi trebuia să-și perie părul dimineața. Dar în timp ce se petreceau, aveau capacitatea de a se încetini, ca ralantiul unui coșmar.

Un tânăr blond se desprinse brusc din mulțimea de adoratori și sări peste barieră. Megan nu era la mai mult de cinci metri și putea să-i vadă trăsăturile deformate de ură și mai ales sclipirea înspăimântătoare a unei lame – fără îndoială un cuțit cu piedică – ieșind din pumnul lui.

Cineva urlă. Un urlet ascuțit și isteric. Cu brațul în aer, băiatul sări spre Swann.

Acesta se întoarse pe jumătate pentru a face față atacatorului, ridicând instinctiv brațul. Reflexele lui și practicarea artelor marțiale îl cruțară probabil de o rană gravă, dar sângele țâșni totuși din mâna lui, într-o explozie de țipete îngrozite ale mulțimii pe care Megan o îndepărta cu forța unei tigrese.

Ar fi făcut cu siguranță ceva foarte periculos dacă nu intervenea Kyle, aruncând-o cu violență în mijlocul îmbulzelii unde ea se prăbuși în genunchi, pierzându-și echilibrul.

– Nu te mișca de aici! ordonă el.

În acest timp, agresorul primise deja o lovitură de picior de la Swann și revenea sălbatic la atac, dar nu-și mai atinse ținta. Kyle îl interceptă din spate, prinzându-l de mijloc și culcându-l la pământ.

Neutralizarea se petrecu în câteva secunde de violență teribilă. Sclipirea lamei tăia aerul cu fulgere halucinante în dansul macabru al celor doi bărbați. În cele din urmă, arma descrise un arc de cerc și căzu la un metru de mâna inertă a tânărului dement trântit la pământ. Kyle se ridică, masându-și articulațiile degetelor.

Nimeni nu mai striga. Megan începu să tremure prin reacție. Stomacul ei se întorsese pe dos, ciorapii i se deșiraseră, avea tibiile strivite. Dar nimic din toate astea nu conta.

N-avea decât un gând în minte, numai un nume pe buze, doar un bărbat în inimă.

Alergă câțiva pași spre Swann. Ar fi alergat mult, mult mai departe. Dar n-a fost nevoie. El făcuse cealaltă jumătate de drum spre ea.

Urmările atacului fură la fel de neplăcute pe cât de necesare. După interogatoriul poliției, trebuiră să le suporte pe cele ale presei. După cel al presei, urmară întrebările lui Bernie McGillis, Boomer, Rick, Coney și Patti.

Apoi, firește, indispensabilele telefoane: Swann mamei lui și Megan părinților ei. Întrebările acestora fură cele mai jenante din toate.

Povestea agresorului se contura din triste fragmente. Se numea Richard Ames și era fratele lui Iris Ames. Avusese probleme emoționale și psihologice îndată ce fusese plasat în primul lui cămin de copii, intra și ieșea din delincvență, episodic, de la vârsta de doisprezece ani. De-a lungul anilor, ideea de a nu mai fi despărțit de sora lui devenea o obsesie. Refuzul lui Iris de a-i răspunde la scrisori îi provocase o gravă depresie, necesitând o spitalizare de patru ani. La ieșire, hotărâse să-l pedepsească pe Swann pe care-l considera responsabil de moartea lui Iris.

Swann ascultă în tăcere raportul poliției, apoi îl anunță pe Bernie McGillis că voia să plătească tratamentul psihiatric al lui Richard Ames.

În cele din urmă, mult după miezul nopții, li s-a permis să meargă acasă. În fața intrării comisariatului, Megan îl văzu pe fratele ei și pe bărbatul pe care-l iubea strângându-și mâinile.

– Mulțumesc, spuse simplu Swann.

Trăsăturile lui erau trase de oboseală, dar ochii argintii erau vii și sclipitori pe o față slăbită, mai sobră și mai palidă decât în amintirea lui Megan. Mâna lui dreaptă era bandajată cu un bandaj subțire, rana fiind mai superficială decât păruse.

– Hei, este meseria mea, răspunse Kyle cu un zâmbet rapid.

Swann zâmbi scurt și o privi pe Megan, strânsă în cercul brațului său stâng.

– Sunt fericit că ai fost acolo s-o faci, răspunse el. Dar dacă dorești să vii să mă salvezi a doua oară, să n-o aduci pe sora ta în preajmă.

Megan ridică privirea spre el, cu inima în ochi. Tandrețea pe care o întâlni pe trăsăturile trase îi spunea cât de iubită era.

– I-o iert de data asta, spuse ea încet.

Urmă o pauză. Fu o tăcere frumoasă de schimb de afecțiune, plină de promisiuni și de speranță.

– Bun, anunță Kyle ușor morocănos, doriți să vă conduc pe amândoi la Malibu, sau undeva? Mi-am regăsit mașina. Agenții nu erau foarte entuziaști când am abandonat-o în mijlocul străzii, dar am evitat ridicarea ei, explicându-le succint de ce.

Megan râse, lăsându-și capul pe umerii solizi ai lui Swann. Faptul că fratele ei găsea firesc s-o ducă acasă cu Swann îi sporise fericirea.

– Cred că Swann și-a recuperat șoferul obișnuit.

– Da, și el își păstrează ochii strict asupra drumului, adăugă cântărețul jucându-se mașinal cu o buclă roșcată a lui Megan. Dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Înțeleg, înțeleg, admise Kyle. Mă voi întoarce acasă, atunci...

Ochii lui trecură de la unul la altul.

– Aveți grijă de voi, spuse el.

– N-avea teamă, Kyle.

– Vom avea întotdeauna grijă unul de altul, adăugă Swann.

Vorbiră puțin pe drumul de întoarcere. Cuvintele erau inutile. Comunicarea cea mai desăvârșită era prin priviri ușoare, atingeri, zâmbete. Numai când limuzina se apropie de vilă, Swann se îndepărtă de ea, cu o expresie gravă.

– Megan, pentru ce s-a întâmplat în dimineața după concert, ce am spus.... modul cum te-am tratat. Eu... este de neiertat. Eu nu.....

– Nu.

Scuturând din cap ea stopă valul de cuvinte apăsându-și degetele pe buzele lui.

– Nu de neiertat. De înțeles. Dacă cineva a făcut ceva de neiertat, aceea sunt eu.... Am mințit, Swann.

– Mi-ai spus că mă iubeai. El îi sărută degetele.

– Asta nu era o minciună.

– Este singurul adevăr care contează despre tine.

– Și tu mi-ai spus că mă iubeai, murmură ea.

– Lasă-mă să-ți arăt cât de mult.

O purtă pe brațe la etaj, în aceeași cameră, în același pat din prima noapte de care încă nu-și amintea totul. O dezbrăcă încet și, când fu goală, se retrase s-o contemple câteva secunde cu ochi atenți, ca și cum voia să-și imprime în memorie și în inimă fiecare detaliu al corpului ei în această clipă. Apoi se dezbrăcă la rândul lui și i se alătură în pat.

Sexual, n-avuseseră niciodată vreo timiditate unul față de celălalt. Și totuși, în nopatea asta, timiditatea era prezentă între ei. Să-și despoaie trupurile fusese minunat, splendid.... ușor. Să-și deschidă sufletele era la fel de minunat, de admirabil.... dar mult mai dificil.

Făcuseră dragoste cu ardoare, lasciv, sălbatic, jucăuș, rapid sau încet.

De data asta, a fost perfect. Perfecțiune directă și totală. Megan știu că atinseseră toate senzațiile de plenitudine posibile între un bărbat și o femeie.

– Dragostea mea, dragostea mea.... murmură Swann în mătasea părului ei.

– Iubirea mea, iubirea mea, repetă ea ca un ecou, cu degetele pe puful pieptului său.

– Suntem mâine dimineață, să știi.

– Mâine... Ea se ridică să vadă fața lui iubită și înțelese imediat ce voia să spună.

– Da, zâmbi ea. Suntem mâine dimineață.

Era un timp pentru noi începuturi, pentru noi speranțe și vechi adevăruri. Megan trasă linia arogantă a sprâncenelor lui negre cu un deget plin de tandrețe. Nu va obosi niciodată să-l atingă, să fie aproape de el.

– Swann, ai spus că dragostea mea este singurul adevăr care conta...

– Este adevărat.

El își întări confirmarea cu un sărut fierbinte din care ea se smulse cu mare greutate, cu obrajii roșii și ochi scânteietori.

– Eu.... aș vrea să știi toată povestea, declară ea. Vreau să-ți spun tot ce aveam intenția să-ți spun într-o altă "mâine dimineață".

El zâmbi cu tandrețe, mângâindu-i părul.

– Mi-ai spus tot, îi aminti el, în livingul inundat de soare, arzând de dragostea cea mai adevărată, cea mai dreaptă, cea mai cinstită. Mi-ai spus tot, Megan. Dar eram prea orbit de furie și refuzam să te ascult. Eram prea ancorat în trecutul meu pentru a înțelege că-mi pierdeam viitorul pierzându-te. Te priveam, dar nu mă vedeam decât pe mine însumi. Viața mea. Cei zece ani ai mei înconjurat de gărzi de corp.

Teroarea. Singurătatea. Izolarea fără nici un control asupra propriilor mele acte. Cei treizeci și doi de ani ai mei în care o femeie spunându-mi că tot ce fusese între noi n-a fost decât minciună..... inclusiv fiul pe care credeam că-l făcusem împreună.

– Oh, Swann...

– Sst, dragostea mea, o rugă el, strângând-o în brațe. Asta este, Megan. J.P. este fiul meu în toate sensurile care contează. Și eu sunt tatăl lui. Nu genetica îi unește pe oameni.

– Dar să-ți facă asta... Să-ți spună asta...

– Este trecutul. S-a sfârșit. Nu înțelegi? Iubito, cel mai adesea nu există decât două opțiuni când un bărbat vrea să rupă cu trecutul. Sau i se opune, sau este învins. Dar pentru că te am, datorită a ceea ce mi-ai dat, am putut face pace cu mine însumi.

Se opri câteva clipe, atingându-i corpul cu mâna rănită, degetele întârziind pe pielea sensibilă a sânilor ei.

– Veneam să te văd, seara asta. Spre tine plecam când Richard..... în fine, părăsind Amfiteatrul. Am cântat "Femeia luminii" la sfârșitul celei de-a doua părți și anunțasem publicul că nu voi mai reveni la rampă, deoarece trebuia să plec să regăsesc femeia cea mai importantă din viața mea.

– Swann...

Ea îl mângâie, copleșită de o tresărire de mândrie, simțindu-l reacționând la cea mai mică atingere a ei.

– Te iubesc.

– Te iubesc, Megan.

El se ridică într-un cot și urmă cu degetul linia plină a buzelor ei.

– Și fiul meu te iubește și el. Te iubește atât de mult, încât după ce m-a acuzat că am încălcat promisiunea lui de a fi cuminte dacă veneai să trăiești cu noi, a cerut imperios să rămână la mama până când vei reveni.

Ochii înceţoşaţi de lacrimi ai lui Megan se măriră:

– Adevărat?

– Pe cuvânt de onoare, confirmă el citând una din expresiile preferate ale lui J.P. I-a luat cu el pe Copain şi pe Godzilla, ca situaţia să fie foarte clară. Ea zâmbi:

– Am revenit.

– Nu... nu în înttregime.

Zâmbetul lui se întunecă uşor.

– Nu?

– Eu n-am avut ocazia să-ţi transmit ce voiam să spun în cealaltă "mâine dimineaţă".

Pulsul ei se accelerară, întrebându-se deodată dacă era posibil să moară de o supradoză de fericire.

– Şi ce era?

– Vrei să te căsătoreşti cu mine, Megan?

La treizeci de ani, Megan Louise Harper era obişnuită să intre în complicaţii şi să iasă cu bine din ele. Într-un fel, necazurile erau ocupaţia ei.... o afacere de familie. Altfel spus, era dificil s-o descumpănească pe Megan Harper.

Dificil.... până la ce limită?

Să se găsească lungită într-o cameră familiară, într-un pat familiar, nepurtând nimic şi primind o cerere în căsătorie de la un cântăreţ rock complet gol sprijinit într-un cot lângă ea, n-o descumpănea deloc.

Dar roşi când îi răspunse "da" lui Swann.

Sfârşit